DEN*danske* STJERNE

Oktober · 1980 · 129. Årgang · Nummer 10

Rapport fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges 150.årlige konference

DEN *danske* STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

Oktober 1980
Årgang 129
Nummer 10

150. Halvårlige Konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Talerne i alfabetisk orden

Abonnement:

12 numre dkr. 54.00 (inkl. moms of porto)
Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 10.00 (surface mail).

Printed hn the Federal Republic of Germany

PBMA 0507 DA

Indhold

Rapport fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges 150. årlige konference

Taler og meddelelser givet i Tabernaklet på Temple Square, Salt Lake City, Utah og fra Fayette, New York den 5. og 6. april 1980.

Dagen, en tirsdag, var blevet udvalgt gennem åbenbaring – den 6. april 1830. Formålet med denne dag var formelt at organisere Guds rige på jorden. Om denne dag siger skrifterne:

„Grundlæggelsen af Jesu Kristi Kirke i disse sidste dage fandt sted et tusinde otte hundrede og tredive år efter vor Herres og Frelsers, Jesu Kristi komme i kødet. Den organiseredes og stiftedes i overensstemmele med landets love og efter Guds vilje og bud i fjerde måned og på sjette dag i den måned, der kaldes april."
(L&P. 20:1)

Dette års general-konference var en glædens tid – den 6. april var påskedag, den dag, hvor menneskeheden fejrer Mesterens opstandelse. Det var også 150 årsdagen for kirkens formelle stiftelse i Fayette, New York under ledelse af profeten Joseph Smith.

For at fejre denne milepæl i kirkens historie blev der afholdt konferencemøder både på Temple Square og i Fayette, New York, hvortil præsident Spencer W. Kimball og adskillige general-autoriteter fløj efter åbningsmødet lørdag den 5. april.

Præsident Spencer W. Kimball præsiderede over konference-møderne, som blev ledet af hans rådgivere præsident N. Eldon Tanner førsterådgiver og præsident Marion G. Romney, andenrådgiver. Lørdagens konference-møder blev afholdt i Salt Lake City. Mødet søndag morgen blev indledt i Tabernaklet og blev derefter via tv. overført til det indre af en rekonstruktion af Peter Whitmers gård i Fayette, New York.

Konferencen blev derefter forlagt til en ny kirkebygning, som er en del af besøgscentret på Whitmers gård. Efter ceremonierne og talerne fra disse 2 steder blev konferencen fortsat i Tabernaklet i Salt Lake City. Samme procedure blev fulgt ved konferencemødet søndag eftermiddag, da der igen var tvdækning fra gården i Fayette af konferencen og af præsident Kimballs afsluttende bemærkninger.

I forbindelse med højtideligholdelsen af 150 års jubilæet blev der også foretaget en særlig præsentation af myndighederne for USA's postvæsen til kirkens ledere. Den 30 minutter lange ceremoni, som fulgte efter lørdagens velfærdsmøde, markerede førsteudgaven af et officielt postkort fra USA's postvæsen til minde om Salt Lake templet.

Ud over at lægge vægt på 150 års jubilæet modtog kirkens ledere og medlemmer med glad hjerte den bekendtgørelse,

som skete onsdag den 2. april, hvor 7 nye templer blev annonceret, og præsident Kimballs bekendtgørelse: „Med meddelelsen om opførelse af yderligere syv nye templer påbegyndes den mest intensive tempelbygnings-periode i kirkens historie."

Andre begivenheder ved konferencen omfattede oprettholdelsen af et præsidentskab for primary – søster Dwan Jacobsen Young som præsident med Virginia Beesley Cannon som førsterådgiver og Michaelene Packer Grassli som andenrådgiver.

Alle generalautoriteter var til stede ved konference med undtagelse af ældste Theodore M. Burton og ældste Royden G. Derrick, som begge rekonvalescerer.

Dele af eller hele konferencen blev som i de foregående år, transmitteret til mange stationer verden over. Før den 2 dages generalkonference blev der afholdt et seminar for regional-repræsentanterne fredag den 4. april. Redaktionen.

Lørdag morgenmøde 5. april 1980

„Ingen ugudelig kan standse Værket"

Præsident Spencer W. Kimball

„Lad os med tillid presse på i Herrens gerning, mens vi glæder os til de kommende, storslåede løfterige år."

Mine elskede brødre og søstre, jeg er taknemmelig som altid for blot det at være sammen med jer og at være nært knyttet til jer. I de sidste seks måneder har jeg følt jeres kærlighed og støtte og bønner igen og igen og jeg vil gerne oprigtigt takke jer derfor.

En generalkonference er altid en vidunderlig begivenhed. Men denne konference er i endnu højere grad noget særligt, fordi vi fejrer 150-året for organiseringen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Kirkens historie er i det væsentlige historien om dens enkelte medlemmer. En af de bedste måder at fejre retfærdig historie på, er at skabe mere retfærdig historie! I den forbindelse vil jeg minde om, at I for et år siden blev kaldet til yderligere at øge jeres indsats at enhver aktiv medlemsfamilie skulle bringe et menneske eller en familie ind i kirken, før april 1980 konferencen begyndte. Nu har vi den konference. Klarede vi opgaven? Eller er der nogle af os, der endnu er de naboer vi plejer at være?

Mens vi taler om at dele evangeliet med andre, så lad mig sige, at Det øverste Præsidentskab netop har fået at vide fra kirkens missionærkomité, at vi sidste uge havde 30.004 fuldtidsmissionærer. Det er det største antal missionærer nogen sinde i kirkens historie. Hvilket vidunderligt arbejde er det ikke, de udfører, og hvilke velsignelser er det ikke, de bringer ind i andre af vor himmelske Faders børns tilværelse over hele verden, som lytter til deres budskab om glæde og fred og frelse.

Brødre og søstre, der er flere unge mænd, som kan og bør tjene i missionsmarken. I øjeblikket udgør de unge mænd 79 % af hele vor missionnærstyrke. Vi har endnu ikke nået det størst mulige antal. De unge søstre, som virker som missionærer, udgør 13 % af det samlede tal. Resten udgøres af ældre ægtepar. Hvilken velsignelse deres modenhed og erfaring frem-

bringer, hvor disse ægtepar tjener. Med den guddommelige forpligtelse, der hviler på os til at dele evangeliet med hele verden, har vi i sandhed brug for mange flere missionærer. Husk at „marken er allerede hvid til høsten" (L&P. 4:4).

I vil også huske, at vi sidste år til generalkonferencen og til seminarer for regional-repræsentanterne sagde, at der ville komme yderligere. Vi sagde dengang: „Vi forudser, at vi ved tilpasning i programmerne vil bringe vort folk, de sidste dages hellige, i en situation, så de i højere grad kan koncentrere sig om familie-livet, kan sætte fokus på visse enkle og grund-læggende ting, kan yde større kirke-tjeneste og kan få større effektivitet i alle disse forhold – ved en proces, der bygger på forenkling, planlægning, prioritering og samtidig respekterer præstedømme-linien" (Regional-repræsentanternes seminar 5. okt. 1979).

Disse tilpasninger er, som I fornylig har erfaret, nu blevet gennemført. Vi er sikre på, at vi som resultat virkelig vil opleve et opsving af familie-livet, af kristne tjeneste-ydelser og i tilstede-værelse ved kirkens møder.

Vi håber for eksempel, at I enten før eller efter jeres serie af søndagmøder, afhængig af jeres særlige, samlede mødeplan, vil gøre det, som Frelseren bad de nephitiske disciple gøre, nemlig at de efter at han havde belært dem, ville gå til deres hjem og overveje og bede om det, der var blevet sagt (se 3. Nephi 17:3). Lad os huske på det mønster, det forbillede.

Vi sagde også sidste år, at vi har hvilet længe nok på visse steder, og derefter fremhævede vi rådene – familieråd, wards- og stavsråd og videre til område- og kirkeomspændende råd.

Hvis I fortsat vil være opmærksomme, vil I opdage, hvordan alle disse udviklings-trin peger i een bestemt retning. Som et folk bliver vi bragt i en stilling, så vi mere fuldkomment kan gøre det, som Herren har givet os at gøre.

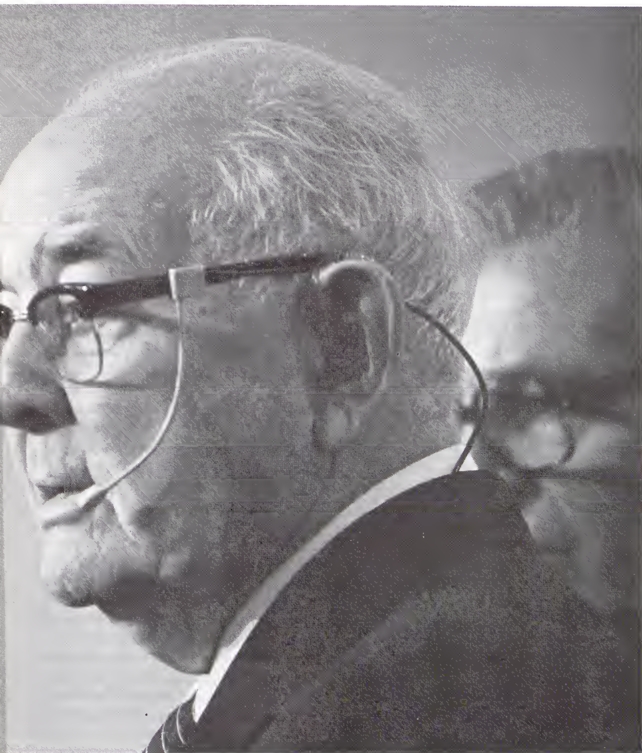
Må vi så foreslå, at vi i vort ønske om at berige familie-livet i kirken og at skaffe mere tid til kristen tjeneste-ydelse, ikke glemmer de titusinder af enlige sidste da-

ges hellige, som ikke lever i det traditionelle sidste dages hellige familie-mønster. Lad os passe på ikke at negligere disse vidunderlige søskende.

For et år siden nævnede vi også, at „vores succes . . . i høj grad vil afhænge af, hvor trofast vi centrerer os om det at efterleve evangeliet i hjemmet".

Det er virkelig sandt og på lignende måde vil vi få åndelig fremgang i samme grad, som vi er gode naboer og gode venner med både dem, der hører til kirken og

dem, der er vore venner udenfor kirken.

Med meddelelsen om opførelse af yderligere syv nye templer påbegyndes den mest intensive tempelbygnings-periode i kirkens historie.

Bygningen af disse templer må ledsages af stærk fremhævelse af genealogisk efter-forskning, udført af alle kirkens medlemmer.

Vi føler det presserende i dette arbejdes udførelse og opmuntrer medlemmerne til at acceptere denne udfordring. Medlemmerne kan gøre det ved at skrive deres personlige og deres families historie, deltage i navne-uddragningsprogrammet, når de kaldes dertil, færdiggøre deres fire-generations-program og derefter fortsætte deres familie-undersøgelser for at forløse deres afdøde slægtninge.

For at hjælpe med og for at opmuntre til dette vigtige arbejde, har Genealogical Department under ledelse af Det øverste Præsidentskab og De tolvs Råd arrangeret endnu en verdens-konference om optegnelser, der skal holdes i Salt Lake City i august måned i dette 150-års jubilæumsår. Eksperter i familie-historie fra 30 lande vil præsentere fire dages seminarer for tilhørere fra alle dele af verden. Vi opmuntrer alle, som kan, til at deltage.

Brødre og søstre, vi glæder os over de 15 ti-år med fremgang for kirken. Vi ønsker at vise vores loyalitet over for den lille men ædle gruppe sjæle, som samledes i Peter Whitmers hjem for 150 år siden med det formål at organisere kirken. Vi *kan* vise vores loyalitet i det små ved at hjælpe med at få kirken til at vokse i antal og i åndelighed. Vi kan se det øgede antal stave. Sådanne tal fryder os, for de antyder den fremgang, vi har, og minder os også om, at vi må nå endnu større områder i de kommende år.

Vi kan også se, at vi gør fremskridt ved den opmærksomhed, vi får fra den Onde. Lad være med at vakle eller blive nedtrykt, når andre taler ilde om os, enten det så er bevidst eller af uvidenhed. Det har været Herrens folks lod fra begyndelsen, og det vil ikke blive anderledes i vor tid.

Søskende, bed for kirkens kritikere; elsk jeres fjender. Forbliv trofaste og bliv på den lige og snævre sti. Brug visdom og sund dømmekraft i det, I siger og gør, så vi ikke foranlediger andre til at se ned på kirken eller dens medlemmer. Bliv ikke forbavset eller nedslået, hvis prøvelser og udfordringer kommer til os. Dette værk, som Satan forgæves prøver at tilintetgøre, er det, som Gud har anbragt på jorden til at hæve menneskeheden op!

Jeg har levet i mere end halvdelen af de 150 år, den genoprettede kirke har været på jorden i denne sidste uddeling. Jeg har været vidne til dens bemærkelses-værdige vækst, indtil den nu er etableret i alle jordens fire hjørner. Som profeten Joseph sagde:

„Vore missionærer rejser ud til forskellige nationer, og i Tyskland, Palæstina, New Holland, Australien, Ostindien og andre steder er sandhedens banner blevet rejst. Ingen ugudelig hånd kan standse værkets fremgang; forfølgelse kan rase, pøbelhobe kan slutte sig sammen, hære kan samle sig, bagvaskelse kan finde sted men Guds sandhed vil gå frem modigt, ædelt og uafhængigt, til den har gennemtrængt hvert kontinent, besøgt ethvert himmelstrøg, er faret gennem enthvert land og har lydt i enthvert øre, indtil Guds hensigter vil være fuldført, og den store Jehova vil sige, at værket er fuldbragt." (*History of the Church,* 4:540).

Lad os med tillid presse på i Herrens gerning, mens vi glæder os til de kommende, storslåede år forude. Gennem vores trofasthed og flid vil alt, hvad Gud har lovet, blive opfyldt. Dette er hans værk. Evangeliet er guddommeligt og sandt, og Jesus er Kristus og vor Forløser. Må Herren velsigne os alle, når vi påbegynder denne kirkens store 150-års konference, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Forberedelse af vejen

Ældste Thomas S. Monson
De tolv Apostles Kvorum

Unge mænde kan opnå at værdsætte „det aronske præstedømme og dets Guddommelige kraft, dets overbevisning og himmelske hjælp".

Vi byder præsidentinde Dwan J. Young og hendes rådgivere Virginia B. Cannon og Michaelene P. Grassli velkommen til deres nye opgaver og muligheder. Det er tydeligt, at præsidentinde Naomi Shumway og hendes rådgivere Colleen B. Lemmon og Dorthea Lou C. Murdock har etableret et misundelses-værdigt eksempel i deres tjeneste hvorpå der kan bygges videre.

I dag vil jeg også gerne hylde en anden primaryleder – en ædel kvinde og en personlig veninde. Jeg taler om LaVern W. Parmley, tidligere præsidentinde for primary i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og tidligere medlem af National Advisory Council, Boy Scouts of America. Søster Parmley, som hun kærligt benævnedes af dem, der kendte hende, fuldendte sin mission her på jorden søndag den 27. januar 1980. Hendes begravelse fandt sted et par dage senere, hvor lovord i tale og sang udtryktes, og trøst blev givet til de tilstedeværende.

LaVern Parmley og Naomi Shumway gav sammen med deres rådgivere rigeligt af deres tid og talenter gennem mange, mange år for at lære små børn at vandre i lyset af Kristi evangelium. De lærte hvert enkelt barn at synge med personlig overbevisning:

Jeg er Guds kære barn . . .
Led mig, før mig, gå du med mig,
hjælp at finde vej,
lær mig, hvad jeg gøre må,
for hjem til Gud at nå.
(Syng med mig, B-76)

En del af deres store kærlighed fandt udtryk i deres undervisning af drenge. Deres inspirerede mål var at berede dem til at modtage det aronske præstedømme og at vandre retskaffent ad spejdernes sti.

Under deres ledelse blev alle 11-årige drenge bedt om at lære trosartiklerne udenad. I husker dem. Må jeg nævne blot to af dem:

„Vi tror på Gud, den evige Fader, på hans Søn Jesus Kristus og på den Helligånd." (Trosartikel 1)

„Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle. I virkeligheden kan vi sige, at vi følger Paulus' formaning: Vi tror alt, vi håber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt. Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt." (Trosartikel 13)

Kan man tænke sig et mere solidt fundament, en mere grundlæggende filosofi til at vejlede en dreng, end trosartiklerne? Hvilken vidunderlig gave, disse ædle kvinder gav, da de forventede, at enhver dreng kendte og efterlevede en sådan standard. De accepterede personligt den guddommelige opfordring: „Vær hyrde for mine får!" (Johs. 21:16).

Nogle vil måske spørge: „Hvilken betydning har det aronske præstedømme, for hvilket en sådan forberedelse finder sted? Er det virkelig så betydningsfuldt i en drengs tilværelse?" Det aronske præstedømme „er et tillæg til . . . det melkisedekske præstedømme, og har ret til at betjene i de ydre forordninger" (L&P. 107:14). Johannes Døberen var efterkommer af Aron og havde nøglerne til det aronske præstedømme. Måske burde vi gennemgå Johannes Døberens liv og mission for bedre at forstå betydningen af det aronske præstedømme.

For mange år siden og langt borte forekom der i det besatte land, Palæstina, et vidunderligt mirakel. Stedet var trist, og tiden var fuld af uroligheder. På det tidspunkt, i kong Herodes' dage, levede der en præst ved navn Zakarias med sin hustru Elisabet. „De var . . . retfærdige for Gud" (Luk. 1:6). Men mange års længsel var forblevet uopfyldt – Zakarias og Elisabet forblev barnløse.

Men så kom en dag, der for altid ville blive mindet. Der viste sig en engel for Zakarias. Englen Gabriel forkyndte: „Frygt ikke, Zakarias! thi din bøn er blevet hørt, og din hustru Elisabet skal føde dig en søn, og ham skal du give navnet Johannes.

Han skal blive dig til glæde og fryd . . . thi han skal blive stor i Herrens øjne" (Luk. 1:13–15).

Elisabet fødte virkelig. Til den fastsatte tid blev en dreng født, og i henhold til englens instruktion blev han navngivet Johannes.

Som det var tilfældet med Mesteren, gik det med tjeneren Johannes – meget lidt er nedskrevet om deres ungdomsår. En enkelt sætning indeholder alt, hvad vi kender til Johannes' historie i et tidsrum af 30 år – hele den tid, der gik mellem hans fødsel og hans vandring ud i ørkenen for at påbegynde sin offentlige gerning: „Og barnet voksede til og blev styrket i Ånden; og han var i ørkenerne indtil den dag, da han skulle træde frem for Israel" (Luk. 1:80).

Hans dragt var af samme slags som de gamle profeters – en klædning, der var vævet af kamelhår. Hans føde var sådan, som ørkenen kunne frembringe – græshopper og vild honning. Hans budskab var kort. Han forkyndte tro, omvendelse, dåb ved nedsænkning, og overdragelse af Helli-

gånden ved en myndighed større end den, han selv ejede.

„Jeg er ikke Kristus," (Johs. 1:20) sagde han til gruppen af trofaste disciple, „men jeg er sendt forud for ham." „Jeg døber jer med vand; men han kommer, som er stærkere end jeg; han skal døbe jer med Helligånd og ild." (Luk. 3:16)

Og så kom højdepunktet af Johannes' mission – da han døbte Kristus. Jesus kom specielt ned fra Galilæa „for at blive døbt af Johannes." Af hjertets ydmyghed og brødebetynget i sjælen argumenterede Johannes: „Jeg trænger til at døbes af dig, og du kommer til mig!" Mesteren svarede: „Vi bør opfylde alt, hvad ret er!" (Matt. 3:13–15).

„Men da Jesus var blevet døbt, steg han straks op af vandet, og se, Himlene åbnedes, og han så Guds Ånd dale ned som en due og komme over ham.

Og se, der lød en røst fra Himlene, som sagde: ‚Denne er min Søm, den elskede; i ham har jeg velbehag.'" (Matt. 3:16–17)

Johannes' vidnesbyrd om, at Jesus var verdens Forløser, blev frit fremsat. Uden frygt og med mod forkyndte Johannes: „Se Guds Lam, som bærer verdens synd!" (Johs. 1:29)

Om Johannes vidnede Frelseren senere: „Blandt kvindefødte er der ikke fremstået nogen større end Johannes Døber." (Matt. 11:11)

Johannes' offentlige gerning nærmede sig sin afslutning. Han havde til at begynde med fordømt farisærnes og sadukæernes hykleri og verdslighed; og han havde nu lejlighed til at fordømme en konges vellevned. Resultatet er velkendt. En konges svaghed og en kvindes raseri forenedes i at bringe døden til Johannes.

Den grav, hvori hans legeme blev lagt, kunne ikke holde på det. Og den morderiske handling kunne heller ikke gøre den stemme tavs. For verden erklærer vi, at i byen Harmony i Pennsylvania kom en engel den 15. maj 1829 som „tilkendegav sig som Johannes, den samme, som i Det nye Testamente kaldes Johannes Døberen" (L&P. 13, indledn.) som et opstandent væsen til Joseph Smith og Oliver Cowdery. „Den besøgende engel sagde, at han handlede under ledelse af Peter, Jakob og Johannes, de fordums apostle, som sad inde med nøglerne til det højere præstedømme, som kaldes det melkisedekske præstedømme" (L&P. 13, indledn.). Det aronske præstedømme blev gengivet til jorden.

Takket være den erindrings-værdige begivenhed har jeg modtaget det privilegium at bære det aronske præstedømme, såden som millioner af unge mænd har gjort det i disse de sidste dage. Den sande betydning deraf blev lært mig af min tidligere stavspræsident, afdøde Paul C. Child.

Da jeg nærmede mig min 18-års fødselsdag og forberedte mig til at gå ind i militærtjeneste i den anden verdens-krig, blev jeg anbefalet til modtagelse af det melkisedekske præstedømme. Det var min opgave at ringe til præsident Child for at få en tid til et interview. Han elskede og forstod de hellige skrifter. Det var hans mening, at alle andre på samme måde skulle elske og forstå dem. Da jeg fra andre kendte til hans temmelig detaljerede og indgående interview, forløb vores telefonsamtale omtrent såden:

„Hallo, præsident Child. Det er bror Monson. Min biskop har bedt mig anmode dig om et interview."

„Udmærket, bror Monson. Hvornår kan du komme?"

Da jeg vidste, at hans nadvermøde begyndte klokken 18, og jeg ønskede så kort tid som muligt til gennemgang af mit kendskab til skrifterne, foreslog jeg: „Hvad med klokken 17?"

Hans svar var: „Åh, bror Monson, det vil slet ikke give os tid nok til at gennemgå skrifterne. Kunne du ikke komme klokken 14 og medbringe dit personligt indstregede og afmærkede sæt standardværker?"

Endelig kom søndagen, og jeg besøgte præsident Childs hjem på Indiana Avenue. Jeg blev hilst hjertelig velkommen, og så begyndte interviewet. Han sagde: „Bror Monson, du bærer det aronske præstedømme. Er du nogen sinde blevet betjent af engle?"

Mit svar var: „Nej, præsident Child."

„Ved du," sagde han, „at du er berettiget dertil?"

Igen var mit svar: „Nej."

Så gav han mig besked: „Bror Monson, vær så venlig ud fra hukommelsen at fremsige 13. afsnit af Lære og Pagter."

Jeg begyndte: „I Messias' navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, Arons præstedømme, som ejer nøglerne til engles betjening . . ." (L&P. 13:1)

„Stop", sagde præsident Child. Og i en rolig og venlig tone sagde han så: „Bror Monson, glem aldrig, at som bærer af det aronske præstedømme er du berettiget til engles betjening." Det var næsten, som om der var en engel i det værelse den dag. Jeg har aldrig glemt det interview. Jeg kan endnu føle ånden ved den højtidelige lejlighed. Jeg ærer den almægtige Guds præstedømme. Jeg har bevidnet dets kraft. Jeg har set dets styrke. Jeg har beundret og undret mig over de mirakler, det har forårsaget.

For næsten 30 år siden kendte jeg en dreng, som havde det aronske præstedømmes myndighed. Som biskop var jeg samtidig hans kvorumspræsident. Den dreng, Robert, stammede og kunne ikke styre stemmen. Bevidstheden om sine svagheder gjorde ham genert, bange for sig selv og alle andre, og den manglende evne til at udtrykke sig var ødelæggende for ham. Han færdiggjorde aldrig sine opgaver; aldrig så han nogen ind i øjnene; altid var han på vej nedad. Og så en dag accepterede han, på grund af en række usædvanlige omstændigheder, den opgave, at døbe én, hvilket ansvar er en del af præstedømmet.

Jeg sad ved siden af ham i dåbsværelset under dette hellige Tabernakel. Han var klædt i det foreskrevne hvide tøj, beredt til at udføre den ordinanse, han var kaldet til at udføre. Jeg spurgte Robert, hvordan han havde det. Han stirrede ned i gulvet og stammede næsten uforståeligt, at han havde det forfærdeligt.

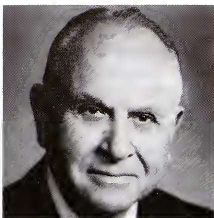
Vi bad begge ivrigt om, at han ville være i stand til at udføre sin opgave. Og så læste sekretæren ordene: „Nancy Ann McArthur vil nu blive døbt af Robert Williams, en præst." Robert rejste sig, trådte ned i vandet, tog lille Nancy i hånden og hjalp hende ned i det vand, der renser livet for mennesker og giver en åndelig genfødsel. Han stirrede stift op mod himlen og med sin højre arm løftet til en ret vinkel fremsagde han ordene: „Nancy Ann McArthur, med fuldmagt fra Jesus Kristus døber jeg dig i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn." Ikke en eneste gang stammede han. Ikke et øjeblik betænkte han sig. Ikke én gang gjorde han en fejl. Vi var vidne til et mirakel i vor tid.

I omklædnings-værelset forventede jeg, da jeg lykønskede Robert, at høre den samme uafbrudte strøm af ord. Jeg tog fejl. Han stirrede ned mod gulvet og stammede sit taknemmelige svar.

For enhver af jer her i dag bevidner jeg, at da Robert handlede med myndighed i kraft af det aronske præstedømme, talte han med magt, med overbevisning og med himmelsk hjælp.

Sådan er det med arven fra én, der kaldtes Johannes, ja Johannes Døber. Vi hører hans stemme i dag. Den lærer ydmyghed; den tilskynder til mod; den inspirerer til tro.

Må vi motiveres ved hans budskab. Må vi inspireres ved hans mission. Må vi blive opløftet ved hans liv til en fuldstændig påskønnelse af det aronske præstedømme og dets guddommelige kraft, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

„Han er ikke her han er opstanden"

Ældste David B. Haight
De tolv Apostles kvorum

„Vi bevidner for hele verden, sådan som de gamle apostle gjorde det, at denne samme Jesus, som blev optaget til Himmelen, vil vende tilbage i magt og stor herlighed."

Jeg beder om guddommelig vejledning og part i jeres tro og bønner, når jeg nu til morgen giver udtryk for min sjæls overbevisning.

Vi er allesammen meget glade for at have præsident Kimball hos os, og fordi han ser så rask ud. Vi er taknemmelige for hans inspirerende råd og for hans vejledning. Verden elsker og ærer vores profet, men de hellige elsker ham endnu mere.

Dette er en strålende tid på året, forårets friskhed – en mulighed for enhver af os til at genvurdere vores åndelige forståelse og forpligtelse, at fryde os over vor Herres herlige opstandelse, og at føle hans ivrige kærlighed til hele menneskeheden.

Måske fandt Jesus intet sted mere nødvendig hvile og lykkeligere timer end i Betania i det stille hjem hos den familie, som han – i henhold til Johannes – elskede (se Johs. 11:5). Denne lille landsby med denne meget specielle familie lå lige uden for Jerusalem på Oliebjergets østlige skråninger. Familien bestod øjensynligt af Marta, Maria og deres bror, Lazarus. Den lille landsby var, til trods for at den kun lå godt 3 km. fra Jerusalem, fuldstændigt skjult fra skarernes trængsel og må have forsynet Jesu sjæl med kærlighed og fred. Han må have følt sig velkommen til at benytte sig af denne families gæstfrihed. De gjorde det ikke blot behageligt for ham, men lyttede med dyb overbevisning til hans ord.

Da Jesus var i gang med sin gerning, fik han en alvorlig besked om, at den, som han elskede, var syg (se Johs. 11:3). Lazarus var Jesu fortrolige, personlige ven uden for kredsen af apostle.

Skriften fortæller os, at Jesus ikke straks tog afsted, efter at have modtaget anmodningen om at komme, fordi han var optaget af vigtigt arbejde, men han sendte besked om, at han ville komme.

Da Jesus fire dage senere ankom til Betania, fortæller skriften os at han blev uden for landsbyen, fordi en stor skare mennesker, her iblandt nogle fornemme jøder, havde samlet sig for at trøste og sørge sammen med Maria og Marta. Søstrene var utvivlsomt skuffede over Frelserens forsinkelse.

„Herre!" sagde Marta, „havde du været her, var min broder ikke død." (Johs. 11:21)

Frelserens korte svar trøstede utvivl-

somt Marta og bragte nyt håb til hele verden: „Din broder skal opstå." (Johs. 11:23).

Marta, som vi må antage ikke mente det muligt, at hendes broder kunne vågne op fra dødens søvn, svarede: „Jeg ved, at han skal opstå i opstandelsen på den yderste dag." (Johs. 11:24)

Så sagde Jesus til hende: „Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør.

Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø. Tror du det?" (Johs. 11:25–26)

Martas stærke tro fandt udtryk i svaret: „Ja Herre! Jeg tror, at du er Kristus, Guds Søn, den, som kommer til verden." (Johs. 11:27)

Efter at have båret dette vidnesbyrd fik Marta fat på Maria, som skyndte sig hen til Jesus og i sin sorg sagde det samme, som Marta havde sagt: „Herre! havde du været her, var min broder ikke død." (Johs. 11:32).

Dette var hans venner. Det må have været øjeblikke, fyldt med ømme følelser for Jesus, og utvivlsomt med dyb bevægelse og undren for alle, som var tilstede. Jesus sagde: „Hvor har I lagt ham?" De svarede: „Herre! kom og se!" (Johs. 11:34)

Hans fjender, hvoraf nogle var nærværende, spurgte, om ikke han, som havde åbnet de blindes øjne, kunne redde sin ven fra døden.

Jesus kendte selvfølgelig deres tanker og hørte deres bemærkninger, mens han betragtede skaren med dens betalte grædekoner.

Graven, der var typisk for den tid, var sandsynligvis en hulning, hugget ud i klippen, og med en sten rullet hen foran indgangen. Jesus bad om, at man ville flytte stenen. Han stod ved indgangen og kaldte: „Lazarus, kom herud!" (Johs. 11:43–44)

Der var mange vidner til dette mirakel, som troede, men der var andre, som bragte en alarmerende historie til sanhedrinet i Jerusalem.

Efterhånden som Jesu berømmelse voksede, voksede også modstanden fra præsteskabets ledere, som frygtede, at han ville underminere den eksisterende orden. Og Jesus, der var på vej til Jerusalem, tog de 12 apostle tilside og sagde til dem: „Se, vi drager nu op til Jerusalem, og Menneskesønnen skal overgives til ypperstepræsterne og de skriftkloge, og de skal dømme ham til døden og overgive ham til hedningerne; og de skal spotte ham og piske ham og dræbe ham, men tre dage efter skal han opstå." (se Mark. 10:32–34)

I et værelse i den øvre etage var Jesus og hans apostle sammen for sidste gang. Han belærte dem, idet han sagde: „Sandelig siger jeg eder: én af jer vil forråde mig."

(Matt. 26:21) Mens de spiste, tog Jesus brød og velsignede det, brød det i stykker og gav det til sine disciple, idet han sagde: „Tag dette og spis det. Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig." (Se Matt. 26:26; Luk. 22:19)

På samme måde tog han kalken og sagde: „Dette er mit blod, pagtsblodet, som udgydes for mange til syndernes forladelse," og begyndte således reglen for nadveren som en hellig ordinanse i kirken. (Matt. 26:28)

I Getsemane have knælede Jesus i bøn og bad inderligt: „Min Fader! er det muligt, så lad denne kalk gå mig forbi; dog ikke, som jeg vil, men som du vil." (Matt. 26:39)

„Han var da kommet i dødsangst og bad endnu mere indtrængende; og hans sved blev som bloddråber, der faldt ned på jorden." (Luk. 22:44)

Efter at han var blevet forrådt, og da det var blevet morgen, lagde ypperstepræsterne og hans andre fjender råd op mod Jesus og førte ham til Pontius Pilatus, guvernøren, „som lod ham piske og overgav ham til at korsfæstes." (se Matt. 27:1–2, 26)

Han blev bragt til Golgata. Ved den tredie time korsfæstede de Jesus, og sammen med ham korsfæstede de to røvere (se Mark. 15:25, 27). „Og der blev mørke over hele landet indtil den niende time.

„Og forhænget i templet flængedes midt igennem." (Luk. 23:44–45)

Efter tre dages forløb, meget tidligt om morgenen den første dag i ugen, kom kvinderne til graven med urter for at salve Jesu legeme. I stedet blev de hilst velkommen af en ung mand i lange, hvide klæder, som forkyndte: „Han er ikke her, men han er opstanden." (Luk. 24:6) Jesus viste sig først for Maria Magdalene og derefter for apostlene.

I 40 dage efter sin opstandelse forblev Jesus hos sine disciple for at instruere dem yderligere i evangeliet. Han sagde til dem: „Gå ud i alverden og forkynd evangeliet for al skabningen." (Mark. 16:15)

Og derpå „tog han dem med sig ud, hen i nærheden af Betania, og han løftede sine hænder og velsignede dem" og „medens han velsignede dem, skiltes han fra dem og opløftedes til Himmelen." Og „som de nu stirrede op imod Himmelen, medens han for bort, se, da stod der hos dem to mænd i hvide klæder;

og de sagde: ‚gallilæiske mænd, hvorfor står I og ser op imod Himmelen? Denne Jesus, som er optaget fra jer til Himmelen, han skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til Himmelen.'"

Vi bærer vidnesbyrd til hele verden, således som de gamle apostle gjorde det, at denne samme Jesus, som blev taget op til Himmelen, mens mennesker så til, vil vende tilbage – vil komme tilbage i kraft og stor herlighed, ledsaget af Himmelens hærskarer. Og „åbenbares skal Herrens herlighed, alt kød til hobe skal se den." (Es. 40:5) Men forud for den dag må der, som forudsagt af profeterne, komme en genoprettelse af alle ting i de sidste dage og evangeliets fylde med alle dets frelsende magter vil blive gengivet til jorden (se Ap. Gern. 3:20–21).

Vi forkynder med kundskab og kraft som vidner til himmelske begivenheder, at den endelige store genoprettelse har fundet sted, at tjenende engle er blevet sendt fra Himmelen, at Gud selv har fremsagt sine sandheder, at Helligåndens gave med velsignelser og løfter igen er blevet givet til mennesket.

I morgen – den dag, der er blevet udvalgt til at mindes vor Herres opstandelse – er der lejlighed til yderligere glæde og ydmyg taksigelse.

Ikke blot fandt organiseringen af Kristi kirke sted på den dag for 150 år siden, men Herren har beskyttet, vogtet over og fremmet den i disse krævende år. Gud har holdt den i sin hule hånd.

Profeten Joseph Smiths beretning om det første møde, hvor organiseringen fandt sted, er inspirerende at læse og overveje – vi læser om Whitmerhjemmet, åbnings bønnen, godkendelse af oprettelsen af kirken, som befalet, om hvordan Joseph og Oliver Cowdery blev ordineret til ældster, nadveren; og derpå, hvordan alle tilstede-værende medlemmer blev velsignet med Helligåndens gave. Der blev profeteret og festet. Begivenhederne den 6. april for 150 år siden blev ledet af Gud. Medlemmerne benyttede deres fulde handlefrihed til at bekræfte organiseringen, og Helligånden bar vidnesbyrd til deres sjæle om at det, der var blevet gjort, var acceptabelt for Herren.

Derpå fulgte de vanskelige og dramatiske begivenheder i Kirtland, Zions-Lejr-marchen, massakren ved Hauns Mølle, profetens fængsling i Liberty fængslet, uddrivelsen fra Nauvoo, tragedien i Carthage, hvor Joseph og Hyrum Smith blev dræbt, pionerernes vanskeligheder i Winter Quarters, håndkærrekompagnierne, og endelig Utah-krigen, hvor Johnstons hær forsøgte at trænge ind i Utahdalen. Dette var prøvelsen af et folk, en prøvelse af troen, men altid var det troen på vor Frelser og hans løfte til Joseph, der gjaldt: „Om du er standhaftig, skal Gud ophøje dig i det høje, og du skal triumfere over alle dine fjender." (L&P. 121:8)

Nu i dag her i denne fredfyldte dal, i dette historiske Tabernakel, er vi vidne til frugterne af Guds kærlighed og løfte til sit folk. Vi kan stadig med følelse synge: „Alt er vel, alt er vel". Den motiverende kraft bag den stadige og raske vækst af kirken er, at den er sand. Den er Guds plan. Evangeliet anviser den eneste vej til et jordisk liv i evig lykke og glæde.

Greve Leo Tolstoj, russisk forfatter og politiker, sagde i en samtale med Andrew D. White, USA's ambassadør i Rusland i 1892: „Har De ikke lyst til at fortælle mig om Deres amerikanske religion?"

„Vi har ingen statskirke i Amerika," svarede dr. White.

„Det ved jeg, men hvad med Deres amerikanske religion?"

Dr. White forklarede Tolstoj, at i Amerika har enhver lov til at tilhøre hvilken som helst kirke, han er interesseret i.

Tolstoj svarede utålmodigt: „Det er jeg altsammen klar over, men jeg vil gerne vide noget om den *amerikanske* religion . . . den kirke, jeg taler om, opstod i Amerika og kendes almindeligvis som mormonkirken. Hvad kan De fortælle mig om mormonernes lærdomme?"

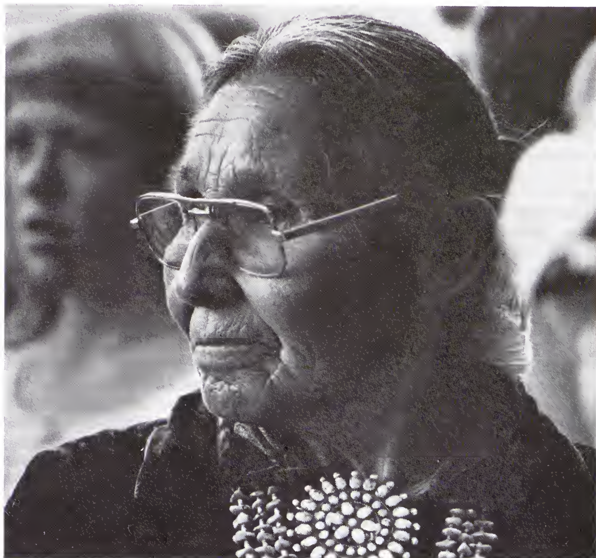
Dr. White sagde: „Jeg kender meget lidt til dem og deres tro."

Så irettesatte greve Tolstoj ambassadøren. „Dr. White, jeg er i høj grad overrasket og skuffet over, at en mand med Deres store lærdom og i Deres stilling er så uvidende om dette vigtige emne. Mormonkirkens principper lærer ikke alene folk om Himmelen og dens forskellige herligheder, men også om hvordan man skal leve, så at deres sociale og økonomiske forhold til hinanden er på en sund basis. Dersom folket vil følge denne kirkes lær-

domme, kan intet standse dens fremgang – den vil simpelthen ingen grænser have."

Tolstoj fortsatte: „Der er blevet begyndt store bevægelser i fortiden, men de er døet hen eller er blevet omformet, før de nåede deres rette udfoldelse. Dersom mormonismen er i stand til at bestå uændret indtil den når tredie eller fjerde generation, er den bestemt til at blive den største magt og kraft, verden nogen sinde har kendt." (*Et stort og forunderligt værk,* s. 411–12)

Den er ikke alene bestemt til at *blive,* men den *er* den største kraft, den største magt i verden. Jeg takker Gud for hans åbenbaringer til sine profeter, tidligere og nu, og for, at han ikke lader os alene. For jer, mine venner overalt, aflægger jeg mit vidnesbyrd om, at Gud virkelig lever, at han dannede os i sit eget billede, at han sendte sin guddommelige Søn, vor Frelser, for at han kunne vise os vejen. Jeg ved, at min Forløser lever, og jeg beder, at hans velsignelser og fred må komme til alle mennesker i verden, og jeg gør det i Jesu Kristi, vor Herre og Frelsers navn. Amen.

Samkvem med Helligånden

Ældste James E. Faust
De tolv apostles Kvorum

„Enhver hengiven person af en hvilken som helst religion, som er lydig og retfærdig, og som beder oprigtigt, kan modtage svar og inspiration fra Gud."

Ved områdekonferencen i Samoa i 1976 sagde præsident Spencer W. Kimball: „Når vi holder pressekonferencer, stiller pressen os ofte dette spørgsmål: ‚Hvad er det største problem, Deres kirke har i dag?' Vi svarer, at det er den hurtige vækst. Det er meget vanskeligt at følge med i kirkens hurtige vækst i mange lande." (i *Conference Report,* Samoa 1976, s. 9)

Det er 150 år siden Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret. Hvorfor fortsætter denne kirke med at blomstre og vokse på så dramatisk måde? I 1979 var der næsten 200.000 nyomvendte, der blev døbt, foruden de børn, der nåede dåbsalderen i løbet af året. Hvori adskiller Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sig fra alle andre? Vi mener, at vi kan besvare det spørgsmål mere korrekt end nogen anden.

Flere særlige kendetegn er specielle for vores tro. Blandt dem er kirkens grundvold (se Efes. 2:20); de halvfjerds' første kvorum, og også den storslåede ordning med det almindelige „lægmands-præstedømme", missionærsystemet, velfærdsprogrammet, templerne og det genealogiske arbejde.

Der er imidlertid endnu en grund til vor hurtige vækst, der overgår alle andre. Fra et interview i 1839 mellem profeten Joseph Smith og Martin van Buren, dengang De forenede Staters præsident, blev dette gengivet:

„I vores samtale med præsidenten spurgte han os, hvorved vi adskilte os i vores religion fra tidens andre religioner. Broder Joseph sagde, at vi adskilte os med hensyn til dåben og Helligåndens gave ved håndspålæggelse. Vi anså alle andre muligheder for indeholdt i Helligåndens gave." (*History of the Church, 4:42)*

En af grundene til, at profetens svar var så inspireret, er, at retten til at glæde sig over Helligåndens vidunderlige gaver bliver overdraget ethvert medlem af denne kirke lige efter dåben. Det er opfyldelsen af Frelserens løfte: „Jeg vil bede Faderen, og han skal give jer en anden talsmand til at være hos jer til evig tid." (Johs. 14:16)

Denne magtfulde gave giver lederne og alle værdige medlemmer af kirken ret til at kunne glæde sig over Helligåndens gaver og følgeskab-den Helligånd, som er medlem af Guddommen og hvis funktion er at inspirere, åbenbare og belære om „alle ting" (se Joh. 14:26).

Resultatet af denne gave er, at kirkens ledere og medlemmer i 150 år har glædet sig over, og stadig glæder sig over, fortsat åbenbaring og inspiration, der kan vejlede dem i, hvad der er rigtigt og godt.

Inspiration og åbenbaring er så almindelig, så udbredt og så universel blandt lederne og trofaste medlemmer af denne kirke, at det udgør et stærkt åndeligt fundament under deres handlinger. Det findes i alle forsamlinger, både store og små.

Hvorfor vokser og blomstrer denne kirke? Det gør den fordi ledere og medlemmer står under guddommelig ledelse. Det begyndte i vor tid, da Gud Faderen og Jesus Kristus viste sig for Joseph Smith tidligt om foråret 1820. Imidlertid mener vi ikke, at Guds inspiration er begrænset til medlemmerne af denne kirke. Det øverste Præsidentskab har udtalt:

„De store religiøse ledere i verden som f. eks. Muhammed, Kungfutse og reformatorerne, samt filosoffer som Sokrates og Platon modtog en del af Guds lys. Moralske sandheder blev givet dem af Gud til oplysning for hele nationer og for at bringe en højere grad af forståelse til den enkelte . . .

Vi tror, at Gud har givet og fortsat vil give alle mennesker tilstrækkelig kundskab til at hjælpe dem på deres vej til evig frelse." (*Statement of the First Presidency regarding God's Love for All Mankind,* 15. feb. 1978).

Vi erklærer imidlertid højtideligt, at vi ved, at frelse i den kommende verden er afhængig af antagelse af Jesu Kristi evangelium, således som det læres i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. En faktor med hensyn til frelse er personlig åbenbaring. Joseph Smith sagde: „Ingen kan modtage Helligånden uden at modtage åbenbaringer. Helligånden er en åbenbarer." (*History of the Church,* 6:58)

Sidste dages hellige, der har modtaget Helligåndens gave ved håndspålæggelse, er berettiget til personlig inspiration i livets små begivenheder, såvel som når de står over for livets store problemer.

David, den yngste søn af Isaj, kun en tapper fårehyrdedreng, tilbød at kæmpe mod den store Goliat. David og hele den israelske hær forhånedes af denne usandsynligt store kæmpes ydmygende drillerier, men David vidste, at han gennem inspiration skulle redde Israel. Kong Saul blev så imponeret over denne halvvoksne drengs tro og beslutsomhed, at han udpegede David til at kæmpe mod Goliat.

Goliat spottede Davids ungdom og manglende våben. David svarede, at han kom som repræsentant for Hærskarernes Herre, Israels hæres Gud, og alle tilstedeværende ville lære, at Herren ikke frelser ved sværd og spyd, „thi Herren råder for kampen" (1. Sam. 17:47). Derpå sendte David en sten med sin slynge med en sådan kraft og nøjagtighed, at stenen trængte dybt ind i Goliats pande. Goliat faldt døende til jorden, og filisterne flygtede i frygt.

Hvad er der sket med Davids levende Gud? Det er en frygtelig fornærmelse og hån at påstå, at den Gud, som så åbent talte til Det gamle Testamentes profeter, inkluderende Abraham, Moses og Esajas, nu er stum, utilnærmelig og tavs.

Man kan spørge, om Gud elsker os mindre end dem, der ledede af de gamle profeter. Behøver vi i ringere grad hans ledelse og instruktioner? Fornuften siger, at det ikke er tilfældet. Er han ligeglad? Har han tabt stemmen? Er han taget på en langvarig ferie? Sover han? Det helt urimelige i alle disse forslag er tydelig nok.

Da Frelseren lærte i synagogen i Kapernaum, forkyndte han sin guddommelighed med tydelige ord. Derefter siger Johannes:

„Af den grund trak mange af hans disciple sig tilbage og vandrede ikke mere med ham.

Jesus sagde da til de tolv: ‚Vil I også gå bort?'

Simon Peter svarede ham: ‚Herre! til hvem skal vi gå hen? Du har det evige livs ord.

Og vi er kommet til den tro og erkendelse, at du er Guds Hellige!'" (Johs. 6:66–69)

Vi erkender og vidner om, at det samme vidnesbyrd om Kristi guddommelighed, som Peter havde modtaget, også er vores hellige viden.

Personlig åbenbaring kommer som et vidnesbyrd om sandhed og som vejledning i åndelige og timelige forhold. Kirkens medlemmer ved, at Åndens tilskyndelser kan fås i alle livets forhold, indbefattet daglige, stedse tilbage-vendende afgørelser (se L&P. 42:61). Hvordan kan nogen tænke sig at træffe en vigtig afgørelse som f.eks.: „Hvem skal være min ægtefælle?", „hvor skal vi bo?" og „hvordan skal mit liv være?" uden at søge den almægtige Guds inspiration?

Mange trofaste sidste dages hellige er blevet advaret af Ånden mod ulykke og død. Blandt dem er præsident Wilford Woodruff, som udtalte:

„Da jeg kom tilbage til Winter Quarters fra pionerrejsen i 1847, sagde præsident Young til mig: ‚Broder Woodruff, jeg vil bede dig tage din hustru og dine børn og rejse til Boston og blive dér, indtil du kan samle alle Guds hellige i New England og Canada og sende dem til Zion.'

Jeg gjorde, som han havde bedt om. Det tog to år at samle dem sammen, og jeg førte det sidste kompagni (med omkring 100 mennesker). Vi ankom til Pittsburgh en dag ved solnedgang. Vi ønskede ikke at blive dér, så jeg opsøgte den første damper, der skulle afgå. Jeg talte med kaptajnen og købte vore billetter til den damper. Jeg havde kun lige fået det gjort, da Ånden på en meget stærk måde advarede mig ved at sige: ‚Gå ikke ombord i den damper,

hverken du eller dine kammerater.' Selvfølgelig gik jeg til kaptajnen og sagde til ham, at vi var nødt til at opsætte rejsen.

Og så sejlede skibet, og var kun kommet omkring otte km. ned ad floden, før det kom i brand, og 300 passagerer indebrændte eller druknede. Havde jeg ikke adlydt Åndens tilskyndelse, og var vi gået ombord i det skib, kan I tænke jer, hvad resultatet var blevet." (*Discourses of Wilford Woodruff,* Salt City 1946, s. 294–95).

Der er visse retnings-linier og regler, der er nødvendige at følge for at kunne modtage åbenbaring og inspiration. De indbefatter (1) oprigtigt og ærligt at holde Guds befalinger, (2) at være åndeligt indstillet som modtager af et guddommeligt budskab, (3) at bede i ydmyg, ivrig bøn og (4) at søge med usvigelig tro.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at inspiration kan blive spiren til ethvert menneskes håb, vejledning og styrke. Den er én af de virkelige skatte i livet. Den indebærer opnåelse af absolut kundskab om Gud.

Hvordan virker åbenbaring og inspiration? Hvert enkelt menneske har et indbygget „modtagersæt", der, når det er findstillet, kan være modtager af guddommelig kommunikation. Job sagde: „Ånden er i mennesker, og den Almægtiges Ånde giver dem indsigt." (Job 32:8) Det er muligt, som Nephi, helt at blive ledet af Ånden, „uden at vide på forhånd" det, der skulle gøres (se 1. Nephi 4:6).

Hvordan modtages inspiration? Enos udtalte: „Og medens jeg således kæmpede i ånden, se, da kom Herrens røst (ind i mit sind)" (Enos 1:10). Man hører ikke nødvendigvis en stemme. Åbenbaringens ånd kommer ved guddommelig bekræftelse. „Jeg vil tale til dig (i dit sind) og i dit hjerte gennem den Helligånd, der skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte," siger Herren i Lære og Pagter (L&P. 8:2).

Hvordan hørtes Herrens røst af tisjbitten? Det var ikke i et „stort og stærkt vejr, der sønderrev bjerge og sprægte klipper", eller i „et jordskælv" og „ikke i ilden". Men det var i „en stille sagte susen" (se 1. Kongebog 19:11–12).

Det er „den stille, sagte røst, der hvisker og trænger gennem alt" (se L&P. 85:6). Helaman siger, „at det ikke var en tordenrøst, ej heller var det en støjende og larmende røst, men se, det var en stille og fuldkommen mild røst, som om det var en hvisken, og den trængte ind i sjælens inderste." (Hel. 5:30)

Således bringer Herren gennem åbenbaring inspiration ind i ens sind, som om en stemme talte. Ældste Harold B. Lee gav dette vidnesbyrd:

„Jeg har et troende hjerte på grund af et enkelt vidnesbyrd, som jeg fik, da jeg endnu var barn, jeg tror omkring ti år gammel – måske elleve. Jeg var sammen med min far på en gård noget borte fra hjemmet og prøvede at beskæftige mig selv, indtil far var parat til at tage hjem. På den anden side af et gærde lå der nogle faldefærdige bygninger, der tiltrak sig en nysgerring drengs interesse, for jeg var meget eventyr-lysten. Jeg begyndte at klatre over gærdet, og jeg hørte en stemme lige så tydeligt, som I nu hører min: ‚Gå ikke derover!' idet den kaldte mig ved navn. Jeg vendte mig om for at se på far, om det var ham, der talte til mig, men han var helt ovre i den anden ende af marken. Der var ingen at se overhovedet. Jeg forstod da, som nu et barn kan, at der var personer usynligt tilstede, og at jeg havde hørt en stemme. Og da jeg havde hørt og læst Joseph Smiths beretninger, vidste også jeg, hvad det betyder at høre det, der siges af en uset taler." (*Divine Revelation,* Provo, Utah, 15. okt. 1952, s. 6)

Selv om ethvert trofast medlem af kirken er berettiget til at modtage personlig åbenbaring, er der kun én på jorden, som modtager åbenbaring for hele kirken.

Lige fra Joseph Smith, genoprettelsens profet, har Guds levende talerør været pa-

rat til, gennem dage, timer og minutter, at kommunikere med kirkens ledere.

Præsident Wilford Woodruff, kirkens fjerde præsident, sagde: „Guds kirke kunne ikke eksistere i 24 timer uden åbenbaring." (*Discourses of Wilford Woodruff,* s. 61)

Roy W. Doxey minder os om:

„Hver dag kommer mænd og kvinder gennem åbenbaring til at forstå den grundlæggende sandhed, at Gud har gengivet sit evangelium og sin kirke. Hver dag ledes kirkens ledere gennem åbenbaring til at styre kirkens anliggender, i almindelighed og lokalt over hele verden.

Enhver sidste dages hellig missionær påvirkes af åbenbaringens ånd.

Hver dag står Herrens tanke og vilje indprentet i de sidste dages helliges sind ved åbenbaringens ånd, sådan som det er åbenbaret i kirkens standardværker.

Hver dag øges troen i de trofastes hjerter ved åbenbaringens vidnesbyrd i deres tilværelse – med hensyn til beslutninger angående ægteskab, arbejde, hjem, forretnings-beslutninger, lektie-forberedelse, farer – ja, i alle livets forhold.

Enhver sidste dages hellig kan gennem åbenbaringens ånd vide, at præsident Joseph Fielding Smith talte sandhed, da han sagde:

‚Herren velsigner ikke alene de mænd, der står i spidsen og har rigets nøgler, men *han velsigner enhver trofast med åndens inspiration*'". (*Walk With the Lord,* SLC 1973, s. 173–74)

Den 1. juni 1978 modtog menneskeheden én af de største åbenbaringer, der nogen sinde er fremsat i verdens-historien. Det blev åbenbaret, at alle værdige brødre i kirken, uden hensyn til farve eller race, kunne modtage præstedømmet.

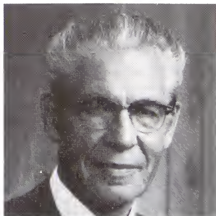
Hvem er verdens profet i dag? Jeg bærer vidnesbyrd om, at profeten på jorden i dag er præsident Spencer W. Kimball.

Vi ønsker, at vore venner skal vide, at enhver hengiven mand eller kvinde af enhver tro og religion i hele verden, enhver som er lydig og retfærdig, og som oprigtigt beder, kan modtage svar og inspiration fra Gud.

Vi er sikre på, at frelse i Guds nærvær kræver godkendelse af Jesu Kristi evangeliums fylde. Vi bærer højtideligt vidnesbyrd om, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds kirke på jorden.

Hvorfor er denne kirke vokset gennem disse 150 år på så opsigtsvækkende måde? Hvorfor fortsætter den med at vokse med stadigt tiltagende hast? Det gør den i stor udstrækning på grund af guddommelig åbenbaring og inspiration.

Jeg beder, at vi må leve på en sådan måde, at vi kan glæde os over Helligåndens følgeskab, for Helligånden har, under ledelse af den almægtige Gud, ført dette folk og dets ledere i 150 år siden kirkens ydmyge begyndelse til den store åndelige magt, den er i dag. Dette er min bøn og mit vidnesbyrd, som jeg efterlader jer i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Celestiale ægteskaber og evige familier

Præsident N. Eldon Tanner
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

„Vi kan hver især gøre vort hjem til en himmel på jorden, mens vi bereder os selv og vore børn til at vende tilbage til vor himmelske Fader."

I løbet af de mange år jeg har tjent i kirken, er jeg af vordende brude og brudgomme ofte blevet bedt om at forrette deres ægteskabs-ceremoni. Det har jeg altid været glad for at gøre når det har været muligt, og således har jeg forenet mange par i de hellige ægteskabs-bånd – enkelte borgerlige vielser, før jeg blev generalautoritet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og nogle ægteskaber i Guds tempel for tid og evighed. Jeg skal lidt senere fortælle, hvad forskellen er.

Jeg tror nok, at ét af de lykkeligste øjeblikke i ens liv forekommer ved overvejelse af ægteskab – specielt, når den pågældende føler, at den udvalgte er den eneste ene for ham eller hende. Man kan roligt gå ud fra, at på tidspunktet for vielsen er de fleste par sikre på, at de har truffet det rigtige valg. Men alt for ofte hører hvedebrødsdagene op, og vanskelighederne begynder, og ægteskabet opløses ved skilsmisse.

Hyppigheden af skilsmisser har ført nogle til en livsstil, hvor de er tilbøjelige til at undgå de tilsyneladende meningsløse ritualer, og lever uden brug af kirkelig eller anden legal godkendelse. Jeg spekulerer ofte på, hvor godt informerede de er om formålet med jordens skabelse, den jord, hvorpå de opholder sig, og hvor godt de har undersøgt skrifterne for at lære, hvorfor Gud skabte manden og kvinden og indstiftede den hellige ægteskabs-ordinanse.

Lad os først se på formålet med jordens skabelse. Skrifterne gør det klart, at det udelukkende var med det formål at skaffe et sted, hvor Guds sønner og døtre kunne opholde sig i jordelivet og vise sig værdige ved at overholde befalingerne, så de kunne vende tilbage til Guds nærvær, hvorfra de var kommet.

Efter jordens skabelse sagde Gud: „Lad os gøre mennesker i vort billede, så de ligner os, til at herske over havets fisk og himmelens fugle, kvæget og alle vildtlevende dyr på jorden og alt kryb, der kryber på jorden."

Og Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem;

og Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: „Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld jorden, gør eder til herre over den . . ." (Første Mosebog 1:26–28)

Da Gud skabte kvinden og bragte hende til manden, sagde han:

„Derfor forlader en mand sin fader og

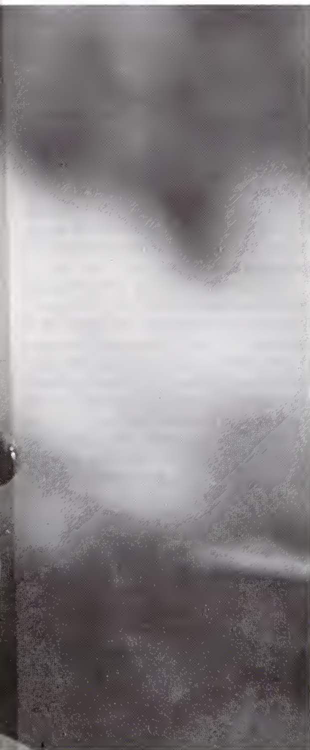
moder og holder sig til sin hustru, og de to bliver ét kød." (1. Mosebog 2:24)

Ja, ægteskabet er ordineret af Gud, og efter den første skrift-henvisning til ægtemand og hustru finder vi mange skriftsteder som bevis for, at mænd og kvinder bliver ægtemænd og hustruer ved ægteskabs-ceremonier, der efterfølges af bryllups fester. Vi er her ikke blot for at „æde, drikke og være lystige." (2. Nephi 28:7) Vi har fået en jord at overvinde og befalinger om at formere os og opfylde den. Det er

interessant at lærke til, at Gud sagde: „formere" og ikke blot „opfylde" jorden (se 1. Mosebog 1:28).

Det er vigtigt for os at forstå, at vi ud fra skrifterne kan lære, at Gud er evig, at hans skabninger er evige, og at hans sandheder

er evige. Da han derfor gav Eva til Adam i ægteskabet, ville den forening være evig. Ægteskab er ordineret af Gud; og indstiftet i hans hellige templer er det evigt – ikke blot indtil døden. I Prædikerens Bog læser vi:

„Jeg skønnede (i den eng. udgave af Bibelen hedder det „ved"), at alt, hvad Gud virker, bliver evindelig." (Præd. Bog 3:14)

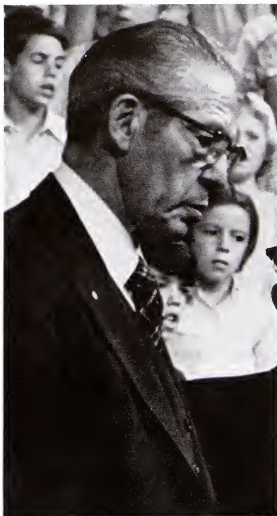
Da Kristus bad Peter sige, hvem han var, svarede Peter: „Du er Kristus, den levende Guds Søn." Jesus gav Peter den forsikring, at han vidste dette på grund af åbenbaring fra Gud Faderen, og at det ville være på denne åbenbaringens klippe, at han ville bygge sin kirke. Derpå sagde han: „Jeg vil give dig Himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i Himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i Himlene." (se Matt. 16:15–19)

Da farisæerne kom til Jesus og for at friste ham spurgte om skilsmisse, indbefattede hans svar dette: „Har I ikke læst, at Skaberen fra begyndelsen skabte dem som mand og kvinde, og sagde: ‚Derfor skal en mand forlade sin fader og moder og holde sig til sin hustru, og de to skal blive ét kød?

Så er de da ikke længere to, men ét kød. Derfor: hvad Gud har sammenføjet, må et menneske ikke adskille." (Matt. 19:4–6)

Disse skriftsteder antyder, at celestialt ægteskab, ordineret af Gud og indstiftet ved hans myndighed i hans hellige templer, er evigt, og par, der således er forenede, er beseglede for tid og evighed, og deres børn fødes i det evige evangeliums pagt. De vil blive en evig familie på betingelse af deres trofasthed.

Hvordan bereder man sig til et sådant ægteskab? Alle unge mennesker bør meget omhyggeligt og bønsomt overveje, hvilken slags ægtefælle de ønsker at have for evigheden og som far eller mor for deres børn. Forældre har ansvaret for at belære deres børn om vigtigheden af at holde sig rene og uberørte med høje moralstan-

darder, så de kan være værdige for den slags mænd og kvinder, de ønsker at kende og gifte sig med. En eller anden har sagt, at en mand, der opdrætter kvæg er meget omhyggelig med, hvem hans præmiedyr omgås på marken, men at han lader sine sønner og døtre gå ud med hvem som helst uden at kontrollere deres pålidelighed.

Et andet eksempel fortælles af en mand, hvis datter en aften kom til ham og spurgte: „Far, må jeg tage bilen i aften?"

Han svarede: „Den er ikke hjemme."

„Hvad mener du med, at den ikke er hjemme? Hvor er den da?"

„Det ved jeg ikke. Jeg lod en mand låne den."

„Jamen, hvem er han?"

„Det ved jeg ikke."

„Jeg forstår det altså ikke. Hvornår kommer han tilbage med den?"

Så forklarede faderen det med disse ord: „Du synes vældig interesseret i min vogn, og alligevel synes du ikke at værdsætte, at jeg ønsker at vide noget om, hvem du går ud med – hvor du skal hen, og hvornår du vil komme tilbage. Jeg er langt mere interesseret i dig og dit velbefindende end i min bil, og jeg håber *nu,* at du forstår, hvorfor jeg stiller dig sådanne spørgsmål."

Børn må bringes til at forstå den følelse af kærlighed og omsorg deres forældre nærer for dem. Hvis der er et rigtigt forhold mellem dem, vil de være glade for at fortælle om deres planer og villigt lade deres venner træffe deres forældre.

Når unge mennesker kommer til mig for at få råd med hensyn til forlovelse og ægteskab, foreslår jeg gerne, at de stiller sig selv disse spørgsmål:

Hvilken slags mor og far ønsker jeg, mine børn skal have?

Hvilken slags forældre er jeg beredt til at blive?

Ønsker jeg at komme sammen med nogen, alene fordi han eller hun er populær, eller søger jeg dybere for at finde åndelige eller moralske egenskaber?

Analyserer jeg, om vi har samme baggrund med hensyn til kultur og intellekt, eller om der er store forskelle?

Er jeg parat til at tilpasse sådanne forskelligheder?

Er jeg klar over, at sådanne tilpasninger nødvendigvis må ske *før* ægteskabets indgåelse?

Sådanne overvejelser vil bestemt hjælpe til at træffe det rigtige valg af en kammerat, med hvem man er parat til at tilbringe evigheden. Derefter er der i ægteskabet mange forpligtelser, som man ikke må tage let. Men hvis hver enkelt partner vil påtage sig sin fulde del af ansvaret, er der intet i dette liv, der vil bringe større ting, som jeg altid nævner.

For det første husker jeg dem på, at de altid bør ære de pagter, de indgår, når de vies til hinanden.

For det andet fortæller jeg den unge mand, at han bør gøre alt for at gøre hende lykkelig, så kan hun ikke gøre andet end at gøre gengæld og gøre alt, hvad der er muligt, for hans velbefindende.

For det tredje fremhæver jeg betydningen af at opklare de misforståelser, der opstår. Jeg minder dem om, at det ikke gør så meget, *hvem* der har ret, som *hvad* der er ret. De bør aldrig gå i seng uden at have redet uoverensstemmelser ud. Når de sammen knæler i bøn og beder Herren velsigne dem og hjælpe dem til at overvinde deres vanskeligheder, vil den dejlige følelse af tilgivelse fylde deres hjerter, og de vil tilgive hinanden, når de beder Herren tilgive dem.

For det fjerde og ikke mindst, minder jeg dem om at vedblive med at elske hinanden.

Jeg siger også til dem, at ægteskab ikke er en institution, hvor man mødes på halvvejen. Begge må være parat til at gå mere end halvvejen, så de aldrig kommer til at skændes om, hvad eller hvor halvvejen er. De må holde fælles private forhold hemmelige, og jeg tilråder dem at løse deres egne problemer uden indblanding fra familie og venner.

Somme tider har unge mennesker ikke tålmodighed nok til at vente med materielle behageligheder og luksus, som de ikke i øjeblikket har råd til. At ønske for meget for tidligt kan blive en tung byrde for både mand og hustru, og økonomiske vanskeligheder, forårsaget ved skødesløs styring, er ofte anledning til spænding. Det er langt vigtigere at opbygge en atmosfære af kærlighed i hjemmet, end at koncentrere om materielle ejendele, der kan anskaffes med tiden, efterhånden som de økonomiske muligheder tillader det.

Ind i dette lykkelige hjem og venlige atmosfære fødes til sidst de børn, for hvilke ægteskabet indstiftedes, og som i højeste grad vil bidrage til den glæde og tilfredsstillelse, som Faderen havde tænkt sig, da han opfordrede Adam og Eva til at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden. Når forældre forstår formålet med deres tilværelse, at de bogstaveligt er åndelige børn af deres himmelske Fader, og at de har et ansvar for at tilvejebringe jordiske legemer for andre, så vil de fryde sig over fødslens mirakel, når de opdager, at de arbejder sammen med Gud ved skabelsen af hvert enkelt barn, som kommer ind i deres hjem.

Overensstemmende med åbenbaringerne om dette emne sagde én af vore tidlige ledere, afdøde Melvin J. Ballard:

„Der er et stykke i vore skrifter, som sidste dages hellige accepterer som værende guddommeligt: ‚Dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket' (se Moses 1:39). På samme måde kunne vi sige, at det er mænds og kvinders herlighed at tilvejebringe *jordelivet* for Guds sønner og døtre, at give liv her på jorden til de børn af vor himmelske Fader, som venter . . . En kvindes største mission er at give liv, jordisk liv, gennem et værdigt ægteskab, til de ventende ånder, vor Faders åndelige børn, som ivrigt ønsker at komme til at bo her i en jordisk tilstand. Al den ære og herlighed, der kan blive mænd og kvinder til del, ved udvikling af deres talenter, den hyldest og pris, de kan modtage fra en tiljublende verden, der tilbeder deres geniale evner, er blot noget ubetydeligt, hvis glans vil falme i sammenligning med den ophøjede ære, den evige herlighed, den grænseløse lykke der vil tilfalde de kvinder, der opfylder den første store pligt og mission, der påhviler hende: at blive mor til Guds sønner og døtre." (*Sermons and Missionary Services,* Salt Lake City 1949, s. 203–4, fremhævelse tilføjet)

Der fremføres utallige argumenter for nedskæring af børnefødsler og størrelsen

af familier, men de er i modstrid med Guds love. Borgere i ældre tider, som var patriotiske og gudfrygtige og på mange områder manglede materielle goder, troede på store familier. Og fra de slægter og familier kom nogle af vore største politikere og bedste jurister, videnskabsmænd og pædagoger. De var i stor udstrækning selvlærte og opdraget i ydmyge hjem, hvor der var megen åndelighed.

Det lykkelige hjem er et sådant, hvor familien lever sammen, arbejder sammen, leger sammen og beder sammen; hvor forældrene udviser kærlighed og høflighed over for hinanden. Kærlighed udtrykkes ofte ved handlinger og det talte ord. Vi bør ikke være som den skotte, der efter sin kones død modtog udtryk for sympati fra sine venner. En nabo bemærkede noget om, hvilket fint menneske hun var. Hvortil skotten svarede: „Åh jo, hun var skam en god kvinde, og der var et par gange, hvor jeg var lige ved at fortælle hende det."

I en nylig udkommet brochure med titlen *Familieforhold* (*Family Matters*) lød den første linie: „Vil din familie overleve firserne?" Den nævner de økonomiske forhold og inflationen, og fortsætter:

„Inflation er for mange mennesker ikke den største bekymring . . . Moralsk forfald vil være den værste trusel mod familielivet i firserne. Der er det, et flertal af et stort tidsskrifts læsere gav udtryk for i en undersøgelse fornylig. De giver uopmærksomme forældre og manglende åndeligt grundlag skylden for det moralske forfald.

Tidens tendenser giver forældre meget at bekymre sig over." Og artiklen fortsætter med en liste over chokerende statistikker over skilsmisser, ungdoms-graviditeter, narkotika- og spiritus-misbrug. Og så stilles et spørgsmål: „Hvad kan der gøres for at hjælpe børn til et lykkeligt og tilfreds-stillende liv?" Dr. Paul Glick, der er USA's folketællings-departements hoved-specialist i befolkninglære, giver dette svar:

„Interesserede, omsorgsfulde og opmærksomme forældre giver børnene den bedste start i livet. Der findes intet virkeligt alternativ til opnåelse af den bedst mulige opvækst." (American Family Society, vol. 4, nr. 1)

Dr. Sydney Harris nåede i en for nylig offentliggjort artikel i en landsdækkende avis den samme konklusion. Han sagde, at folk spurgte ham, hvorfor han ikke skrev om energikrisen, og han svarede, at han ikke havde tilstrækkeligt med kendsgerninger om det emne. Og han fortsatte med at sige, at han også mente, at det ikke var vigtigt nok at skrive om, for menneskene kan klare sine tekniske problemer, men det, der bekymrede ham, var et langt større problem, nemlig moralen. Han sluttede med at sige, at hvis vi som art mislykkes, vil det ikke have noget at gøre med energi eller anden teknologisk hindring, men med den måde, hvorpå vi betragter os selv og andre som trusler og fjender, snarere end som medlemmer af den samme familie. Han sagde, at indtil vi ved, hvem vi er, og hvad vi forventes at gøre, kan al vor anden viden ikke redde os.

Jesus Kristus kom til jorden for at give os netop det budskab – hvem vi er, og hvad vi forventes at gøre. Han gav os den evangeliske plan for liv og frelse og sagde, at der ikke fandtes noget andet navn under himlen, hvorved vi kunne frelses. (Se Johs. Åb. 4:12) Vi har fået det samme evangelium åbenbaret i disse sidste dage, ved den levende profet, nemlig Spencer W. Kimball, som talerør for Gud, således som det har været Guds måde at kommunikere med menneskene på ned gennem tiderne. Svarene på alle livets problemer kan findes i Jesu Kristi evangelium. Fortsat åbenbaring holder os orienteret om nutidige problemer.

For at styrke den hensygnende familiestruktur har kirken indstiftet familiehjemmeaften-programmet, hvor hele familien mindst een aften hver uge mødes

sammen for at løse problemer, fornøje sig med hinanden og for bedre at lære at kende og elske hinanden. Her er mulighed for forældre til at gå i spidsen som eksempler på kærlighed, venlighed, høflighed og støtte, når far og mor sammen indtager deres pladser som patriark og matriark for familien. I et sådant hjem læres der moral principper og andre dyder, der vil hjælpe disse familie-medlemmer til at blive ledere af deres nærsamfund og nationer.

Fra sådanne hjem kommer børn, der engang vil etablere deres egne hjem, grundlagt på retfærdighed og moral. De vil indgå deres ægteskabspagter, rene på legeme og sind, så også de kan blive eksempler på dyd for deres egne efterkommere.

Jeg vil slutte med at læse fra et brev, jeg fik fra en nyomvendt, som efter den krævede ventetid bragte sin familie til Guds hellige tempel til en beseglings-ordinanse. Han skrev:

„Vi elsker denne kirke, og vi elsker Herren og vor himmelske Fader. Vi var på randen af en fuldstændig familie-fiasko, da nogle af vore SDHvenner begyndte at arbejde med os.

Endnu, mens jeg sidder her og tænker tilbage på i lørdags, må jeg forbløffes over, hvordan kirken har forandret tilværelsen for os, jeg havde næsten fuldstændigt mistet familien, og nu er vi en evig familie!

Intet kan sammenlignes med det at se min hustru og vort barn klædt i hvidt med en skinnende glorie om sig og føle Guds Ånd hviske i mit øre: ‚John, de er dine for tid og al evighed!'"

Jeg ved, at gennem Jesu Kristi evangelium og ved at holde Guds befalinger og de pagter, vi slutter med ham, kan vi hver især gøre vort hjem til en himmel på jorden, mens vi forbereder os selv og vore børn til at vende tilbage til vor himmelske Fader. Jeg bærer vidnesbyrd om sandheden af alt det, jeg har sagt i dag, og jeg gør det i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Lørdag eftermiddags møde 5. april 1980

Rapport fra kirkens finanskomité det øverste præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af sidste dages hellige

Præsenteret af Wilford G. Edling,
formand for kirkens finanskomité

Vi har gennemgået den finansielle årsrapport for kirken pr. 31. december 1979 og dens virke i det dermed afsluttede år. Den finansielle opgørelse og den virksomhed, som er gennemgået af denne komité, indbefatter kirkens almindelige fonds og andre af dens kontrollerede organisationer, hvis midler adminitreres af kirkens finansafdeling. Vi har også undersøgt procedurerne for budgettering, regnskabsføring og revision; og den metode, hvorved midler modtages og udbetales, er kontrolleret. Vi fandt, at udbetaling af almindelige kirkemidler altid var autoriseret af Det øverste Præsidentskab og i henhold til budgetterings-procedurer. Budgettet er autoriseret af Rådet for udbetaling af tiende, der består af Det øverste Præsidentskab, De tolvs Råd samt Det præsiderende Biskopråd. Udbetalings-komiteen administrerer i ugentlige møder udbetalingerne i henhold til budgettet.

Moderne bogføringsteknik og udstyr benyttes af finansafdelingen og andre afdelinger for at følge med kirkens hurtige udvikling og stadigt forandrede metoder for elektronisk databehandling. Komiteen og den juridiske afdeling følger i fællesskab nøje med i udviklingen med hensyn til beskatning af kirken af føderale regeringsmyndigheder, stater og fremmede landes myndigheder.

Revisionsafdelingen, der er uafhængig af alle andre afdelinger, er i sin trefoldige egenskab beskæftiget med at udføre finansiel revision, operationel gennemgang og kontrollering af de komputer-systemer, der arbejdes med af kirken. Disse virkefelter foregår på permanent basis og omfatter alle kirkens afdelinger, andre kirke-kon-

trollerede organisationer (hvis regnskaber føres af den finansielle afdeling), og verdensomspændende virksomheder, inkluderende missioner, finansielle centre og afdelingsaktiviteter, der udføres i fremmede lande.

Udstrækningen af og målet for revisionsafdelingens virke for at sikre kirkens midler vokser betydeligt med kirkens vækst og udvidede aktiviteter. Revisionen af wards og staves lokale midler er uddelegeret til stavsrevisorer. Registrerede foretagender, der ejes eller kontrolleres af kirken, og hvis regnskaber ikke føres af finansdepartementet, revideres af professionelle revisions firmaer eller af offentlige regulations kontorer.

På basis af vores gennemgang af den finansielle årsrapport og andre regnskabsføringsdata, samt vort studium af regnskabs-førings- og revisionsmetoder, hvormed de finansielle aktiviteter kontrolleres, sammen med bestandige samtaler med personalet i den finansielle revisions- og den juridiske afdeling, er vi af den mening, at kirkens almindelige fonds, modtaget og udgivet i løbet af året 1979, på rette vis er gjort til genstand for regnskabsføring i henhold til de vedtagne procedurer, således som her antydet.

Respektfuldt afleveret
Kirkens finanskomité

Wilford G. Edling
Harold H. Bennett
Weston E. Hamilton
David M. Kennedy
Warren E. Pugh

Statistisk rapport 1979

Præsenteret af Francis M. Gibbons
sekretær for Det øverste Præsidentskab

Til oplysning for kirkens medlemmer har Det øverste Præsidentskab udarbejdet denne statistiske rapport angående kirkens vækst og status pr. 31. december 1979:

Kirkelige enheder

Antal Zions stave 1.092
Antal fuldtidsmissioner 175
Antal Ward 7.235
Antal uafhængige grene i stave 2.130
Antal grene i missioner 2.121
Antal lande med organiserede ward og grene 81
Disse tal viser en forøgelse på 1.632 ward og grene i løbet af 1979.

Kirkens medlemskab

Samlet medlemstal rapporteret af stave, missioner og kirkekontorer ved slutningen af 1979 .... 4.439,000

Kirkens vækst i løbet af 1979

Børn velsignet 107.000
Indskrevne børn døbt 67.000
Nyomvendte døbt 193.000
Dette tal for nyomvendte er anslået på basis af 1979 rapporter modtaget af kirkens hovedkvarter lige før konferencen.

Samfundsstatistik

Fødsler pr. tusind 30,7
Personer indgået ægteskab pr. tusind 13,7
Dødsfald pr. tusind 4,2

Præstedømmebærere

Diakoner 152.000
Lærere 122.000
Præster 232.000
Ældster 394.000
Halvfjerds 33.000
Højpræster 161.000
Dette viser en forøgelse på 107.000 præstedømmebærere i løbet af 1979.
Fuldtidsmissionærer 29.454
Dette tal er øget til over 30.000 siden årets afslutning.

Kirkens skolevæsen

Samlet antal indskrevne i skoleåret 1978–79:
Seminarer og institutter inkluderende særlige programmer 304.000
Kirkeskoler og universiteter samt fortsættelseskurser 72.000

Velfærdstjenesten

Personer hjulpet med kontanter eller varer 139.000
Personer hjulpet gennem LDS Social Services 43.000
Personer anbragt i bedre stillinger 23.400
Arbejdsdage skænket til velfærdstjenesten 479.500
Varer uddelt fra forrådshusene (i kg.) 11.626.400

Genealogisk selskab

Navne klargjort i 1979 til tempelordinanser 4.574.000

Den genealogiske afdeling indsamler optegnelser i 39 lande og har nu i alt 1.024.000 spoler mikrofilm, hver på 100 fod (ca. 30,5 m.), svarende til 4.927.000 trykte bøger på hver 300 sider.

Templer

Antal begavelser udført i løbet af 1979:

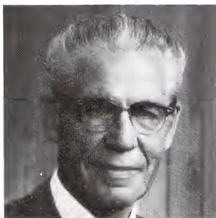
For levende	51.600
For døde	3.873.300
Templer i drift	17
Templer planlagt eller under opførelse	5

Dette omfatter ikke de templer, som blev bekendtgjort sidste onsdag.
Der blev udført 116.700 flere begavelser i 1979 end i 1978.

Prominente medlemmer, de døde i løbet af året:

Clair Stoddard Poelman, hustru til ældste Ronald E. Poelman af De halvfjerds' første Kvorum; Finn B. Paulsen, præsident for templet i Sao Paulo; Jay. R. Payne, præsident for Albuquerque New Mexico East stav; Albert Stanley Green, præsident for Nottingham England stav; Madeline B. Wirthlin, enke efter biskop Joseph L. Wirthlin, tidligere præsiderende biskop; Lavern W. Parmley, tidligere præsidentinde for primarys organisation; O. Abram Murdock jr., tidligere senator fra Utah; og Sherman P. Lloyd, tidligere medlem af Repræsentanternes Hus fra Utah.

Opretholdelse af kirkens ledere

Præsident N. Eldon Tanner
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Jeg skal nu præsentere generalautoriteterne, lederne og hjælpeorganisationernes ledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige til opretholdelse af konferencen.

Det foreslås, at vi opretholder præsident Spencer W. Kimball som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Alle, der kan stemme herfor, bedes vise det. Hvis nogen er imod, bedes det vist ved det samme tegn.

Nathan Eldon Tanner som førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab og Marion G. Romney som andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab. De, der kan stemme herfor, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn. Det foreslås, at vi opretholder, som præsident for De tolv Apostles Råd, ældste Ezra Taft Benson. De, der stemmer herfor, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Som de tolv apostles Kvorum: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight og James E. Faust. De, der kan stemme herfor, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Rådgiverne i Det øverste Præsidentskab og De tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere. Alle, der kan stemme herfor, bedes vise det. Hvis der er nogen imod bedes det vist ved det samme tegn.

Spencer W. Kimball som trustee-intrust for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Alle, som kan stemme herfor, bedes vise det. Hvis nogen er imod, bedes det vist ved det samme tegn.

Som præsidium for De halvfjerds' første Kvorum og som medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum: Franklin D. Richards, J. Thomas Fyans, Neal A. Maxwell, Carlos E. Asay, N. Russell Ballard, Dean L. Larsen, Roydon G. Derrick. Alle, der er for det, bedes vise det. Skulle nogen være imod, bedes det samme tegn vist.

Som yderligere medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum: Marion D. Hanks, A. Theodore Tuttle, Theodore M. Burton, Paul H. Dunn, Hartmann Rector Loren C. Dunn, Robert L. Simpson, O. Leslie Stone, Rex D. Pinegar, William Grant Bangerter, Robert D. Hales, Adney Y. Komatsu, Joseph B. Wirthlin, Gene R. Cook, Charles Didier, William R. Bradford, George P. Lee, John H. Groberg, Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Robert E. Wells, G. Homer Durham, James M. Paramore, Richard G. Scott, Hugh W. Pinnock, F. Enzio Busche, Yoshihiko Kikuchi, Ronald E. Poelman, Derek A. Cuthbert, Robert L. Backman, Rex C. Reeve., F. Burton Howard, Teddy E.

Brewerton, Jack H. Goaslind jr., De, der kan stemme herfor, bedes vise det. Skulle nogen være imod, det samme tegn.

Som Det præsiderende Biskopråd: Victor L. Brown, præsiderende biskop; H. Burke Peterson, førsterådgiver; og J. Richard Clarke, andenrådgiver. De, der kan stemme herfor, bedes vise det. Modsat det samme tegn.

Som patriark emeritus: Eldred G. Smith. Som emeritus medlemmer af Det halvfjerds' første Kvorum: S. Dilworth Young, Sterling W. Sill, Henry D. Taylor, James A. Cullimore, Joseph Anderson, William H. Bennett, John H. Vandenberg. De, der stemmer herfor, bedes vise det. Skulle nogen være imod, det samme tegn.

Som regionalrepræsentanter: Alle regionalrepræsentanter, sådan som de i øjeblikket fungerer.

Søndagsskolen: Ældste Hugh. W. Pinnock, præsident; ældste Ronald E. Poelman, førsterådgiver; ældste Jack H. Goaslind, andenrådgiver; og alle medlemmerne af bestyrelsen, som de nu fungerer.

Hjælpeforeningen: Barbara B. Smith, præsidentinde; Marian R. Boyer, førsterådgiver; og Shirley W. Thomas, andenrådgiver; samt alle medlemmer af bestyrelsen, som de nu fungerer.

De unge Piger: Elaine A. Cannon, præsidentinde; Arlene B. Darger, førsterådgiver; Norma B. Smith, andenrådgiver; samt alle medlemmer af bestyrelsen, som de nu fungerer.

Primary: Dwan J. Young præsidentinde; Virginia B. Cannon, førsterådgiver og Michaelene P. Grassli, andenrådgiver.

Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. Hvis nogen er imod, bedes det vist ved det samme tegn.

Kirkens uddannelsesråd: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks, Victor L. Brown og Barbara B. Smith. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det ved det sædvanlige tegn.

Kirkens finanskomité: Wilford G. Edling, Harold H. Bennett, Weston E. Hamilton, David M. Kennedy og Warren E. Pugh.

Tabernakelkoret: Oakley S. Evans, præsident; Jerold D. Ottley, dirigent; Donald H. Ripplinger, assisterende dirigent; Robert Cundick, Roy M. Darkley og John Longhurst, tabernakelorganister.

Alle, der kan støtte dette, bedes vise det, er nogen imod, bedes det vist ved samme tegn.

Afstemningen synes at have været enstemmig.

Skrifterne taler

Ældste LeGrand Richards
De tolv apostles Råd

„Dette er tiden for de domfældelser, som engelen så, da det evige evangelium skulle gengives."

Vi har fået at vide af vores præsident og vore ledere, at vi bør studere og læse skrifterne. Vi fik det at vide i vores møde i fredags med De Tolvs regionalrepræsentanter. Bror Hinckley sagde til os i vores sidste konference, at vi skulle læse Mormons Bog, og han har fået over tusinde breve fra hellige, som siger, at de har gjort det.

Verdens Frelser tilrådede os at læse skrifterne. Han sagde: „Ransag skrifterne, for i dem mener I at have evigt liv; og det er dem, som vidner om mig." (Johs. 5:39, Inspired Version 5:40) Findes der noget mere attråværdigt end evigt liv?

Når jeg læser skrifterne – og jeg har læst Mormons Bog i løbet af de sidste seks måneder, plus det meste af Bibelen – finder jeg altid noget deri, som jeg ikke husker var der, da jeg tidligere læste det. Og som en slags tekst for det, jeg vil sige i dag, vil jeg gerne benytte et vers, som jeg har taget fra Nahums Bog i Bibelen, det andet kapitel, hvor det hedder: „Hans vogne funkler af stål, den dag han ruster . . .

Igennem gaderne raser vognene frem, hen over torvene farer de i susende fart; de ser ud som fakler, farer frem og tilbage som lyn." (Nahum 2:4–5)

Kunne nogen have beskrevet et automobil bedre end det på et tidspunkt, før der fandtes sådan noget som en bil? De kører sandelig som lynet, og de ser ud som fakler – specielt om aftenen, når lyset er tændt – og de raser fremad i susende fart[1]

Det, jeg især kan lide ved det skriftsted, er, at det beskriver tiden for Herrens beredelse. Vi lever i den tid. For 500 år siden kunne denne profeti ikke være blevet opfyldt, men i dag er der ingen anden forklaring på den profeti end en bil. Betydningen af den profeti er, at den beskriver dagen for hans beredelse.

Jeg holder af at tænke på de mange stykker i skrifterne, der angiver tiden for hans beredelse. Må jeg citere fra Malakias' Bog i Bibelen, hvor Herren, der taler igennem Malakias, siger, at han vil sende sin Budbringer for at berede vejen for sin tilkommelse. Og han vil hurtigt komme til sit tempel, og hvem kunne afvente dagen for hans komme, fordi han jo er som metalsmelterens ild og tvætternes lud (se Mal. 3:1–2)

Men det er jo tydeligt, at det ikke har nogen relation til hans første komme. Han kom ikke hurtigt til sit tempel den gang. Han kom ikke rensende og rengørende

som metalsmelterens ild og tvætternes lud. Vi har fået at vide, at når han kommer i de sidste dage, vil de onde råbe fra klipperne: „Fald over os og skjul os for hans åsyn." (Se Joh. Åb. 6:16)

Når Herren sender en budbringer for at berede vejen for hans komme, kan den budbringer ikke være nogen anden end en profet. Da Frelseren kom i tidernes midte, blev Johannes Døber sendt for at berede vejen for hans komme, og Jesus vidnede om ham, at der ikke fandtes nogen større profet i Israel (se Luk. 7:28). Og profeten Amos erklærer: „Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne." (Amos 3:7)

Når derfor forberedelsens time kommer, sådan som jeg har læst for jer i dag, kan Herren ikke forberede sit komme uden en profet. Og profeten for denne uddeling var ingen anden end profeten Joseph Smith. Og det, han har frembragt, er en opfyldelse af så mange af profetierne i den hellige skrift, som ikke kan findes noget andet sted i hele verden.

Jeg kan lide Peters udtalelse i Det ny Testamente efter pinsefestens dag, da han talte til dem, som havde dræbt Kristus. Han sagde, at Himlene ville modtage Kristus, indtil „genoprettelsestiderne, da alt skal blive genoprettet . . . som Gud har talt om gennem sine hellige profeters mund fra fordums tid." (Ap. Gern. 3:20–21) Søg denne verden igennem, og I kan ikke finde en kirke, der hævder, at alle ting er blevet genoprettet, sådan som alle de hellige profeter har talt om, undtagen netop Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi tror, Peter var profet; og hvis verden også gør det, kan de ikke regne med Frelserens andet komme, før der har været en sådan genoprettelse af alle ting.

Der er ikke tid i dag at tale meget om denne genoprettelse, men tænk blot på, hvordan Faderen og Sønnen kom for at belære om Guddommens virkelige personligheder; Moronis komme med de plader, hvorfra Mormons Bog blev oversat; Johannes Døbers komme (som bror Monson har båret vidnesbyrd om her til morgen) med det aronske præstedømme, retten til at døbe ved nedsænkning i vand til syndernes forladelse; Peters, Jakobs og Johannes' komme, de, som havde nøglerne til det hellige apostelembede, med magt til at organisere kirken og Guds rige på jorden for sidste gang som opfyldelse af det løfte, der blev givet af Daniel i hans udtydning af kong Nebukadnezars drøm.

Kongen havde glemt sin drøm, og han sammenkaldte alle sandsigerne og de kloge mænd og astrologerne, men ingen af dem kunne fortælle om hans drøm. Han hørte da om manden Daniel og sendte bud efter ham, og Daniel sagde: „Der er en Gud i Himlen, som åbenbarer hemmeligheder, og han har kundgjort kong Nebukadnezar, hvad der skal ske i de sidste dage." (Dan. 2:28) Så fortalte Daniel ham om verdens rigers opståen og fald indtil de sidste dage, da Himmelens Gud vil oprette et rige, der aldrig skal tilintetgøres eller gives til noget andet folk. Men som en lille sten, revet løs af bjerget uden hænders hjælp, vil det rulle fremad, indtil det bliver som et stort bjerg og opfyder hele jorden. (se Daniel 2:44–45)

Oprettelsen af det rige blev muliggjort i disse sidste dage – og Daniel sagde, at det ville ske i de sidste dage, ved Peters, Jakobs og Johannes' komme med det hellige apostelembede og magten til at genoprette Guds kongerige på jorden.

Mens jeg var missionspræsident nede sydpå, fortalte én af vore missionærer om den drøm og oprettelsen af Herrens kongerige i de sidste dage. Jeg stod ved døren ved afslutningen af mødet, og en mand kom og introducerede sig som præst, idet han spurgte: „De mener da ikke, at det rige er mormonkirken, gør De?"

Og jeg sagde: „Jo, det gør jeg. Hvorfor ikke?"

Så sagde han: „Det er jo umuligt!"

„Hvorfor det?" spurgte jeg.

Han svarede: „Man kan ikke have et kongerige uden en konge, og I har ikke en konge, så I kan ikke have et kongerige!"

„Jamen," svarede jeg, „min kære ven, De har ikke læst langt nok. Læs De blot det syvende kapitel hos Daniel, og De vil opdage at Daniel så ,én, der så ud som en menneskesøn; . . . og magt og ære og herredømme gaves ham, og alle folk, stammer og tungemål skal tjene ham.'" (Se Daniel 7:13–14)

Så sagde jeg: „Min ven, fortæl mig, hvordan et kongerige kan blive givet til ham, når han kommer i himlens skyer, hvis ikke et rige er beredt for ham?" Og jeg fortsatte: „Måske kunne De tænke Dem at få at vide, hvad der vil ske med det rige? Hvis De vil læse en smule videre, så sagde Daniel: ,Riget og magten og herredømmet under himlene skal gives til den allerhøje-

ste Guds hellige, og de skal eje det rige for evigt.' (Se Daniel 7:18, 27) Og som om det ikke var helt nok, tilføjer Daniel: ,i evigheders evighed.'"

Og nu, hvem er den allerhøjeste Guds hellige? Alle I vidunderlige mennesker, som lytter i dag, og I, som bærer byrderne sammen med disse 30.000 missionærer, som er spredt over hele denne verden for at hjælpe med til at berede dette rige for den store konges komme.

Jeg vil gerne henvise til Johannes åbenbarers oplevelse, da han var deporteret til øen Patmos. En stemme fra Himmelen sagde: „Kom herop, så skal jeg vise dig, hvad der skal ske herefter." (Joh. Åb. 4:1) Det skete 30 år efter Frelserens død. Og engelen viste Johannes den magt, der ville blive givet til den onde, djævelen, til at føre krig med de hellige (og de hellige var Jesu tilhængere) og til at overvinde dem og herske over alle slægter, tunger og nationer (se Joh. Åb. 13:7) Det er én af de positive erklæringer i de hellige skrifter om et fuldstændigt apostasi fra kirken, som Jesus oprettede. Men engelen standsede ikke dér. Han viste nemlig derefter en anden engel, som fløj oppe under himlen, som „havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk." (Johs. Åb. 14:6)

Hvis det evige evangelium havde været på jorden, ville der ikke have været noget behov for Johannes til at se en genoprettelse blive tilvejebragt af en engel. Dette er den genoprettelse af alle ting, som Peter havde i tankerne, da han sagde, at himlene skulle modtage Kristus „indtil genoprettelses tiderne, da alt skal blive genoprettet, som Gud har talt om gennem sine hellige profeters mund fra fordums tid." (Ap. Gern. 3:21)

Vi lever i tiden hvor hans time er kommet. I den tid, jeg har levet, er der forekommet flere domsafsigelser og ødelæggelser og krige og uroligheder i verden end i hele verdens historie før den tid. Dette er dommens time, som engelen så, da dette evige evangelium skulle gengives. Og så tilføjer han: „Tilbed ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og kildevældene." (Joh. Åb. 14:7)

Da Joseph Smith fik sin vidunderlige åbenbaring og så Faderen og Sønnen, var der ikke en kirke i denne verden, der tilbad den Gud, som havde skabt himlene og jorden og havet og kildevældene. De tilbad en ånd, som var allesteds-nærværende, en gud uden legeme, legemsdele og lidenskaber. Og hvis han ikke havde et legeme, havde han heller ikke øjne – han kunne ikke se; han havde ingen øren – han kunne ikke høre; han havde ingen stemme – han kunne ikke tale. Hvad er der tilbage at tilbede, når man tager alle disse egenskaber bort? Og tænk så på de to vidunderlige personligheder, som viste sig for profeten Joseph Smith i en søjle af lys, mere strålende end noget andet i denne verden.

Men der er mange flere vidunderlige ting, som de hellige profeter fik lov til at se med hensyn til denne forberedelse til hans komme på den dag, da vognene raser frem, da deres lys ser ud som fakler, og da de farer frem og tilbage som lyn, (Nahum 2:5 men min tid tillader mig ikke at nævne flere. Jeg elsker dette værk. Jeg ved, at det er sandt. Der er ingen anden – ikke noget andet folk på jorden – der har opfyldt de ord, som profeterne har sagt, således som gengivelsen af evangeliet i denne tidernes fyldes uddeling har gjort det.

Jeg beder Gud velsigne jer alle, og bærer mit vidnesbyrd for jer om guddommeligheden af dette værk i vor Herres, Jesu Kristi navn. Amen.

I den engelske Bibel står der desuden: „De ramler imod hinanden på brede gader" og taleren siger hertil: „Hvis man ønsker bevis herpå, så gå blot til et reparationsværksted og se, hvor mange biler der kommer ind med buler!"

Gud ønsker et prøvet folk

Ældste Howard W. Hunter
De tolv Apostles kvorum

„Hvad får os til at tro, at vi er immune over for sådanne oplevelser, som lutrede tilværelsen for de tidlige hellige?

For et par år siden stod jeg i en stor skare mennesker, der var samlet en tidlig morgen tæt ved vandet i havnen Apia i Samoa. Det var i anledning af en national helligdag, da hundreder af mennesker kom for at betragte det, der kaldes en *Fautasi*, dvs. et lang-båds løb, der strækker sig fra oceanet ind i de roligere vande i havnen for der at krydse mållinien.

Skaren var spændt, og de fleste øjne var vendt ud mod havet for at få et første glimt af de deltagende både. Pludselig kom der bevægelse i skaren, da bådene dukkede op langt borte. Hver af dem havde en besætning på 50 kraftige roere, der sænkede og trak årene i en rytme, der tvang fartøjerne frem i vandet og fik bølgerne til at skumme – et skønt syn!

Bådene og mændene kunne snart efter ses tydeligt, idet de hurtigt nærmede sig mållinien. Selv om disse stærke mænd trak af al deres kraft, arbejdede vægten af en båd med 50 mænd imod en magtfuld kraft – vandets modstandskraft.

Skarens begejstrede råb nåede et crescendo, da den første lang-båd passerede mållinien. Vi gik over til det sted, hvor bådene blev trukket i land efter dysten. En af roerne forklarede os, at forstavnen på bådene er konstrueret således, at den skærer igennem og deler vandet for at overvinde den modstand, der hindrer bådens fart. Han forklarede yderligere, at trækket i årerne mod vandets modstand, skaber den kraft, der får båden til at bevæge sig fremad. (Fremdrivnings)modstand skaber både hindring og den fremadgående bevægelse.

Friktion eller modstand er et interessant fænomen. Uden denne kraft kan et menneske eller et befordringsmiddel ikke bevæge sig fremad, og, hvis det allerede bevæger sig, ikke standses undtagen ved et sammenstød. Enkle ting som søm, skruer og bolte ville ikke blive på deres plads; en prop ville ikke forblive i flasken; en elektrisk pære ville falde ud af soklen; et låg ville ikke forblive på glasset.

Loven om friktion eller modstand, som vi tænker på alene i forbindelse med videnskaben, synes at gælde også rent personligt for os. Det er sandsynligvis det, som Lehi tænkte på, da han talte til sin søn Jakob. Han mindede Jakob om de prøvelser og sorger, som han havde været ude for på grund af brødrenes grovhed, og fortalte ham, hvordan disse prøvelser sluttelig ville resultere i noget godt. Her er de ord, som

Lehi sagde til sin søn: „Du kender Guds storhed, og han vil hellige dine lidelser og lade dem blive dig til velsignelse." (2. Nephi 2:2)

Med andre ord, de prøvelser, der var kommet til ham i form af modstand eller hindringer, ville blive til velsignelse for ham. Og så tilføjede Lehi de ord, der er blevet klassiske: „Thi det er nødvendigt, at der er modsætning i alle ting. Hvis det ikke var så, . . . kunne retfærdighed ikke finde sted, ej heller ugudelighed og hverken hellighed eller elendighed, hverken godt eller ondt."

Vi er kommet til dette jordeliv for at udsættes for modstand. Det er en del af planen for vores evige fremgang. Uden fristelse, sygdom, smerter og sorg kunne der ikke findes nogen godhed, dyd, påskønnelse af velbefindende, eller glæde. Loven om modstand gør handlefrihed mulig; derfor har vor himmelske Fader befalet sine børn: „Vælg i dag at tjene Gud Herren, som skabte jer." (Moses 6:33) Han har rådet os til at bøje os for hans Ånd og modstå fristelser. Handlefrihed tillader os selvfølgelig at gå imod hans vejledninger; og derfor ser vi mange, der modstår sandheden og giver efter for fristelser.

I dag står kirken ved afslutningen af 150 år med fremgang. Det forløbne tidsrum, står som et alvorlig minde om, at kamp, forfølgelse og sorg er noget, som vore forfædre måtte igennem. Kirtland, Jackson County, Clay County, Haun's Mill og Nauvoo synes identiske hvad lidelser angår – en del af de prøvelser, som Herren har lovet sit folk, at de skulle udholde (se L&P 58:3).

Når vi ser tilbage, lægger vi mærke til, at det var på grund af den mødte modstand i vores tidlige historie, at vores fremgang i dag er blevet mulig. Ud af den mængde forfølgelse og hjertesorg besvarede Herren profeten Joseph Smiths anråbelse med disse ord: „Din modgang og dine lidelser skal blot vare et øjeblik; og om du er standhaftig, skal Gud ophøje dig i det høje." (L&P 121:7–8)

„Om du bliver kaldet til at gennemgå trængsel . . . da skal du vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste" (L&P. 122:5, 7)

På grund af de prøvelser, som det lykkedes mange af vore forfædre at udholde, kom en ørken til at blomstre som en rose (se Esajas 35:1), et prøvet og forfulgt folk skabte en arv af tro, og Zion iførte sig sine smukke klæder, så alle kunne se hende (se L&P. 82:14).

150 år af kirkens historie har skabt os en lektie om, at når modstand og modgang er størst, har vores tro, vores forpligtelse og vækst den største mulighed for fremgang; når modstanden er mindst, har vi en tendens til at blive selvtilfredse og miste tro. Præsident Brigham Young sagde: „Lad et hvilket som helst folk glæde sig over fred og ro, ugenert, uforstyrret, – aldrig blive forfulgt på grund af sin religion, og de vil sandsynligvis negligere deres pligt, blive kolde og ligegyldige og miste deres tro." (*Journal of Discourses,* 7:42). Den lektie gælder også for den enkelte, selv om den blev sagt om kirken som et hele.

Dokumenteret i skrifterne findes episoder fra mange tidligere helliges liv, som gennem personlige ofre, modstand og fjendskab opnåede deres ophøjelse. Ud fra deres biografier skal jeg nævne nogle eksempler på trofast udholdenhed.

Det klassiske eksempel på trofast udholdelse var profeten Job fra Det gamle Testamente. Han mistede alt, hvad han ejede, han led stor personlig sorg og fysisk smerte, nogle af hans børn mødte en grufuld død, og selv hans venner svigtede ham. Alligevel gav han udtryk for sin tro: „(Gud) kender min vej og min vandel, som guld går jeg frem af hans prøve . . . Min fod har holdt fast ved hans spor, hans vej har jeg fulgt, veg ikke derfra." (Job 23:10–11)

Lad os vende bladene og se et andet ek-

sempel på tro, nemlig fader Abraham. Han kæmpede i krigstid, gennemgik en lang tid med hungersnød, så sin egen far svigte præstedømmet og led forfølgelse for sin tro – næsten til det punkt, hvor han måtte omkomme. Efter i årevis at have ventet på at få en søn, fik han ordre til at ofre ham til Herren. Han oplevede også den sorg at miste sin elskede hustru, Sara.

Til de tidlige hellige i denne uddeling sagde Herren: „Jeg, Herren, har ladet lidelser komme over dem, . . . de må nødvendigvis tugtes og prøves ligesom Abraham." (L&P. 101:2, 4)

Abrahams sønnesøn, Jakob, var heller ikke fremmed over for lidelser. Som ung mand blev han skilt fra sin tvillingebror og vendte ikke hjem til sin far, mor og bror før efter mange års forløb. Han levede et liv, fyldt med sorg over en yndlingssøn, som han mente død, men som var blevet solgt som slave. Han begravede sin elskede Rakel, efter at hun gavde født ham hans sidste søn, Benjamin. Han kendte til den personlige sorg at have sønner, som ikke var tapre, men alligevel velsignede han dem og deres efterkommere, så deres afkom er blevet æret ved at kaldes Jakobs hus, Israels hus.

Det nye Testamente beskriver tilværelsen for en vis Paulus fra Tarsus. Fra dagen for sin dramatiske omvendelse oplevede han stor prøvelse og personlig lidelse. Han blev fængslet for sin tro, slået, stenet og med sine egne ord „puffet til" af Satan. Og alligevel skrev han: „Langt hellere vil jeg derfor rose mig af min magtesløshed, for at Kristi kraft kan tage bolig i mig." (2. Kor. 12:9) Sammenlignende sine egne sorger med dem Paulus havde, skrev profeten Joseph engang: „Jeg føler mig ligesom Paulus stemt for at rose mig af mine trængsler, thi indtil denne dag har mine fædres Gud udfriet mig af dem alle." (L&P. 127:2)

Endelig henviser jeg til Nephi fra Mormons Bog som et eksempel på én, der trofast udholdt alt. Sammen med sine forældre forlod han en blomstrende virksomhed i Jerusalem og rejste derefter i otte år under store vanskeligheder og prøvelser omkring i ødemarken. Derefter satte de over et ikke-kortlagt hav til et nyt land. I løbet af denne periode blev Nephi stræbt efter livet, hånet og forfulgt af medlemmer af sin nærmeste familie. Efter faderens død måtte Nephi og nogle familiemedlemmer skille sig ud fra de andre brødre, fordi de stræbte ham efter livet. Af fortvivlelse erklærede han: „Min Gud har været min støtte han har ført mig igennem mine trængsler i ørkenen, og han har bevaret mig på det store dybs hav." (2. Ne. 4:20)

Dette er beretninger om tro – mennesker, som Gud har æret, fordi de stolede på ham i deres trængslers dage. De lærte den sandhed, at Gud valgte dem og „prøvede dem i lidelsens ovn" (Es. 48:10)

I dag skrives der andre biografier om tro – hellige, der ligesom Job lider fysisk smerte, gennemgår dyb sorg og endog illoyalitet fra venner – og alligevel forbliver trofaste; hellige, som ligesom Jakob må se sønner og døtre, der ikke er så tapre, som de burde være, men som de alligevel versigner for deres muligheder; hellige, der ligesom Paulus udholder megen spot og holder ud til enden; hellige, der ligesom Nephi må skille sig ud fra familien på grund af deres forpligtelse over for evangeliet. Der findes dem, der kender til smerte og sorg, fordi de mister deres elskede; som kender til hjertesorg, fordi børnene er på afveje; som oplever tab af helbred, økonomiske vanskeligheder og nedtrykthed, og alligevel som Job kan sige: „Som guld går jeg frem af hans prøve." (Job 23:10)

Vi fejrede fornylig præsident Spencer W. Kimballs fødselsdag. De fleste af os kender til den megen sygdom, der har været hans lod en stor del af hans 85-år lange liv. Han talte af erfaring, da han skrev disse ord: „Fordi vi er mennesker, ville vi helst undvære fysisk smerte og mental

fortvivlelse og sikre os bestandig lethed og en behagelig tilværelse, men hvis vi skulle lukke sorg og sygdom ude, ville vi samtidig udelukke vore bedste venner og velgørere. At lide kan gøre folk til hellige, idet de lærer tålmodighed, udholdenhed og selvbeherskelse." (*Faith Precedes the Miracle,* Salt Lake City 1972, s. 98)

Vi står ved et højdepunkt efter 150 års kirkehistorie; men der er endnu andre højdepunkter, der må besejres, før Guds værk bliver kronet med sejr. Der vil komme kollektive prøvelser og personlige vanskeligheder for den enkelte – en modstand, der er essentiel for den evige plan.

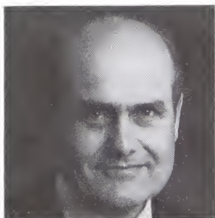
Hvad får os til at forestille os, at vi kan være immune over for samme slags oplevelser, som lutrede de tidlige helliges tilværelse? Vi må huske, at de samme modstands-kræfter, som hindrer vores fremgang, også giver os muligheder for at vinde. Gud ønsker et folk, der har overvundet sine prøvelser.

Jeg bærer i dag vidnesbyrd om denne sandhed fra et vers i én af vore yndlingssalmer:

Om end gennem prøven jeg lader dig gå,
min nåde tilstrækkelig skal du vist få;
du skal ikke skades af prøvelsens ild,
at lutre dit hjerte, at lutre dit hjerte,
at lutre dit hjerte er alt hvad jeg vil.

(Så sikker en grundvold, nr. 166, 4. vers, *Sange*)

Må Gud velsigne os til at udholde, så vi kan leve op til det formål, for hvilket vi er blevet sendt, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Tror vi allesammen på den samme Gud?

Ældste F. Enzio Busche
De halvfjerds' første Kvorum

Enhver kommer til at stå over for „afgørelsen om at acceptere Gud, som han virkelig er, og ikke som han er blevet forestillet i henhold til menneskeskabte filosofier."

Når jeg nu i dette øjeblik står foran jer, kan jeg ikke lade være med at tænke på den dag, da jeg som undersøger af kirken blev konfronteret med missionærernes udfordring til at forberede mig til min dåb. Det skridt forekom for stort for mig at tage, men da jeg allerede havde et vidnesbyrd brændende inden i mig, om at dette værk var sandt, vidste jeg, at hvis jeg modsatte mig dåb, ville jeg miste min ret til at tale mere med min Fader i Himmelen i bøn.

Så jeg accepterede udfordringen til dåb med et frygtsomt hjerte, men jeg fortalte missionærerne, at jeg kun ville gøre det på to betingelser: For det første, at jeg aldrig ville blive kaldet til nogen stilling i kirken, og for det andet, at jeg aldrig ville blive nødt til at holde en tale. Uden den kærlige indflydelse og kraften og sikkerheden fra Helligånden, som jeg modtog ved håndspålæggelse efter dåben, kunne jeg ikke have gjort noget som helst af mig selv i mine forskellige kirkeopgaver.

Vi har som medlemmer det privilegium at bære vidnesbyrd om genoprettelsen af Jesu Kristi Kirke gennem en guddommeligt bemyndiget mand, Joseph Smith i de sidste dage. Da jeg fornylig bar det vidnesbyrd til en mand, mens jeg tjente som missionspræsident i Tyskland, så jeg, at han følte sig meget utilpas ved det, jeg sagde, og han reagerede som så mange andre med et spørgsmål: „Tror vi ikke allesammen på den samme Gud?" Det spørgsmål generede mig. Det sårer mig altid, når jeg ser, hvor uvidende mange mennesker er ved at vise en sådan mangel på agtpågivenhed over for det mest vitale spørgsmål i menneskers liv: Kan jeg finde dig, min Fader i Himlen?

Ja, vi kan sige, at ligegyldigt hvornår, hvor og under hvilke omstændigheder vi er opvokset, så længes vi allesammen efter vor himmelske Fader, fordi vi kendte ham, før vi kom til denne jord. Men tror vi virkelig allesammen på den samme Gud? Nej – absolut ikke! Mennesker har skabt – idet de har benyttet sig af deres handlefrihed – alle slags forskellige forestillinger om vor Fader i Himlen og formålet med vores tilværelse.

I vort jordeliv er der ikke plads for usikkerhed, uvidenhed og manglende agtpågivenhed med hensyn til vores ansvar og forpligtelse til at bestemme os til, hvem vi skal følge. Enten må vi opnå kundskab om vor Skaber og Gud, som elsker os, som

ønsker at bringe fred, værdighed, lys og lykke ind i vor tilværelse, eller vi vil til sidst glemme vor guddommelige oprindelse og forblive i den fugtige tåge, som er bedragerens – den onde, som ikke kan udholde tanken om, at vi som levende sjæle ikke ville acceptere hans plan dengang i vores forudtilværelse.

Han kæmper af al sin magt og kunnen for at lede menneskene på afveje, når de udøver deres handlefrihed, så han kan gøre dem til sine slaver. Vi er vidner til, at den frygt, det had, den fortvivlelse, ensomhed og grimhed, som folk oplever i deres liv, er frugterne af Satans indflydelse. Det er tydeligt, at hans ugudelige mål at tilintetgøre vores evne til virkeligt at elske og have tro, er rettet mod disse sidste dage, før Frelserens andet komme, hvor der kræves en afgørelse truffet af hvert eneste menneske.

Hvis vi ikke bestemmer os til at udsøge og acceptere sandheden på den af Gud eneste autoriserede måde, af al vor magt, sind og styrke, også selv om det betyder helt at måtte forandre vor livsstil, vil vi have bygget vort hus på sand. Menneskelige halve sandheder, ofte blandet med skriftsteder, er somme tider stærke nok til at opfylde folks forventninger for en tid eller for en generation, men de kan hverken bringe dem hen ad ophøjelsens og det evige livs sti eller give dem tilfredsstillende svar på menneskehedens nuværende krævende problemer.

At modtage og acceptere Jesus Kristus og hans frelsesplan i dens helhed og dens sandheder betyder at lade verden og dens jordiske ønsker bag sig og opbygge Zion omkring os selv. Da Jesus var på jorden for at berede vejen for sine disciple var han, ved at stå fast i sin renhed og bære sit vidnesbyrd om sandheden, et lys i mørket, og mørket kendte ham ikke (se Joh. 1:5). Mørket organiserede sig for at ødelægge ham. Kristus vidste, at dette ville ske, ikke blot for ham selv men også for alle hans virkelige disciple. Han sagde, da han talte til sine tilhængere, i Matt. 10:22: „Og I skal hades af alle mennesker for mit navns skyld."

Når vi virkelig følger Kristus i hans sande, genoprettede kirke, vil det vise sig i vor livsførelse. Frugten vil følge. Helligånden vil lede os til at træffe ubehagelige afgørelser, til at udvikle sand kærlighed og tro ved at lære at ofre noget og disciplinere os selv. Vore evner vil vokse og bringe os tilfredsstillelse og glæde og lykke. Ved hjælp af fortsat kommunikation med vor himmelske Fader – en fortsat bøn i vore hjerter om vejledning i de mange små afgørelser i vor tilværelse – føler vi hvor let Kristi åg er, som omtalt i Matt. 11:28–30: „Kom til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile, . . .
thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let",

Vi vil blive ledet til at leve vort liv på hans måde og ikke på verdens måde.

Verdens mennesker føler sig sikre med spørgsmålet: „Tror vi ikke allesammen på den samme Gud?" Svaret på det spørgsmål er „nej!" Forføreren har startet alle slags filosofier og religioner, der skal lede folk på afveje, få dem til at føle sig lykkelige og sikre i deres menneskeskabte rationalisering og ugudelighed. Han ønsker, at de skal glemme, at vi en dag allesammen skal stå for Kristi domstol og rapportere om vore handlinger og ord. Frelseren sagde i Matt. 12:36: „Men jeg siger jer, at menneskene skal gøre regnskab på dommens dag for hvert unyttigt ord, de taler."

Vi lever i den storslåede tid, hvor alt skal opfyldes, den tid de gamle profeter – Enok, Esajas, Daniel, Paulus og mange andre – så ivrigt ventede. I vor tid bliver alle forførerens gerninger til alle tider afslørede af Kristus gennem en levende profet. Kristi disciple – de hellige i de sidste dage under ledelse af en levende profet, Spencer W. Kimball – går i offensiven og viser verden frugterne af retfærdig efterlevelse af Jesu Kristi evangelium. Vi bærer

vidnesbyrd med englene om, at disse er de sidste advarsels-dage for verdens nationer, og at tiden er nær, da det vil være for sent. Vi bærer vidnesbyrd med ordene af Amulek, en profet i Mormons Bog, nedskrevet hos Alma 34:32–33, 35:

„Dette er tiden, da menneskene ... skal udføre deres arbejde.

Og som jeg sagde jer før, eftersom I har haft så mange vidnesbyrd, så beder jeg jer om ikke at opsætte jeres omvendelsesdag til enden ... thi dersom I har opsat jeres omvendelsesdag til døden, da er I blevet djævelens ånd undergivet, og han besegler jer som sine; thi Herrens Ånd har forladt jer og kan ikke være hos jer, og djævelen har fuldkommen magt over jer; det er de ondes sidste tilstand."

De frelsende præstedømmelige kræfter fra oven arbejder kun gennem princippet: menneskenes retfærdighed. Disse kræfter arbejder gennem de uskyldige og de rene af hjertet, som det er profeteret lige siden den ældste tid. 30.000 missionærer er udsendt for at belære med den kraft, idet de udsøger dem, der søger efter de evige principper om sandheden, de har ventet på hele deres livstid. Hundredetusinder af præstedømmebærere og kvinder vidner hver dag – gennem deres retfærdige levevis, ved deres eksempel og deres vidnesbyrd – om, at de gennem Helligånden har fået kundskab om, at disse ting er sande, at Guds rige er ved at blive etableret i disse dage for at berede vejen for Frelserens andet komme.

Med stor begejstring lærer Kristi disciple i disse dage at acceptere de ord, der blev givet til profeten Joseph Smith, som nedskrevet i L&P. 58:64:

„Thi sandelig, lyden må udgå fra dette sted og nå ud til hele verden; evangeliet må prædikes for hver skabning, med tegn, der følger dem, som tror."

Dette værk i de sidste dage opfylder profeten Enoks profeti, han, der var den syvende fra Adam, og en profeti, der er nedskrevet i Den kostelige Perle, Moses 7:62:

„Og jeg skal sende retfærdighed ned fra himmelen, og sandhed vil jeg bringe frem ud af jorden for at bære vidnesbyrd om min Enbårne, om hans opstandelse fra de døde, ja, og også om alle menneskers opstandelse. Og jeg vil lade retfærdighed og sandhed fare hen over jorden som en flodbølge for at indsamle mine egne udvalgte fra jordens fire hjørner til et sted, som jeg skal berede, en hellig stad, så mit folk kan omgjorde deres lænder og se hen til tiden for min tilkommelse; thi der skal mit tabernakel være, og den skal kaldes Zion, det nye Jerusalem."

Mine kære brødre og søstre, jeg bærer jer mit vidnesbyrd om, at dette er tiden for oprettelsen af Kristi rige på jorden – at ingen vil være i stand til at undslippe den afgørelse at skulle acceptere Gud, sådan som han virkelig er, og ikke som han foregives at være i henhold til menneskeskabte filosofier. Jeg ved, at dette er den levende Guds værk, han, som virker gennem den levende profet, Spencer W. Kimball. Jeg siger dette i ydmyghed og i vor Frelser, Jesu Kristi navn. Amen.

Villige til at modtage

Ældste Marion D. Hanks
De halvfjerds' første Kvorum

„Vi står over for to store udfordringer, du og jeg, og udfordringen ophører aldrig, så længe vi trækker vejet: at vælge Gud, og at elske hverandre."

I det samme kapitel af Moses, som bror Busche netop har henvist til, er der en samtale nedskrevet, som er én af de mest instruktive og rørende i al litteratur. Enok havde „bygget en by, som blev kaldt Hellighedens Stad, ja, Zion", som, „efter en tids forløb blev optaget til Himmelen . . ."

„Og . . . Himmelens Gud beskuede resten af folket (og det vil sige dem, som ikke var blevet optaget) og han græd" (Moses 7:19, 21, 28).

Så sagde Enok til Herren: „Hvorfor græder himlene og udgyder deres tårer som regn på bjergene?

Hvorledes er det, at du kan græde, da du er hellig og fra evighed til evighed?" (Moses 7:28–29).

Enok mindede derpå Herren om den ubegrænsede og vedblivende natur af hans skabelser og om hans hellige fuldkommenheder og herlighed og resultater og sagde: „Intet uden fred, retfærdighed og sandhed er din trones bolig; barmhjertighed skal udgå fra dit åsyn og ingen ende have; *hvorledes kan du da græde?"*

Herren sagde til Enok: „Se disse dine brødre, der er mine egne hænders værk, og jeg gav dem deres kundskab den dag, jeg skabte dem; og i Edens Have gav jeg mennesket dets handlefrihed.

Og til dine brødre har jeg sagt og ligeledes givet dem befaling om, at de skulle *elske hverandre,* og at de skulle *vælge mig,* deres Fader; men se, de er uden hengivenhed, og de hader deres eget blod.

. . . og alle himlene skal græde over dem, ja, alle mine hænders værk. Hvorfor skulle himlene ikke græde, når de ser, hvorledes disse skal lide?" (Moses 7:31–33, 37. Fremhævelser tilføjet).

Gud, fra hvem alle velsignelser kommer, bad kun sine børn om, at de skulle elske hinanden og vælge ham, deres Fader.

Men, ligesom i vore dage, har mange hverken søgt Herren eller haft kærlighed til hinanden, og da Gud forudså de lidelser, der uvægerligt måtte følge denne egoistiske, oprørske kurs, *græd han!* Det var den forklaring Herren gav Enok.

For længe siden hørte jeg en vigtig beretning, som har været meget nyttig for mig. Jeg har ikke set den nedskrevet og kan derfor – selv om jeg gerne vil – ikke fortælle, hvem der fandt på den. Historien er øjensynligt blevet skrevet for på provokerende måde at belære om principper, som jeg tror på.

Ved porten

I løbet af et stykke tid gik tre mænd (sådan som det vil ske for enhver af os på et tidspunkt) over fra det jordiske liv til fortsat udødelighed. Hver enkelt af dem fandt sig, med det samme forandringen foregik, anbragt over for en imødekommende mand, der fik dem til at føle sig godt tilpas, og dæmpede deres ængstelse.

Hver enkelt fandt efter tur sig selv spekulerende over spørgsmål, som han måtte besvare, idet han pludselig forstod, at det var mere vigtigt end noget som helst andet. „Hvad mener du om Kristus? Hvordan er dit forhold til ham? Kender du ham?"

Den første mand svarede nødtvungent, en smule krænket. Han sagde, han ikke havde været én, der havde deltaget i organiseret religiøs aktivitet. Der syntes at være for meget formalisme, for meget hykleri, for lidt virkelig religion. Og han havde heller ikke søgt et personligt forhold til Herren. Han havde været en god ægtemand og far, aktiv borger, en mand, man kunne stole på, men det stod ham nu klart, at han var gået glip af sit livs centrale formål, at han var blevet afledet fra det, som han burde have søgt ... Taknemmelig blev han modtaget under forhold, hvor han kunne begynde at lære det, som han havde brug for at vide.

Interviewet med den anden mand var kortere. Da han hurtigt havde forstået vigtigheden af spørgsmålene, svarede han omgående. Han sagde, at han havde været en Kristi forkæmper, fortaler for ham i forretningsaffærer, talsmand for ham i industrien. Han forekom meget slukøret over lidt efter at blive ført ind under forhold, hvor han kunne begynde at lære det, som han havde brug for at vide.

Den tredie rejsende kom ind til sin vært med en overvældende følelse af hjertelighed. Da han havde forstået spørgsmålene, så han med tårer i øjnene på den kærlige

mand, som stod ved porten, faldt på knæ foran hans fødder og tilbad ham.

Den Hellige

„O, mine elskede brødre . . . mennesskets vej er snæver, men den ligger for ham i lige retning, og portens vogter er den hellige i Israel, og han holder ingen tjener der; og der er ingen anden vej end gennem porten, og han kan ikke bedrages, for Gud Herren er hans navn." (2. Nephi 9:41)

Jeg tror ikke, at frelse og ophøjelse er et spørgsmål om himmelsk bogføring, men om kvaliteten af den sjæl, der kommer med kundskab om Herren.

Villig til at modtage

Det er også skrevet, at den, der ikke overholder love, der har at gøre med de forskellige betingelser for evige muligheder, ikke kan nyde velsignelserne i *noget som helst* herlighedsrige, men må fungere, siger optegnelserne, i et rige *uden herlighed* (se L&P. 88:22, 24). Og om dem er det skrevet:

„Og de øvrige skal også blive levendegjort. Dog skal de vende tilbage til deres eget sted for at nyde det, som de var villige til at modtage, fordi de ikke ville nyde det, som de kunne have fået.

Thi hvad gavner det et menneske, at der bliver tilbudt ham en gave, når han ikke vil modtage den? Se, han glæder sig ikke over det, der er givet ham eller over gavens giver." (L&P. 88:32–33)

Enhver af os kan nyde alle de Guds velsignelser, som vi er villige til at modtage.

Men hvordan viser vi vores villighed? En profet svarer: „Hvorledes kender en mand den herre som han ikke har tjent, og som er fremmed for ham og langt borte fra hans hjertes tanker og hensigter?" (Mosiah 5:13)

Vi kender og vælger ham og glæder os over hans velsignelser ved at tjene ham, ved at kvalificere os til hans venskab og ved altid at bevare ham i vore hjerter og tanker. I vore sorger og bekymringer og bange forudanelser vender vi os til ham for at få trøst og støtte. Han er altid til rådighed for dem, der søger ham.

Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile" (Matt. 11:28).

„Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende" (Matt. 28:20).

„Jeg vil ikke efterlade jer faderløse" (Johs. 14:18). I den engelske Bibel hedder det: „Jeg vil ikke efterlade jer uden trøst", O. a.).

Han forstår vore svagheder og nød og problemer. Bedre end nogen anden forstår han, hvordan det er at føle sig alene.

„Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?" (Matt. 27:46).

Elsk hinanden

Men at elske ham, at række hånden ud efter ham, er ikke nok; vi må også efterleve hans befaling om at elske hinanden. Han lærte os og viste os de veje, vi må følge. Da han kom tilbage til Nazaret og gik ind i synagogen på sabbatsdagen, slog han op i Esajas' Bog og læste, hvad der var skrevet 700 år tidligere som Frelserens gerning:

„Herrens Ånd er over mig, fordi han salvede mig, at jeg skal gå med glædesbud til de fattige. Han sendte mig for at udråbe for fanger, at de skal få frihed, og for blinde, at de skal få deres syn, for at sætte fortrykte i frihed" (Luk. 4:18).

I den vidunderlige historie om kongens tilbagevenden, lærte han os uforglemmeligt om vores ansvar over for de sultne, de tørstige, de fremmede, de nøgne, de syge, og dem, der er i fængsel. „Hvad I har gjort imod én af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig" (Matt. 25:40).

Tusinde år tidligere var der gennem Esajas blevet udstukket den hjælpsomhe-

dens kurs, som han forventede at hans børn skulle følge:

„At løse gudløsheds lænker, ... at slippe de kuede fri, ... at løsne ågets bånd, ... bryde brødet til de sultne, ... bringe hjemløse stakler i hus, ... klæde den nøgne, ... mætte den vansmægtende sjæl" (Es. 58:6, 7, 10).

Vi ved, I og jeg, at vi behøver Herren. Og han har gjort det helt klart, at han også behøver os som instrumenter for sin kærlighed til også at elske sine andre børn.

Hans instrumenter

En lille pige, der var anbragt i en institution for hjemløse børn, pådrog sig fornærmede opsigtsmænds mishag ved at anbringe en seddel på en træstamme, så den kunne nås af dem, der færdedes uden for institutionen. Den lille lovovertræder blev hurtigt sendt ind til institutionslederen, som åbnede sedlen, hvis tekst lød: „Til hvem som helst der finder dette: ‚Jeg elsker dig'."

Guds børn har brug for at blive elsket og at have nogen, som de kan elske.

Men der er skrevet: „Lad os ikke elske med ord, ej heller med tunge, men i gerning og sandhed" (1. Johs. 3:18).

„Ikke med øjentjeneste som de, der vil tækkes mennesker, men som Kristi tjenere, der gør Guds vilje af hjertet" (Ef. 6:6).

I den prædiken Amulek holdt, og som bror Busche har henvist til, hvor der opfordres til bøn og tro, blev der tilføjet denne indbydelse: „Mine elskede brødre, jeg siger jer: Antag ikke, at det er alt; thi efter at I har gjort alle disse ting, og I bortviser den trængende og den nøgne og ikke besøger den syge og den bekymrede og ikke deler jeres midler – om I har nogen – med dem, som trænger dertil, siger jeg jer, at dersom I ikke gør nogen af disse ting, da er jeres bøn forgæves og gavner jer intet, og I er som hyklere, der fornægter troen" (Alma 34:28).

Digteren udtrykte det på en anden måde:

Kærlighed er ikke alt: den er ikke mad eller drikke ej heller søvn eller et tag, der beskytter mod regn; heller ikke et halmstrå, der redder den druknende fra at synke.

(Edna St. Vincent Millay: *Collected Poems,* New York 1956, s. 659)

Vi taler om den Kristi kærlighed, der er større end tro, større end håb; den, der giver sig udtryk i opofrelse, i tjeneste gerninger, i at give.

Men nogle af dem, der trænger til vores kærlighed er lige i nærheden, mens andre er langt borte. Nogle få af de sidste er kommet til vort nabolag for at minde os om det store antal hjemløse mennesker, som er i nød nu og i endnu højere grad vil få behov for hjælp på den anden side af jordkloden. Vi har hørt en lille smule om tragedien for disse båd-folk fra det sydøstlige Asien, der anbringes på havet, og som ingen lande vil lade komme i land. Men problemerne for de sultne, de hjemløse, de fattige og uddrevne, ligger langt over fatteevnen hos de fleste af os.

De nærværende

Der findes andre, som er langt nærmere, og som kæmper med problemer, hvormed vi også bør beskæftige os. Takket være Herren er større organiseret institutions-mæssig velfærd og sociale foranstaltninger i gang, men sådanne er beregnede på at udbygge vores individuelle omsorg for de fremmede iblandt os, midlertidigt eller permanent, og for de egensindige, de ældre og de syge.

Enker, enkemænd og fraskilte lider under ødelæggende forandrede livsforhold og er ofte alene og har tit behov for opmuntring og hjælp. Hjertenedbrudte forældre, som virkelig har prøvet, men hvis børn har valgt en anden livsstil, finder ofte liden trøst i prædikener eller i andres suc-

ces. Antallet af enlige forældre er stigende, og hvert enkelt tilfælde betyder særlige behov, der ikke forstås af sådanne, som ikke har oplevet dem.

Vi har skrifternes vidnesbyrd om, at Herren Gud græder, når vi ikke vælger ham eller virkeligt elsker hinanden. De sørgeligste omstændigheder, som nogen af os kan forestille os, ja, det eneste onde, som i den sidste ende virkelig kan skade os, er ikke at vælge ham og således at måtte skilles fra ham. Men den medfølgende tragedie – er at undlade at vise den kærlighed for hinanden, som udtrykkes i uselviske anstrengelser for at yde den kristne tjeneste-gerning, som præsident Kimball tre gange her til morgen har talt om. Kristen tjeneste-ydelse for den sultne, den nøgne, den nedtrykte, de, som er kastet ud, enker og enkemænd, de forældreløse, de sørgende, de hjerteknuste, de sårede, de svigtede, de gamle, de syge og de fængslede.

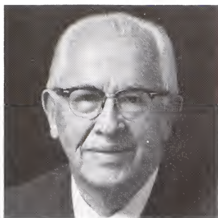
Vælg ham – og elsk!

Vi står over for to store udfordringer, I og jeg, og den udfordring ophører aldrig, så længe vi trækker vejret: at vælge ham og at elske hverandre. Så må vi være sikre på, at vi kender ham i denne verden og til sidst i det rige, der ikke er af denne verden, hvor „Guds bolig er hos menneskene, og han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem,

og han skal tørre hver tåre af deres øjne, og der skal ingen død være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere; thi det, som var før, er nu forsvundet" (Åb. 21:3–4).

Gud velsigne os, at vi må klare den prøve, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Et stort og forunderligt værk

Præsident Ezra Taft Benson
De tolvs apostles Kvorum

„Vi forventer helt sikkert fremgang, vækst og øget åndelighed. Men vi bør også erindres om, at der vil komme forsøg på at hindre værkets fremgang."

700 år før Kristi fødsel forudså Esajas og profeterede om gengivelsen af Jesu Kristi evangelium i de sidste dage. Han erklærede, at „et stort og vidunderligt værk" ville fremkomme (Es. 29:14 engelsk udgave; dansk udgave siger: „Derfor handler jeg fremdeles sært og sælsomt med dette folk". O. a.) Da Jesus viste sig for nephiterne i Amerika, bekræftede han Esajas' profeti med disse ord: „Faderen skal for min skyld udføre et værk, som skal blive et stort og underfuldt værk" blandt folk i Amerika i de sidste dage (3. Nephi 21:9).

Den 6. april 1830 tog Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sin begyndelse i staten New York i denne uddeling, en begyndelse, der stort set forblev ubekendt for verden. En lille skare mænd og kvinder, inkluderende profeten Joseph Smith, samledes i Peter Whitmers hus for at være vidner til og deltage i den officielle organisering af kirken. I dag er der mere end 2 million medlemmer i 81 lande. Vi kan nu se tilbage på 150 år af kirkens historie og har lyst til med Esajas at udbryde: „Virkelig et stort og vidunderligt værk!"

At Jesu Kristi kirke skulle have en ubemærket begyndelse og derefter kunne glæde sig over fænomenal vækst, var forudsagt. Jesus benyttede sammen-ligningen af et lille sennepsfrø til at beskrive den første begyndelse af sin kirke. Men til sidst, erklærede han, ville det ubetydelige frø blive til et stort træ og mange ville finde tilflugt i dets grene (se Matt. 13:31–32).

Profeten Daniel beskrev begyndelsen til og den bemærkelsesværdige vækst af kirken som en lille sten, der skulle blive til et stort bjerg og opfylde hele jorden! (Se Daniel 2:34–35, 44).

Når mennesker har forsøgt at vurdere kirken over en bestemt tidsperiode, har de i mange tilfælde ikke været i stand til at se dens fremadgående udvikling og muligheder. Kirkens vækst har ligesom græssets eller træers vækst været næsten umulig at skelne for øjet, men lidt efter lidt, linie på linie og bud på bud (L&P. 98:12) er kirken modnet.

Samtidig med kirkens tidlige udvikling mødte den stærk modstand og forfølgelse. Hvor som helst det lille „sennepskorn" blev sået, blev der gjort forsøg på at genere dets vækst. Men til trods for alle forsøg på at tilintetgøre værket – selv efter mordet på profeten Joseph Smith og hans bror –

vedblev kirken at trives og vokse. Der var dem, der mente, at kirken ville falde, efter at martyrerne Joseph og Hyrum var dræbt, men de fattede ikke, at dette sidste dages rige, som Daniel havde forudsagt „aldrig ville blive tilintetgjort" (Dan. 2:44).

Umiddelbart før profetens død sagde Brigham Young: „Riget er oprettet; og, skønt det endnu ikke er større end et sennepskorn, vil den lille plante være i stand til at blomstre og vokse" (*History of the Church,* 6:354).

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er, som Daniel profeterede, et åndeligt rige „revet ud af klippen, dog ikke ved menneskehænder" (Dan. 2:45), Hvilket skulle betyde, at det begyndte med Guds mellemkomst. Den er ikke blot en hvilken som helst menneskelig institution. Hvilken anden organisation eller kirke tilskriver deres grundlæggelse en erklæring om, at budbringere er kommet til mennesker fra himlens Gud med myndighed og magt til at gengive ordinanser og nøgler, som var gået tabt gennem frafald?

Kirken har overlevet uddrivelse fra fire stater, ophidselse mod og forfølgelse af sine medlemmer, en udryddelsesordre fra en guvernør, henrettelsen af sin profet, umyndiggørelse udstedt af regeringen og vedblivende forfølgelse af sine ledere og medlemmer. Det er, hvad denne kirke udholdt og overlevede i de første 60 år af sin historie – og det var gennem sådan modstand, forfølgelse og forarmelse, at kirken vandt styrke og modnedes. På det tidspunkt, da Joseph F. Smith, søn af profeten Joseph Smiths bror Hyrum, blev præsident, kunne han sige: „Vi er kommet gennem barndommens forskellige perioder . . ., og er nu virkelig ved at nærme os . . . den modne alder" (i *Conference Report,* april 1909, s. 2).

Modstanden mod kirken ophørte ikke med det 20. århundredes komme, men gradvis kom mennesker til at betragte os som det, vi stod for, snarere end for det, som vore fjender sagde om os. Vore mormon-sønner kæmpede i to verdenskrige og blev beundrede for deres standarder og principer. Under den store depressionstid i trediverne blev kirken kendt for sin uafhængighed, selvtillid og den måde, hvorpå den tog vare på sine egne. Og i løbet af århundredet har sidste dages hellige udmærket sig i den for områderne videnskab, pædagogik, lægekunst og forretningsverdenen samt på mange andre felter.

Vor hær af missionærer har bragt en god høst af ny-omvendte fra alle dele af verden. Frø, der sådes rundt omkring i form af missioner, er blevet til stave. Zion har sandelig klædt sig i smukt tøj; hendes grænser er blevet udvidet (se L&P 82:14). Da Joseph Fielding Smith, søn af præsident Joseph F. Smith, blev kirkens præsident, erklærede han: „Vi er blevet voksen som kirke og som folk. Vi har opnået en status og en styrke, der gør det muligt for os at opfylde den opgave, der er givet os af Herren gennem profeten Joseph Smith, at vi skulle bringe den glade nyhed om gengivelsen ud til enhver nation og til alle folkeslag" (i *Conference Report,* Manchester, England områdekonference 1971, s. 5).

To år senere sagde præsident Smiths efterfølger, præsident Harold B. Lee: „I dag er vi vidner til, at Herrens hånd udstrækkes til de hellige, kirkens medlemmer. Aldrig før i denne uddeling, ja, måske aldrig nogen sinde før, har man ventet så intens på Herren, som medlemmerne af denne kirke i dag gør. Zions grænser udvides, hendes stave befæstes . . .

Denne kirke kan ikke længere betegnes som „Utah-kirken" eller som en „amerikansk kirke", for kirken har nu (1973) medlemmer i 78 lande." (*Den danske Stjerne,* okt. 1973).

For et år siden stod præsident Kimball på denne talerstol og sagde: „Siden vi sidst mødtes til generalkonference . . . har vi oplevet megen udvikling og udvidelse af Herrens rige . . .

Vi har oprettet nye missioner, der dækker næsten hele den frie verden, og vi vender nu i højere grad vores opmærksomhed til en dag at kunne dele evangeliet med vor Faders børn bag de såkaldte jern- og bambustæpper. Vi har behov for at berede os til den dag. Nødvendigheden af en sådan forberedelse vejer tungt på os. Den dag vil måske komme hutigere, end vi nu er klar over.

Hvert år opretter vi yderligere omkring 100 nye stave – lokalt styrede enheder . . .

Jeg glæder mig med jer, mine brødre og søstre, over disse statistiske beviser på fremgang og udvikling overalt i Zion" (*Den danske Stjerne,* okt. 1979, s. 5).

Ja, når vi begynder at se tilbage i tiden efter 150 års eksistens, glæder vi os og synes, at fremgangen har været vidunerlig og fantastisk. Vi takker Herren for hans gavmilde velsignelser. Vi betænker os ikke på at tilskrive kirkens succes og fremgang hans altomfattende vejledning.

Men så, hvad med fremtiden?

Vi forventer helt sikkert yderligere fremgang, vækst og øget åndelighed. Vi vil opleve, at vore missionærer dækker hele jorden med budskabet om gengivelsen. Vi vil se templer i samtlige lande, hvor evangeliet er trængt igennem, symboliserende den sandhed, at familier, levende og afdøde, kan forenes i kærlighed og evige familie bånd. Men vi må også erindres om, at der vil komme forsøg på at hindre værkets fremgang.

I 1845 udsendte De tolvs Kvorum et brev til verdens statsoverhoveder. Lad mig citere et enkelt stykke derfra:

„Efterhånden som dette værk udvikles i sin fremadrettede kurs og mere og mere bliver genstand for politisk og religiøs interesse og begejstring, kan ingen konge, regent eller undersåt, intet samfund eller borger forblive *neutral.* Alle vil i det lange løb blive influeret af den ene eller anden ånd og vil tage stilling for eller imod Guds

Præsident Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen og LeGrand Richards

rige" (*Messages from the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,* Salt Lake City 1965–75, 1:257).

Den dag er kommet. Modstand har været og vil vedblive at være rigets helliges lod i enhver tidsalder. Man har peget ad os med hånlige fingre i tidligere tid, og vi kan forvente det samme i fremtiden. Vi forventer også at se mennesker i høje positioner forsvare kirken; der vil også forekomme „faraoere", som hverken kender Josef eller hans brødre. Det frø, som blev sået og næret i 1830, har nu udviklet sig til et fuldvoksent træ, som alle kan se. Nogle vil søge tilflugt i dets skygge for dagens hede, men ingen vil forblive neutrale i vurderingen af dets frugter.

Kirken vil fortsætte sin modstand mod fejl, usandhed og umoral. Kirkens mission er at udråbe budskabet om frelse og gøre vejen til ophøjelse så tydelig, at ingen kan tage fejl deraf. Vores mission er at berede et folk til Herrens komme. Som verden driver længere bort fra Gud og standarderne for dyd og ære, må vi forvente modstand mod kirkens værk. Vi kan forvente at opleve den tid, som Mormons Bog forudsiger, da „store skarer . . . samles over hele jorden for at kæmpe mod Guds Lam" (1. Nephi 14:13).

Aldrig før i vores 150-årige historie har der været større behov for trofasthed blandt vore medlemmer. Nu er tiden for alle, som hævder medlemskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, til at stå fast og vise deres trofasthed mod Guds rige. Det kan ikke gøres ved kritik eller ved ubeskæftiget bare at se til. Nu er tiden inde til at besvare udfordringen med vore forfædres råb:

Hvem er for Herrens sag?Nu vil det vise sig;
vi spørger uden frygt:
Hvem er for Herrens sag?
(Sange nr. 144)

Jeg henvender mig til alle passive præstedømmebærere – I, som af årsager I bedst selv ved ikke har forbindelse med jeres kvorummer og kirken. I har fået ny omgangskreds, og nogle af jer har nu mistet interessen for kirken og følger ikke længere dens standarder. Uheldigvis er der mange af jeres familiemedlemmer, som følger i jeres spor og efterligner jeres eksempel. Brødre, når vi undlader at være trofaste over for vore præstedømmelige løfter, kan den pris, som vi og vore kære er tvunget til at betale, meget vel beskrives som „en høj pris for en ringere livsførelse". Hvilken velsignelse ville det ikke være for jeres hustruer og børn, om I ville bringe jeres livsførelse i overens-stemmelse med jeres pagter. I brødre i præstedømmet, hvor vi behøver jeres støtte, samkvem og styrke! Lad være med at svigte Guds sag på et tidspunkt, hvor konflikten er tydelig. Gør præsident John Taylors slogan til jeres forpligtelse: „Guds rige eller intet!" (*Journal of Discourses,* 6:26).

Vi appellerer til jer om at lægge de vaner bort, som forhindrer jer i at have samkvem med jeres brødre. Læg jeres verdslighed til side og forny jeres pagter. Har I uoverensstemmelser med jeres søskende i kirken, så gå til dem eller til jeres præstedømmeledere og tal med dem. Lad ikke uoverensstemmelser besmitte jeres sjæl og bringe jer i modsætning til kirken. I vil finde jeres brødre ventende på at lægge armen omkring jer og byde jer velkommen ind i fællesskabet. I er vore brødre i præstedømmet, og vi elsker jer.

Brødre og søstre, vær trofaste i kirken. Vær stærke i jeres kaldelser. Hold jeres pagter, og Gud vil velsigne jer og bevare jer i de prøvelsens dage, der ligger forude.

Da kirken blev 100 år, gav præsident Heber J. Grant dette råd til de hellige: „Afstå fra det onde; gør det, der er godt. Besøg de syge, trøst dem, som sørger, klæd de nøgne, mæt de sultne, sørg for enker og faderløse. Overhold de sundhedslove, som Herren har åbenbaret og hold jer uplettede af verdens synder. Betal jeres tiende og offergaver, og Herren vil åbne Himmelens sluser og udøse velsignelser, indtil der ikke skal være plads til at rumme dem. Vær lydige mod Guds love og de borgerlige love i det land, hvori I bor. Opretthold og respekter dem, som er udvalgte til at administrere dem" (*Message of the First Presidency,* 5:286). Vi gentager det råd i dag.

Dette er Guds åndelige rige, der bevæger sig fremad i sin guddommelige kurs for at opfylde jorden, et virkelig stort og vidunderligt værk! Som vi tænker over det forgangne og på fremtiden, vil vi minde jer om Joseph Smiths profeti, ord, som jeg bevidner er sande: „Ingen uhellig hånd kan standse dette værk i sin fremgang; forfølgelser kan rase, pøbelen kan samle sig, hære kan indkaldes, bagtalelse kan florere, men Guds sandhed vil tappert gå fremad, ædelt og uafhængigt, til den har gennemtrængt ethvert kontinent, besøgt ethvert klima, fejet hen over ethvert land og lydt i hvert et øre, indtil Guds formål er blevet opfyldt, og den store Jehova vil sige, at værket er fuldendt" (*History of the Church, 4:540).*

Mine brødre og søstre, dette værk er sandt. Jeg bærer ydmygt dette vidnesbyrd til hele verden.

Må Gud velsigne os alle til at være trofaste og tapre, så vi først yder troskab over for Gud og hans rige. I Jesu Kristi Navn. Amen.

Præstedømme møde
5. april 1980

Profeten og fængslet

Ældste Marvin J. Ashton
De tolv apostles Kvorum

Vi behøver „det mod i vor tilværelse, hjem og kvorummer til at opløfte og lede os og til at elske hverandre, som jeg så udvist af en profet i fængsel".

Da vores profet, Spencer W. Kimball, og jeg gik gennem porten til Utahs statsfængsel for nogle dage siden, hørtes lyden af glidende, elektronisk kontrollerede celledøre i baggrunden. Den skrabende lyd af stålskinner mod cementgulve og vægge fortalte tydeligt, hvor vi var. Hele situationen var jeg godt bekendt med. Jeg havde talrige gange før været i fængslet (som besøgende).

Det var præsident Kimballs første besøg. Da vi først var kommet gennem den stærkt bevogtede dør, blev vi ført til inspektøren, Lawrence Morris' kontor, der ligger forrest i mellemsikkerheds-zonen. Selv efter at vi havde sat os i sikkerhed i hans kontor, var jeg endnu fyldt med virkelig ængstelse. Jeg håbede, at forholdene ville være fuldsændigt under kontrol uden nogen som helst forstyrrelse. Der burde ikke forekomme nogen afbrydelse eller forstyrrelse under profetens besøg. Jeg var ansvarlig for dette besøg, og som vi sad sammen der, tyngede hele situationen mig stærkt. Tidligere erfaringer har belært mig om, at nogle indsattes opførsel er uforudsigelig. Lykkeligvis havde den dygtige inspektør forberedt alt godt, og forholdene i og omkring hans kontor var på ideel måde rolige og stille. Til min store lettelse viste det sig, at „jungletrommerne" inden for fængslets mure ikke havde forkyndt præsidentens komme.

Hvad var det, præsidenten var kommet for? Hvorfor var han der? Hvad var han særlig interesseret i? Hvad havde han tænkt sig? Var der en bestemt fange, han ønskede at se? Hvorfor skulle han udsætte sig for disse farlige omgivelser, når han hjemme på kontoret, havde bjerge af opgaver, som behøvede hans opmærksomhed?

Med dette sidste fængselsbesøg overstået og efter at have haft et par dage til at

reflektere over og vurdere situationen, ved jeg nu, at præsident Spencer W. Kimball tog dertil af mange årsager og for mange menneskers skyld. At være ved hans side og se ham dele ud af sig selv til disse særlige mennesker vil altid stå for mig som én af mine kæreste oplevelser. Jeg lærte meget. Jeg var sammen med en profet i ustabile omgivelser. Min seniorkammerat, hvis jeg må bruge det udtryk belærte mig godt. Mens vi sammen kørte til fængslet, foretog vort besøg der, og vendte hjem i bilen, fornyede denne mægtige mands hjertevarme og visdom mit sind med en begejstret påskønnelse af hans storhed.

Lad mig fortælle jer, især medlemmerne af det aronske præstedømme, nogle af de lederskabstegn, jeg blev vidne til på denne tur med præsident Kimball. Hvis vi sammen gennemgår og tænker over dette besøg, håber jeg vi kan anvende de samme egenskaber i vor egen tilværelse. Vi kan udføre mere og blive individuelt stærkere ved at følge hans eksempel.

Efter et kort besøg på kontoret, indbød inspektøren to af de indsatte til at komme ind og hilse på præsident Kimball. Da de tøvende trådte ind, rejste præsident Kimball sig, trykkede dem i hånden og bød dem hejerteligt velkommen. Her var en profet med to fanger. Jeg så til med stor interesse. Hvad ville præsident Kimball sige efter at hilsener var udvekslet?

„Hvad laver De specielt i arbejdstiden her? Hvor kommer De fra? Fortæl mig noget om Deres familie. Arbejder De på rejsningen af den nye kirkebygning?" Det var nogle af hans spørgsmål – altsammen fri for kritik og forlegenhed. Måske andre ville have følt sig fristet til under sådanne forhold at sige: „Hvor lang straf skal De udsone? Hvad blev De dømt for? Hvor længe har De været her? Deres familie er nok ikke særlig stolt af Dem? De burde skamme Dem over at spilde livet i et fængsel. Hvorfor tager De Dem ikke sammen til at leve rigtigt?"

Præsident Kimball viste mig et eksempel, som gælder os alle, da han foretog dette personlige interview med dygtighed og oprigtighed. På nogle ganske få minut-

ter og med få men passende ord lod han de to fanger mærke, at han var sammen med dem, fordi han var interesseret i dem.

Da denne korte samtale med de to indsatte var forbi, skulle vi over til kirkesalen. Da vi kom udenfor, var klokken 10,30 og det var meget varmt. „Vil De gå eller køre derover – det er to blokke?" blev præsident Kimball spurgt. Han svarede: „Jeg vil gerne gå." Da præsidenten ikke havde en overfrakke på, begyndte hans personlige sekretær, D. Arthur Haycock at tage sin af

for at lade præsident benytte den. Præsident Kimball sagde: „Nej tak. Behold den på selv. Når jeg skal gå, behøver jeg den ikke." Var det et rutine-svar? Måske, vil nogen mene. Men for mig var det et bevis på præsident Kimballs høflige livsstil.

Mens præsident Kimball spadserede det korte stykke vej til stedet for den nye kirke bygning sammen med inspektøren, fangerne og et par af os andre, var jeg nær nok til at kunne høre hans bestandige spørgsmål og den interesse han udviste. Han lyttede intens, når svarene blev givet og særligt interessante punkter blev fremhævet. Jeg blev igen imponeret over hans interesse for mennesker, deres liv i fængslet og den behandling, de fik.

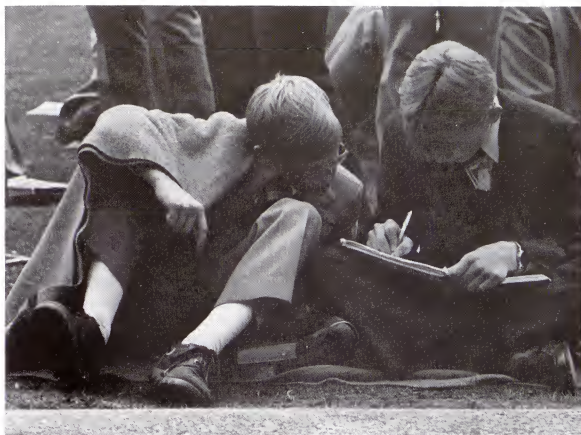
Da han var kommet inden for i kirkebygningen, der var under opførelse, tog han sig tid til at veksle håndtryk med arbejderne, hvoraf nogle var fanger, og med andre besøgende, som var kommet til efter at have hørt om hans tilstedeværelse. Han syntes at have tid til alle og enhver. Mennesker synes aldrig at være generende for ham. Jeg betragtede en række håndværkere, som sprang ned fra stilladserne for at trykke ham i hånden. I nogle tilfælde så jeg ham række hånden ud til dem, før de kunne nå at tørre mørtel og snavs af fingrene. De og nogle ledere fra andre kirker hørte ham sige: „Denne fælles-kirkelige bygning vil hjælpe fanger med at finde deres vej tilbage." Og han tilføjede: „Vor kirke og vort folk er lykkelige ved at deltage i et hvilket som helst samfunds-projekt, der er det værd." Påny imponeredes jeg over hans sunde forhold til alle mennesker.

Højdepunktet, under denne inspektionstur af kirkebygningen og fængslet i det hele taget, forekom mig at være da to indsatte blev bedt om at stille sig ved siden af profeten, for at der kunne tages billeder. Da præsidenten bad dem komme nærmere og lagde armen omkring dem, sagde han: „Det er en ære for mig at blive fotograferet sammen med jer." De to fanger var tydeligvis rørte over denne bemærkning. Vi andre så påny storheden og staturen hos ham, som vi elsker så højt. Han udviste respekt og menneskelig værdighed. Påny viste han tydeligt, at alle mennesker har ret til at blive behandlet som menneskelige væsener, ligegyldigt hvor de er, og uden hensyn til, hvor de har været. Præsident Kimball er tydeligvis en hader af synd men synderens ven. Et skriftsted, der findes i Lære og Pagter 50:26, faldt mig ind: „Den, der er ordineret og udsendt af Gud, er bestemt til at være den største, uagtet han er den mindste og alles tjener".

Da vi afsluttede vores besøg, kom én af de indsatte hurtigt hen til mig og sagde: „Jeg fik ikke lejlighed til at trykke præsident Kimballs hånd. Vil De ikke nok sige til ham, at jeg elsker ham?" En anden fange reagerede på denne måde: „Jeg er ikke mormon, men den mand må være noget helt specielt." En skønne dag, håber jeg, vil den fange finde ud af, hvilken speciel mand, præsident Kimball virkelig er.

Da vi gik tilbage til bilen for at køre tilbage til Salt Lake City, fik denne særlige oplevelse sammen med profeten mig til at tænke på historien om Parley P. Pratt, da han og profeten Joseph Smith var sammen i fængslet i Richmond, Missouri. Situationen var helt anderledes, men man oplevede den samme virkelige værdighed og storhed. (Se Parley P. Pratt, jr. *The Autobiography of Parley P. Pratt,* Salt Lake City 1938, s. 193–200, 210–215, 230–240). Også jeg så virkelig storhed da en besøgende i et fængsel udøvede og talte om Guds myndighed og uden frygt forkyndte evangeliet.

Før vi kørte derfra, så præsident Kimball på fængslets mest bevogtede område. Da han så de ekstra indhegninger, tårne, vagter og den isolerede situation, bemærkede han, hvor ulykkeligt det er, når mennesker ikke kan gives frihed, ansvar og glæden ved at udføre arbejde. „Alle men-

nesker er i grund og bund gode. Nogle farer blot vild og må føres tilbage til de rette stier og vaner," sagde han.

Præsident Kimball spurgte fængselsinspektøren, hvordan kirkens familiehjemmeaftensprogram fungerede i fængslet. (Præsident Kimball har været med til at få det indført for en række år siden.) Da han fik at vide, at det havde stor succes, blev han meget glad. Inspektøren fortalte ham, at hver uge fortsætter i snesevis af familier at tage til fængslet mandag aften for at give de fanger, der har kvalificeret sig, lejlighed til at opleve hvordan det er at være med i familie-livet. Disse gode mennesker fungerer som familier for de indsatte en enkelt aften. Dette forhold, der ofte fortsætter længe efter at fangerne er løsladt, giver dem et fortrinligt anker at holde fast ved under rehabiliteringen. Familiens styrke er til rådighed på normal basis. Præsident Kimball har længe været overbevist om, at hvert menneske har ret til at have et familie-forhold, og da han fik at vide, at nogle af fangerne har haft deres første virkelige familie-forhold under dette program, glædede det ham meget.

Under turen til den nye kirkebygning og spadsereturen mellem bygningerne, var der altid en række unge og ældre i nærheden til at hjælpe og til at besvare præsident Kimballs spørgsmål. Efter adskillige gange at have hørt præsident Kimball henvise til mig som „Marv", var der et menneske, der, mens vi gik sammen, følte sig tilskyndet til at spørge mig, om ikke det var „rart at høre præsident Kimball kalde sig for ‚Marv'?" Jeg svarede ham med: „Jo, det er det, og det er især rart at vide, at præsident Spencer W. Kimball er en Guds profet." Jeg havde påny set ham i sin gerning.

I bilen tilbage til Salt Lake City takkede præsidenten os gang på gang for at have

Ældsterne Richards, Fyans og Maxwell, præsidentskabet i halvfjerdsernes første kvorum.

bragt ham ned til fængslet. Han følte godt ved reaktionen fra dem, han havde haft forbindelse med. „Jeg håber, I vil gøre det muligt for mig at komme tilbage dertil," sagde han. „De mennesker har brug for vores kærlighed og vedvarende opmuntring."

Hvad kan vi som præstedømmebærere og ledere lære af præsident Kimballs besøg i fængslet? Meget, håber jeg. Kan jeg få lov til hurtigt at nævne ti hovedpunkter, som jeg lagde mærke til? Jeg tror, de kan hjælpe os til at blive bedre og handle bedre, hvis blot vi vil følge hans eksempel.

1. Han viste, hvordan man interviewer „passive", hvis jeg må bruge det ydtryk, med venlige og oprigtige bemærkninger. Hans spørgsmål var uden bitterhed, irette-sættelse og latterlig-gørelse. Hvordan behandler I dem, der ikke har været i kirke i nogen tid, og som I ønsker at genaktivisere?

2. Han fik andre til at føle sig godt tilpas i sit nærvær. Han talte aldrig nedladende til nogen. Han var altid „ét med" og ikke „hævet over" nogen. Er vi klar over, hvordan vi skal få vore omgivelser til at føle sig godt tilpas under vore besøg, eller får de lov til at føle, at vi blot prøver at forbedre vore procenter?

3. Han lyttede opmærksomt til kommentarer fra sine medarbejdere. De, der var sammen med ham, var klar over, at de havde hans opmærksomhed og hans interesse. Jeg tænkte på citatet fra Lukas 2:46–47: „Efter tre dages forløb fandt de ham i helligdommen, hvor han sad midt iblandt lærerne og lyttede til dem og spurgte dem ud;

Og alle, som hørte ham, blev ude af sig selv af forbavselse over hans forstand og svar". I dette tilfælde har vi måske lov til at omskrive dette citat en smule og sige: „Efter nogle minutters forløb fandt de ham i fængslet, hvor han sad mellem fangerne og både hørte på dem og stillede dem spørgsmål.

Og alle, der hørte ham var ude af sig selv af forbavselse over hans evne til at spørge og lytte og svare."

4. Han var høflig. Han er godt bekendt med paragraf 5 i spejderloven der siger: „En spejder er høflig og ridderlig" og han har uden tvivl praktiseret den i mere end 75 år.

5. Han behandlede enhver han traf

som en ven. Han syntes at klassificere enhver han traf i den samme kategori: i bund og grund god. Har I vanen og evnen til at være venlige overfor andre, når de efter jeres begrænsede synspunkt ikke synes at fortjene det?

6. Han udtrykte sin påskønnelse overfor enhver. Ingen tjeneste eller hjælp blev nogen sinde taget for givet. „Og i intet fortørner mennesket Gud mere, og mod ingen er hans vrede blusset op i større grad end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alle ting, og som ikke adlyder hans befalinger." (L&P. 59:21) Nogle, som undslipper vor kærlighed og kvorumsfællesskab, længes efter et opmuntrende og påskønnende ord.

7. Han udviste en værdighed og statur, der var meget bemærkelsesværdig. Guvernør Scott M. Matheson, staten Utahs guvernør, var til stede under præsident Kimballs besøg. Mens jeg gik og talte med disse to mænd, blev jeg i høj grad imponeret over den kendsgerning, at guvernøren fik nøjagtig samme behandling af præsident Kimball som de indsatte. Har I evne til at elske dem, der ikke kommer til møderne lige så meget som dem, der kommer til alle møder?

8. Han afskyr synd men elsker synderen. Da jeg så ham lægge armen omkring nogle af de indsatte, var jeg dybt bevæget. Er vi for stolte til at udvise en sådan opførsel?

9. Han står til rådighed for alle Guds børn. Han fik fanger til at føle, at de gjorde ham en tjeneste ved at lade ham blive fotograferet sammen med dem. Mens jeg betragtede ham i hans omgang med andre, så jeg ham aldrig undgå en situation eller et enkelt menneske. Når de ønskede at trykke hans hånd eller tage et billede, hed det aldrig: „Jeg er træt" eller „ikke lige nu".

10. Han gjorde sig megen umage for at nærme sig dem, der syntes tilbøjelige til at betænke sig. Han forekom besluttet på at

bringe dem, der var nær afgrunden, tilbage. Har vi den samme fortsatte indstilling over for dem, der midlertidigt ikke er aktive?

Jeg er glad for, at tidspunktet og forholdene var rigtige for præsident Kimball til at besøge sine venner i fængslet, og at jeg kunne være sammen med ham. En fange, som stod ved hans side, da billedet blev taget, afsoner for tyveri og indbrud; den anden er der på grund af uoverlagt manddrab. Den ene er medlem, den anden ikke. Den hilsen han modtog dem med: „Det er en ære for mig at blive fotograferet sammen med jer," vedbliver at lyde i mine øren. „Jeg var i fængsel og I besøgte mig" (Matt. 25:36). Endnu engang ser vi det hjertevarmende eksempel på, hvor langt præsidenten kan række sine arme ud i kærlighed. Han gør plads for os allesammen. Han opgiver ikke nogen.

Det er mit håb og min bøn, at vi også vil have det mod i vor tilværelse, i vore hjem og vore kvorummer til at opløfte, lede og elske på den måde, som jeg så demonstreret af en profet i fængsel. Det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Time out

Ældste Paul H. Dunn
De halfjerds' første Kvorum

„Der er en personlig og kærlig Gud, som ved hvilken hjælp du og jeg har brug for i øjeblikket i vores liv. At tale til ham er i virkeligheden meget let."

Ligesom mange af jer holder jeg meget af sport. Gennem sport kan vi ofte lære vigtige lektier. Den anden aften da jeg sad og så en NCAA mesterskabs-turnering i basketball hørte jeg én af spillerne råbe det velkendte ord: „Time!" Holdet løb ud til sidelinierne for at modtage instruktioner fra den mand som kunne give dem hjælp – træneren. Og træneren hjalp dem virkelig.

Er det ikke interessant at et hold almindeligvis forlanger time-out når det er i vanskeligheder, når det er nødt til at foretage en udskiftning? Jeg kan huske mange gange i min sportskarriere, når vi havde råbt „time", hvordan griberen eller pitching-træneren eller manageren kom hen til „the mound" og gav mig de instruktioner eller den opmuntring jeg havde behov for.

Jeg husker én af mine første professionelle kampe hvor jeg „pitchede". I den første „inning" ramte hver af de første battere bolden og nåede sikkert frem til en base. Hver enkelt ramte bolden den allerførste gang jeg kastede den hen til dem. Træneren kom ud fra markeringen og gik ud til mig på banen; griberen sluttede sig til ham. Der stod vi forsamlet på „The mound" og talte sammen.

Træneren vendte sig mod griberen og spurgte: „Hvilken form for bold kaster Paul," hvortil griberen svarede: „Det ved jeg ikke, bolden er ikke nået hen til mig endnu."

Men hvad har det med dig og mig at gøre? Livet er, som du ved, på en måde ligesom en professionel baseballkamp. Der er tider hvor du og jeg er nødt til at forlange time-out. Har du nogen sinde oplevet at du har pitchet i en baseballkamp og at din modstander fik sine spillere fra base til base på trods af at du kastede både højt og langt ud til siden? Har du nogen sinde følt iveren når du spiller fodbold og du har fået kæmpet dig ned, så der kun er en meter til modstanderens mål, og du ved der er 10 sekunder tilbage af kampen. Har du nogen sinde været 20 point foran i en basketballkamp og har tabt føringen? Eller er det i livets kamp svært for dig at kontrollere dit temperament eller dit sprog? Er den personlige svaghed du har lagt mærke til, stadig ikke under kontrol? Er fagene i skolen dit nemesis? Er din økonomi lige ved at få dig til at gå ned? Er din families

fællesskabsfølelse bygget på skridende sand? Og det allermest vigtige spørgsmål, prøver du på at opnå succes uden hjælp? Eller har du været smart nok til at forlange time-out for at kunne bede din træner om hjælp?

I ved jo nok mine unge brødre, at det ikke altid behøver at være en højtidelig bøn. Du kan bede mens du kører i bilen, har et stævnemøde, mens du opholder dig i dit værelse eller på sportsbanen.

Jeg kommer i tanke om noget jeg læste den anden dag. Lad mig dele det med jer. Det var tilsyneladende en lille dreng som prøvede på at løfte en tung sten, men han kunne ikke flytte den. Hans far, der meget interesseret så til, sagde: „Er du sikker på at du anvender al din styrke?"

„Ja, jeg er," råbte drengen.

„Nej, det gør du ikke," sagde faderen. „Du har ikke bedt mig om at hjælpe dig."

Lad mig fortælle jer at lige meget hvor hård kampen ser ud i øjeblikket, så kender jeg træneren og jeg ved at træneren kan hjælpe. Der er en personlig og kærlig Gud som kender alle spillene. Han kender livets spil. Han kender dig og mig. Og han ved hvilken hjælp du og jeg har brug for i øjeblikket i vort liv. At tale til ham er i virkeligheden meget let. Alt hvad du skal gøre er at forlange time-out. Sig til dig selv: „Jeg giver op, jeg behøver hjælp." Og vær parat til at lytte. Sig til ham: „Jeg kan ikke udholde mere at løbe på denne måde uden klart at kunne se hvor baserne er, eller uden at kunne se i hvilken retning jeg løber."

Er I klar over at ned igennem historien er der store ledere som har forlangt time-out? Washington gjorde det i Valley Forge, Lincoln bad for at få svar angående krigen, Joseph Smith bad i skoven. Dette var ligeledes tilfældet med profeterne i gamle dage: Abraham søgte Gud; Moses påkaldte Herren. Nephi en storslået ung kæmpe, siger i sin egen beretning: „Jeg, Nephi som var meget ung, (ligesom mange af jer) men alligevel stor af vækst, nærede et stærkt ønske om at få kundskab om Guds hemmeligheder, hvorfor jeg påkaldte Herren, og se, han kom til mig og blødgjorde mit hjerte, så jeg troede alle de ord, som min fader havde talt; derfor satte jeg mig ikke op imod ham ligesom mine brødre" (1. Nephi 2:16).

Beretninger ligesom disse, der findes i skrifterne, har altid indgydt mig mod til at gøre ligeså. Jeg tror det er derfor profeterne, ja, lederne i dag råder os til at kende skrifterne, således at vi kan blive motiveret til at søge hjælp.

Heldigvis kommer jeg ligesom mange af jer fra et hjem, hvor denne form for indflydelse var herskende. Omkring min 18-års fødselsdag blev jeg indkaldt til at skulle deltage i 2. verdenskrig. Jeg befandt mig i et helt andet miljø. Derhjemme var jeg blevet belært om at tage mig tid til om aftenen at bede, men jeg fandt det lidt svært når der i en typisk barak var over 50 mand i et stort rum. Jeg forsøgte altid at få en køje i den ene ende af rummet, hvor jeg kunne have lidt privatliv, og så ventede jeg indtil lysene blev slukket, hvorpå jeg kravlede ud af sengen og bad mine bønner.

Jeg husker hvordan alt gik fint de første par aftener indtil jeg en aften kort efter at lysene var blevet slukket, kravlede ud af sengen og knælede ned for at bede. På samme tid kom to halvfulde soldater ind og tændte lysene, og vækkede alle der sov i barakken. Et par af fyrene, hvis senge stod tæt ved min, så mig ligge på knæ. Og som det er typisk i den slags miljøer begyndte de at gøre grin med mig. En af dem pegede på mig og råbte så alle kunne høre det: „Hej, helligpaul, bed for mig!" Jeg følte mig lidt ærgerlig og flov, og jeg tænkte ved mig selv: „Hvad gør du nu?"

Min mor havde lært mig et storslået princip. Hun plejede at sige: „Vær lidt humoristisk i vanskelige situationer. Det hjælper altid." Så mens jeg stadig lå på mine knæ, rettede jeg mig op og kiggede

på begge soldaterne og sagde: „Vær venlig at fortælle mig hvad I hedder, for jeg tror ikke Herren kender jer." Senere, og det er jeg glad for at kunne sige, kom de begge til at kende Herren fordi de forlangte time-out.

Jeg lagde senere mærke til at i min bataljon – den 105. infanteri-bataljon – spredte der sig hurtigt dette rygte: „Sørg for at komme i Dunns gruppe. Han kommer altid tilbage." Mangen en gang har jeg delt skyttehul med bekymrede soldater hvor vi forlangte time-out for at tale med vores evige træner, vores himmelske Fader.

Jeg husker så udmærket hvordan vi, siddende på et troppetransport skib ude i Stillehavet med 3.000 mænd ombord, forberedte os til den første invasion jeg skulle deltage i. Denne store gruppe af soldater repræsenterede de syv første angrebsbølger i invasionsstyrken. Forud for udskibningen holdt én af de protestantiske feltpræster en andagt. Han bad os se os omkring og gøre os bekendt med hinanden, og derpå sagde han: „Mine herrer jeg ønsker ikke et gøre jer bekymrede, men er I klar over at mange af jer vil stå foran jeres Skaber i morgen tidlig klokken 8? Er I parate?"

Hvordan ville I føle det unge mænd, hvis I fik denne udfordring slynget i ansigtet? Jeg var dengang næsten 19 år gammel. Kort efter andagten fandt jeg et sted hvor jeg kunne være alene, hvor jeg forlangte time-out og talte til min himmelske Fader. Ligesom de fleste af de øvrige mænd sov jeg ikke den nat. Den næste morgen da de syv angrebs-bølger af infanteri gik i land, var der mange som ikke klarede det, jeg gravede mit første skyttehul og forlangte igen time-out. Jeg erindrer denne begivenhed meget vel. Jeg anråbte min himmelske Fader og sagde: „Jeg har virkelig

brug for at vide om du eksisterer." Min himmelske Fader talte til mit sind og det forandrede mit liv.

Vær venlig mine unge brødre at forlange time-out. Det virker endog i sport på grund af den fantastiske indflydelse det øver. Jeg husker den første sæson jeg spillede professionelt, hvor vi spillede i en fremmed by; jeg havde sluttet mig til klubben i midten af sæsonen. Griberen der ligeledes var manager, var gammel nok til at kunne være min far. Han var en gammel professionel boldspiller med megen erfaring. Det var et barskt hold. Jeg husker meget vel hvordan der blev banket på min hoteldør klokken 2 en nat mens vi var på besøg i en fjerntliggende by. Jeg stod op og åbnede, og der i døren stod min manager. Han sagde: „Paul, må jeg komme indenfor?"

Hvortil jeg svarede: „Ja selvfølgelig, hvad er problemet?"

Han sagde: „Luk døren, og hvad du end gør, så fortæl ikke de andre, at jeg har besøgt dig."

Jeg sagde: „Nej, det skal jeg nok lade være med."

Han svarede: „Jeg har i de sidste to måneder lagt mærke til dig. Du kender Herren, gør du ikke?"

Jeg sagde: „Jeg mener at kunne sige at han er min ven."

Han sagde: „Vil du hjælpe mig med at finde ham?"

Vi satte os ned i værelset og talte i over to timer om Gud, den evige Fader og hans Søn, Jesus Kristus. Der begyndte at komme tårer i hans øjne.

Jeg sagde: „Danny, har du nogen sinde bedt?"

Han sagde: „Nej."

Jeg sagde: „Ville det støde dig at bede sammen med mig?"

„Nej," sagde han, „ikke hvis du vil bede bønnen."

Jeg sagde: „Det skal være mig en glæde."

Vi knælede således ned sammen ved siden af min seng og talte til vores himmelske Fader. Vi forlangte time-out. Og da vi rejste os tørrede han tårerne fra øjnene, slog armene om mig så han næsten pressede al luften ud af mig, hvorpå han sagde: „Tak, tak. Kunne vi gøre dette lidt oftere?"

Så ofte som du ønsker det," svarede jeg.

Vi gjorde det ved adskillige andre lejligheder. Men ved I hvad der ligeledes var interessant? Før sæsonen var ovre, var der mange andre der bankede på min dør. En aften var det ham fra første base, derpå kom „shortstoppen" så den venstre „fielder". Og hver enkelt af dem sagde: „Lad være med at fortælle de andre det."

Jeg lærte ved denne lejlighed at folk virkelig søger og ønsker at opnå det som du og jeg har. Må Gud velsigne jer, mine vidunderlige brødre, med visdom og styrke til at forlange time-out og at tale med jeres himmelske Fader. At han virkelig lever, ligesom også hans Søn gør det, bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Evige forbindelsesled

Ældste A. Theodore Tuttle
De halvfjerds' øverste Kvorum

„Tidligere uddelingers store præstedømmeledere stoler på at vi udfører stadig mere tempelarbejde. Vi må sætte dem fri."

Brødre, der er hændt mig noget. Jeg har været generalautoritet i 22 år. I denne mission har jeg rejst hele verden rundt. Gennem årene har jeg haft de mest underfulde oplevelser, og jeg har mødt mange dejlige mennesker. Jeg har deltaget i hellige møder. Mine brødres udsøgte selskab har været belærende og inspirerende for mig. Nu er der hændt mig noget – jeg er blevet kaldet til at arbejde i et tempel.

Jeg ønsker at bære mit vidnesbyrd – og mit vidnesbyrd er sandt – dette arbejde for de levende og de dødes forløsning er guddommeligt. Det er vor religions hovedhjørnesten. Det arbejde der udføres i templerne tilbageholder Gud fra at slå jorden med band. Det er derfor ikke underligt at profeten Joseph sagde: „Det største ansvar, som Gud har pålagt os (personligt), er at søge efter vore døde." (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme,* s. 430).

Profeten Joseph forkyndte at I og jeg skal være frelsere på Zions Bjerg. Vi skal samle, bygge templer, søge efter vore døde, og udføre alle de nødvendige ordinanser. Dette arbejde sammensvejser de evige bånd der binder os til hinanden og til vore fædre. Vi bliver ophøjet i familieenheder.

Profeten Joseph sagde: „. . . det er nødvendigt . . . at en . . . sammenføjning af uddelinger . . . finder sted . . . fra Adams dage til nuværende tid." (L&P. 128:18).

Derfor, afsted brødre. Bliv beseglet til jeres hustru, jeres sønner og døtre. Bliv beseglet til jeres fædre så langt tilbage som I kan. Templerne er bygget for at vi kan udføre disse hellige ordinanser. Det er bedrøveligt at tempelarbejdet for tiden går så langsomt i de områder hvor der er mange kirkemedlemmer. Ledere, I må styrke tempelarbejdet! Profeten Joseph gav denne adversel: „De hellige, som forsømmer dette for deres afdøde slægtninge, gør det med fare for deres egen frelse." (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme,* s. 230)

Alligevel sagde profeten engang bekymret: „Men der har været store vanskeligheder med at banke noget ind i hovederne på denne generation. Det har været som at klippe et stykke tøj med en døv saks. Selv de hellige er langsomme til at forstå." (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme,* s. 399)

Resultaterne viser at vi hverken ofrer

tempelarbejdet tilstrækkelig tid eller opmærksomhed. Der må lægges mere vægt på genealogiske undersøgelser. Indsendelsen af 4-generations-skemaerne må ske hurtigere. Dette program blev bekendtgjort for 13 år siden. Siden den tid er næsten halvdelen af kirkens medlemmer enten blevet født eller døbt. Vi vil gerne spørge jer, ledere: Hvor er 4-generations-skemaerne fra alle disse nye medlemmer? Og hvor er jeres for resten? Vil I sørge for at dette arbejde bliver gjort, brødre? Det er et inspireret program.

Men når I har udfyldt jeres 4-generationsskemaer er I endnu ikke færdige. Fortsæt med at søge alle jeres forfædre i den lige linie. 4-generationsprogrammet er et udgangs-punkt for nærmere undersøgelser. Det er faktisk et sted hvor I bevæger jer fremad ved at søge tilbage! „Det er vores pligt", forkyndte ældste John A. Widtsoe, „at sikre os at vor genealogi er så fuldendt som muligt, at finde frem til fædre og mødre lige til den sidste generation, og forbinde den med Adam, vores første jordiske far, dersom det er muligt – en pligt som vi ikke kan løbe fra." („Genealogical Activities in Europe", *Utah Genealogical and Historical Magazine,* Juli 1931, s. 104)

Der er givet store løfter til dem som gør dette. Alle der søger flittigt opdager at de får hjælp – ofte fra den anden side sløret. Ser I, de er organiserede og arbejder der, mindst lige så godt som vi gør det her!

Ældste Melvin J. Ballard har båret vidnesbyrd om at „jeres afdøde slægts ånder og indflydelse vil vejlede dem, som er interesseret i at finde disse optegnelser. Hvis der *noget sted* på jorden findes *optegnelser* om dem, vil I finde det." (Bryant S. Hinkley: *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard,* s. 230. Fremhævelser tilføjet. Deseret Book Co., Salt

A. Theodore Tuttle, Franklin D. Richards, O. Leslie Stone

Lake City, 1949) Og ældste Widtsoe sagde: „Jeg føler . . . at de der giver sig hen til dette arbejde med al deres magt og styrke vil modtage hjælp fra den anden side, og ikke kun når det drejer sig om at samle genealogiske optegnelser. Hvem som helst der søger at hjælpe dem på den anden side vil til gengæld modtage hjælp i alle livets anliggender." („Genealogical Activities", s. 104)

Jeg vil gerne bære vidnesbyrd om at dette er sandt.

Dette vidnesbyrd vinder genklang hos tusinder af ydmyge sidste dages hellige, hvis arbejde bærer vidnesbyrd om denne sandhed! Elijahs ord har vist sig at være sande: „Frygt ikke, thi de, der er med os, er flere end de, der er med dem (fjenderne)" (2. Kong. 6:16).

Vi har indført navneuddragningsprogrammet i mange områder, for at arbejdet kan skride bedre fremad. Brødre hjælp til i dette arbejde hvor som helst det er muligt.

Unge mænd og piger må ikke fritages for glæden ved dette særlige arbejde. Diakoner – har I en mindebog? Hvad med jer – lærere og præster? Har I påbegyndt jeres livshistorie? Samler I på billeder, certifikater og åndelige oplevelser for at øge interessen? Hvis I hjælper jeres forældre med at søge efter jeres slægtninge vil det ofte kunne tilføre jeres arv virkelig stolthed.

I ledere i stave, ward og kvorummer må påtage jer den ekstra pligt at sørge for, at alle mændene i jeres præstedømme-kvorummer udfylder deres ansvar for deres afdøde. Jeg vil gerne citere hvad præsident Marion G. Romney har sagt om det betydningsfulde ved hellige pagter: „Vi er hver for sig ansvarlige og vil blive krævet til regnskab for andre, som bryder pagterne, og som vi er ansvarlige for, for så vidt et sådant pagtsbrud er en følge af, at vi undlader at undervise dem." (*Den danske Stjerne,* apr. 1976, s. 58)

Brødre, tidligere uddelingers store præstedømme ledere stoler på at vi udfører stadig mere tempelarbejde. Alle disse retfærdige mænd og kvinder, som nogen sinde har levet, stoler på os! Vi er deres *eneste* håb om frelse. Vi har nøglerne til deres fængsels-døre. Vi må sætte dem fri! Hvordan kan vi længere ignorere deres ret til frelse? Præsident Brigham Young sagde: „Når jeg tænker på disse ting ville jeg ønske jeg havde 700 tunger til at råbe folk op." (*Discourses of Brigham Young,* udvalgt af John A. Widtsoe, s. 404. Deseret Book Company, Salt Lake City, 1941)

Det var dette overjordiske arbejde – de levende og dødes forløsning – profeten Joseph talte om, da han sagde: „Brødre, skal vi ikke gå fremad for denne store sag? Gå fremad og ikke tilbage. Frisk mod, brødre, og fremad til sejr! . . . Lad de døde synge frydesange til evig pris for kong Emmanuel . . . thi fangerne skal frigives." (L&P. 128:22)

Gud give at Elijahs ånd må falde på det vældige præstedømme i din kirke, o Gud, så dit store værk må have fremgang. I Jesu Kristi navn. Amen.

Jordens salt – menneskenes kraft og frelsere for menneskene

Ældste Carlos E. Asay
De halvfjerds' første Kvorum

„Et af evangeliets mest storslåede begreber er at menneskene kan og bør være andet og mere end passive tilskuere til sjælenes frelse."

Jeg har her i hånden noget salt. Som I ved består salt af to ting – natrium og klor – og dets kemiske navn er natriumklorid.

Denne hvide substans indtager en vigtig plads i vort liv. Den er nødvendig for vor sundhed. Legemscellerne behøver salt for at leve og fungere. Det er antiseptisk – eller bakterie-dræbende. Det virker konserverende. Det indgår i mange fødevarer og produkter. Og man beregner at man anvender salt til over 14.000 ting.

Historikere siger således: „Salt er på samme tid af religiøs betydning og et symbol på renhed . . . blandt mange folkeslag anvendes salt stadig som et tegn på ære, venskab og gæstfrihed. Araberne siger: ,Der er salt imellem os', hvilket betyder ,vi har spist sammen og er venner'" (*The World Book Encyclopedia,* 1978, 17:69)

Denne verdens organisator og skaber forstod fuldtud saltets natur og vigtighed. Der er mere end 35 henvisninger til denne substans i skrifterne. I Det gamle Testamente tales der om „pagts salt" (se 3. Mos. 2:13; 4. Mos. 18:19 og 2. Krøn 13:5). I Det nye Testamente henviser Frelseren til sine disciple som „jordens salt" (Matt. 5:13). Han siger det samme til disciplene i Amerika:

„Sandelig, sandelig siger jeg jer, jeg har kaldet jer til at være jordens salt; men om saltet mister sin kraft, hvormed skal jorden da saltes? Det duer ikke til andet end at kastes ud og nedtrædes af menneskene" (3. Nephi 12:13).

Hvor mange gange har vi læst eller hørt andre læse dette skriftsted? Alligevel forstår vi måske ikke fuldtud budskabet om „jordens salt"! Er vi kendt med denne analogi? Reagerer vi rigtigt overfor det der ligger i ordene?

Tillad mig at tale om „kraftens" og „frelsens" roller, hvilke vi er kaldet til at udføre som medlemmer af præstedømmet, og som den moderne verdens salt.

Menneskenes kraft

1833 modtog Joseph Smith en åbenbaring som indeholdt følgende instruktioner: „Når mennesker kaldes til mit evige evangelium og slutter en evig pagt, bliver de regnet for jordens salt og menneskenes kraft.

De er kaldet til at være menneskenes

kraft" (L&P. 101:39–40. Fremhævelse tilføjet).

I dette tilfælde betyder ordet *kraft* – smag, en behagelig smag, interessant særpræg og godt ry.

Det salt jeg har her, som er mærket A, her i min højre hånd, har kraft. Det vil sige at det er rent og ubesmittet, det kan bruges til noget. Salt af denne kvalitet eller beskaffenhed kan bruges til at konservere, det har kraft og smag, det er helbredende, og har en nyttig funktion.

Saltet her, der er mærket B, har mindre kraft. Det har mistet sin smag fordi det er blandet med ting, der har en dårlig smag. Det har i virkeligheden tiltaget sig noget af de andre substansers farve og udseende.

Da Herren anvendte udtrykket „menneskenes kraft", talte han om dem der repræsenterer ham. Han henviste til dem der har omvendt sig, dem som er vasket rene i dåbens vand, og som har indgået pagt om at ville påtage sig hans navn og sag. Endvidere talte han om dem som ved pagt ville dele præstedømmets magt med andre. Han talte om jer og mig.

En verdenskendt kemiker har sagt at salt ikke mister sin kraft med årene. Kraften går tabt ved opblanding og forurening.

Det er lige sådan med præstedømmets kraft. Den opløses heller ikke med årene; den går også kun tabt ved opblanding og forurening.

Når en ung eller en ældre mand blander pornografisk litteratur i sine tanker vil hans kraft også lide tab.

Når et medlem af præstedømmet blander løgn eller banden i sit sprog vil han miste sin kraft.

Hvis nogen af os følger den store flok og optræder umoralsk, hvis vi bruger narkotika, ryger og drikker eller nyder andre skadelige stoffer, vil vi miste kraften.

Kraften og særpræget forlader en mand hvis han forurener sit sind med urene tanker, skænder sin mund ved at tale andet end det der er sandt, og misbruger sin styrke ved at udføre noget ondt. Kong Benjamin sagde advarende: „Vogt(er) jer selv og jeres tanker, ord og gerninger og iagttag(er) Guds befalinger." (Mosiah 4:30)

Jeg vil gerne give jer disse enkle retningslinier, de er især rettet til de unge mennesker, som et middel til at bevare kraften: Hvis noget ikke er *rent,* så lad være med at tænke på det; hvis det ikke er *sandt,* så tal ikke om det; hvis det ikke er *godt,* så lad være med at gøre det. (Marcus Aurelius: „The Meditations of Marcus Aurelius" i *The Harvard Classics,* red. Charles W. Elliot, s. 211. P. F. Collier and Son, New York, 1909).

Renhed, sandhed og godhed har altid været og vil altid være kodeord for mænd, der har magt. Det siges at 65 % eller mere af vore kommunikation sker uden ord. Hvis det er således, så er det allervigtigste hvem vi er og hvad vi er. En levende profet har erklæret følgende: „Ingen større tjeneste kan gives kirkens missioneringskaldelse end at være et eksempel på positive kristne dyder i vor tilværelse." (Spencer W. C. Kimball i *Den danske Stjerne,* april 1979, s. 10)

Vi må hver dag kæmpe for at bevare vor

kraft og vor renhed. Vi må stræbe fremad, idet vi holder os til vore hellige standarder, og hele tiden husker på at vi er kaldet til at være menneskenes kraft.

Frelsere for menneskene.

Profeten Joseph Smith har modtaget disse instruktioner fra Herren: „Thi de var sat til at være et lys for verden og *menneskenes frelsere.* Og om de ikke er menneskers frelsere, er de som saltet, der har mistet sin kraft." (L&P. 103:9–10. Fremhævelse tilføjet)

Det gør indtryk, når man tænker på dybden i ordene „menneskenes frelsere" og læser dem i forbindelse med en fuldstændig definition på præstedømmet: „Præstedømmet er magten og myndigheden fra Gud givet til mennesket på jorden til at handle i alt, der har med menneskenes frelse at gøre. Det er det middel, hvor igennem Herren handler ved hjælp af mennesker for at frelse sjæle." (Spencer W. Kimball i *Den danske Stjerne,* dec. 1975, s. 1)

Præstedømmet er Guds magt og kraft. Det er beregnet til at frelse sjæle. Det er ikke tildelt unge og ældre mænd blot for at de kan besidde det eller erholde det ved navn alene. Det er givet dem i forventningen om at modtageren vil udøve det til gavn for ham selv og andre. Præstedømmet skal æres og kaldelserne indenfor præstedømmet skal højnes.

Et af evangeliets mest storslåede begreber er at menneskene kan og bør være andet og mere end passive tilskuere til sjælenes frelse. En af kirkens ledere har forkyndt:

„I den tilstand vi befandt os i før vi kom til jorden . . . indgik vi visse aftaler med den Almægtige . . . Vi gik ind på . . . ikke blot at være vore egne frelsere, men også til en vis grad at være frelsere for hele den menneskelige familie. Vi indgik partnerskab med Herren. Udarbejdelsen af planen blev derfor ikke bare Faderens værk og Frelserens værk, men også vort værk." (John a. Widtsoe i *Utah Genealogical and Historical Magazine,* okt. 1934, s. 189) (Citat fra institutprogrammet, Læ g Pagter 6. afsnit, lektie 4 – *Profeten Elias' Mission*")

Jeg kender en ung præst der af sin biskop blev bedt om at tage sig af et inaktivt medlem af sit kvorum, og drage ham ind i fællesskabet. Biskoppen antydede at der var andre for hvem det ikke var lykkedes at bringe drengen tilbage. De sidste ord biskoppen sagde, da han tildelte denne opgave var: „Vil du ikke nok bringe ham tilbage?" Efter mange forsøg og fejltagelser skete miraklet – den inaktive vendte tilbage og blev fuldstændig aktiv i kvorummet igen. Det var en fryd for mig at høre helten i denne sag bære sit vidnesbyrd om den glæde, det havde været for ham at arbejde for at frelse en sjæl.

For mindre end en måned siden besøgte to missionærer en enke, som havde vist interesse for kirken. Hun var syg, og lægen havde sagt at hun måtte have fjernet den ene nyre. Ældsterne trøstede kvinden, lyttede til Åndens hvisken og gav hende en velsignelse. Her skete et andet mirakel.

Operationen blev udsat og missionærerne begyndte at undervise deres nye ven i evangeliet. Der var allerede fastsat en dåbsdato. Denne dame vil aldrig glemme ældsternes velsignelse og lærdomme. Missionærerne vil blive bevaret i hendes erindringer og betragtet som „menneskenes frelsere".

En af vore præstedømme-brødre har fortalt hvordan han blev vejledt af Ånden til at finde tusindvis af navne fra én af sin fars slægts-linier. Da han var færdig med de nødvendige undersøgelser udførte han og hans hustru og nogle andre de nødvendige tempel-ordinanser. Han sammenfattede sine oplevelser med at sige:

„Det lærte mig at hvis et menneske bare vil gøre sig sine anstrengelser for at lede,

vil der blive åbnet en udvej, og han vil få Elijahs ånd . . .

Jeg tror fuldt og fast at vi i vor tilværelse før vi kom til jorden forpligtede os . . . til at være frelsere for disse mennesker og udføre alle de nødvendige undersøgelser og få udført tempel-arbejde for dem." (Jacob Suess," Twice Rescued" i *Links of Forever,* samlet af Connie Rector og Diane Deputy, s. 120. Bookcraft, Salt Lake City, 1977)

Der bør være salt mellem os og alle andre mennesker. Vi må udrække vort ærlige venskab og vor gæstfrihed til alle vore brødre og søstre. De inaktive må vi række fællesskabets hånd; ikke-medlemmerne må vi give den guddommelige indbydelse: „Kom og se"; vi må skabe forbindelsesled mellem vore forfædre, og således knytte fædrene til børnene og børnene til fædrene. Gennem alt dette fremmer vi Mesterens hensigter og hjælper med til at forsone mennesker med Gud som gav dem livet. Og på den måde bevarer vi ikke alene vor egen kraft men vi frelser også os selv.

Jeg betragter det som betydningsfuldt at Jesus Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har sit hovedsæde i *Salt* Lake City. Her fra kirkens midtpunkt strømmer frelsens budskab ud til hele verden. I denne saltby samles mænd og kvinder fra alle verdens hjørner for at modtage instruktioner og opbyggelse. Hvis disse instruktioner bliver accepteret og praktiseret vil de sætte menneskene i stand til at bevare deres *kraft* og hjælpe dem til at blive *frelsere for mennesker.*

Jeg beder til at vi allesammen mere fuldtud må påskønne Frelserens ord: „I er jordens salt." (Matt. 5:13) Jeg beder til at vi trofast og værdigt må bære denne titel.

Vær rar at huske at mænd – ligesom salt – mister deres kraft ved forurening og besmittelse. Husk også at mænd, der ikke bruger deres præstedømmes kraft til gavn for andre, er som salt uden kraft.

Jeg vidner om at vi etablerer et nært og ophøjet forhold til Mesteren, når vi lever som mænd med kraft og som menneskenes frelsere. Dette siger jeg og tilføjer mit vidnesbyrd om, at Han lever og leder sin kirke i dag. I Jesu Kristi navn. Amen.

I kan være røsten

Ældste M. Russel Ballard
De halvfjerds' første Kvorum

„Tusinder af vore tabte brødre kan hjælpes til at lande sikkert, hvis vi vil holde den forpligtelse vi har indgået i aften."

Det er en stor ære for mig at tale til jer, mine brødre, og jeg søger Herrens Ånd, for at det jeg siger, må kunne hjælpe enhver af os til et ønske om at blive bedre medlemmer af kirken, og til at virke flittigere i præstedømmet.

Jeg havde en yderst afskrækkende oplevelse for nogle år siden, da jeg fløj fra Reno i Nevada til San Rafael i Californien, sammen med en ven i hans tomotorers Aztec fly.

Da vi forlod Reno var vejret en smule overskyet og min ven var lidt bekymret over det. Hans bekymring gjorde at vi gik ned på flyvepladsen i Lake Tahoe for at få en ny rapport om vejret. Den sagde ikke noget om at vejret var for dårligt, så vi fortsatte mod San Rafael.

Vort bestemmelsessted var lufthavnen ved den nordlige del af San Franciscobugten. Da vi nærmede os bugten lå skyerne stadig lavere og det blev mere tåget. Vi forsøgte at holde os under skyerne, så vi kunne se vandet og således holde vore måleinstrumenter synlige. Men pludselig fløj vi ind i nogle meget tætte skyer og vi kunne intet se.

Nå man flyver mellem sådanne skyer bliver man fuldkommen vildledt. Man ved ikke om man flyver lige ud, sidelæns, op eller ned. Man mister sin fornemmelse for om man bevæger sig fremefter, og det tager en pilot nogle minutter at vænne sig til at flyve instrumentflyvning efter at have fløjet ved hjælp af synet. Når man flyver med en fart af 290 km. i timen, kan man nå temmelig langt på nogle få minutter og hurtigt komme i alvorlige vanskeligheder. Min ven havde uheldigvis ikke fløjet udelukkende ved hjælp af instrumenter i to år.

Min ven kæmpede inderligt og var på randen af panik i sine forsøg på at huske alt hvad han havde lært om instrumentflyvning. Jeg vidste kun meget lidt om instrument flyvning, så jeg kunne ikke hjælpe ham. Alt hvad jeg kunne gøre var at lægge min hånd på hans skulder og bede ham tage en dyb indånding for at få styr på sig selv. Det eneste instrument jeg kunne aflæse var højdemåleren. Jeg sagde: „Vi er nu 152 meter oppe. Lad være med at lave for hurtige bevægelser. Du skal bare tænke dig godt om, så vil vi komme ned i sikkerhed."

Det virkede som en evighed før han endelig fik radiokontakt med Hamilton Air Force Base. Han sagde til dem: „Jeg er i vanskeligheder. Vær venlig at hjælpe

mig." Flyvelederne havde os på radarskærmen, og de begyndte omgående at hjælpe min ven til at genoprette kontrollen over flyet. De fortalte os hvor vi var og begyndte at give os anvisninger for at føre os ned i sikkerhed.

Da min ven hørte røsten fra Hamilton tårnet, fik han så megen selvtillid at han fik styr på sig selv. Men han vidste at maskinen fløj helt uden kontrol, og at vore chancer for at lande i sikkerhed ikke var gode. Vi kunne lige så nemt flyve den forkerte vej. Bakker, bygninger, tårne og broer var ikke langt borte. En gang var vi nede på at flyve i 91 meters højde, og vi må også have fløjet på hovedet engang, for kort og andre ting fra nettet over vore hoveder var faldet ned i mit skød.

Da denne krise nåede sit højdepunkt, så jeg øjeblikkeligt hele mit liv for mig i et glimt. Jeg tænkte på min hustru, mine syv børn, mine forældre, min kompagnon, de 37 præster jeg var vejleder for, og mange andre ting. Jeg bad en brændende bøn under hele denne krise, og forpligtede mig mere inderligt end nogen sinde før i mit liv. Jeg begyndte: „Himmelske Fader, før os ud af denne tykke tågesky, og hjælp min ven at huske alt hvad han ved om instrument-flyvning." Og så sagde jeg: „I Jesu Kristi navn og med det hellige præstedømmes kraft velsigner jeg min ven, at han må genvinde kontrollen over flyet." Min bøn fortsatte. Jeg forpligtede mig overfor vor himmelske Fader, at hvis han ville hjælpe os ville jeg lægge resten af mit liv i hans hænder. Jeg lovede ham at jeg ville være sådan som han ønskede jeg skulle.

Endelig så vi lyset på landingsbanen. Den hvide linie midt i landingsbanen var et meget velkomment syn.

Enhver præstedømmebærer, som sidder her til dette præstedømmemøde i aften, har et stort stykke arbejde at gøre. Hver eneste én af os har magt til at vise vor himmelske Fader, at vi virkelig elsker ham, og ønsker at tjene ham af hele vort hjerte.

Lad mig vise hvordan vi hver især kan forpligte os oprigtigt og meningsfyldt overfor vor himmelske Fader lige nu. Vær rar at tage et stykke papir og en blyant. Lån af jeres sidemand hvis det er nødvendigt. Og nu brødre, skriver I på jeres papir navnet på en inaktiv eller et ikke-medlem – en mand eller en dreng, som bor i jeres ward. Vil I i aften forpligte jer til, at I af al jeres magt vil hjælpe Herren med at føre dette menneske ud af mørket og ind i evangeliets fulde lys? I kan for ham blive røsten fra Hamilton tårn, ligesom det skete for min ven og mig, og I kan føre ham sikkert ind i fuldt fællesskab i Jesu Kristi kirke.

Kun få måneder efter jeg havde forpligtet mig *fuldtud* overfor Herren, og lovet at ofre mit liv i hans tjeneste, efter hans ønske, sad jeg som præsident over Toronto missionen i Canada. Under denne mission kaldte præsident Kimball mig til at tilbringe resten af mit liv i Herrens tjeneste, som medlem af De halvjerds' første Kvorum.

Der findes ikke noget arbejde der er vigtigere end at hjælpe til med at bringe evangeliet ind i vore søskendes tilværelse. I og jeg har ingen bedre metode at vise vor kærlighed til Herren, end ved personligt at føre én eller anden i sikkerhed gennem fuld aktivitet i kirken.

Jeg vil gerne hjælpe jer med at holde den forpligtelse I netop har indgået, brødre. Jeg beder jer skrive til mig, når I synes tiden er inde til at I behøver yderligere hjælp. Send mig navnet og adressen på den mand eller dreng I ønsker at redde, og jeg vil skrive et brev til ham og opmuntre ham. Jeg er sikker på at mine brødre – generalautoriteterne – vil hjælpe mig, hvis jeg modtager flere breve end jeg kan besvare, fordi de er fuldtud forpligtede til at hjælpe jer og mig til at imødekomme vore retfærdige forpligtelser.

Herren har sagt i Lære og Pagter: „Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne.

Thi se, Herren, jeres Forløser, led døden i kødet og led for alle mennesker, for at alle mennesker måtte omvende sig og komme til ham.

Og han er igen opstanden fra de døde, for at han kunne føre alle mennesker til sig på betingelse af, at de ville omvende sig.

Og hvor stor er ikke hans glæde over den sjæl, der omvender sig.

Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte een sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!" (L&P. 18:10–13, 15)

Herrens lys er en realitet, mine brødre.

Han vil føre enhver sjæl ud af mørkets skyer, bort fra tvivlens tåge og usikkerheden, med et fuldkomment, evigt signal, der garanterer sikkerhed, fred og selvtillid.

Han har sagt til alle i verden: „Kom . . . følg mig!" (Mark. 10:21), og „Jeg er verdens lys; den, som følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys." (Joh. 8:12)

Livets flyve mønster kan ændre sig. De redskaber vi bruger for at frelse sjæle er kærlighed og vore vidnesbyrd om vor Frelser og Forløser, Jesu Kristi guddommelige mission. Tusinder af vore tabte brødre kan hjælpes til at lande sikkert, hvis vi vil holde den forpligtelse vi har indgået i aften. Præstedømmets kraft, som vi hver især har i os, er en større kraft end den der ligger i nogen som helst radar, radio eller i andre kommunikationsmidler. Der findes ikke noget mere vigtigt for Herren end at frelse sjæle.

Må Gud velsigne os til at holde denne forpligtelse, mine brødre, om at bringe én af Guds prægtige sønner ind i fuldt fællesskab, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Undervisning ved ånden

Ældste W. Grant Bangerter
De halvfjerds' første Kvorum

„Mange som arbejder i kaldelser forstår ikke Helligåndens kraft, og evner ikke at være så effektive som de burde være."

Helligåndens kraft er det vigtigste middel i kaldelsen til at administrere evangeliet til alle mennesker – både levende og døde. Min erfaring siger mig, at mange af dem der arbejder i kaldelser ikke forstår Helligåndens kraft, og ikke evner at være så effektive som de burde være.

Jeg beder om at jeg må blive velsignet til at give nogle instruktioner, som kan være en hjælp til at anvende denne, den mest virksomme og hellige indflydelse.

Det er indlysende at jeg lige så godt kan lade være med at tale i aften, hvis jeg ikke har Helligånden.

Det meste af vort arbejde består af undervisning. Der undervises i klasser, som f.eks. præstedømme-kvorummer, søndagsskolen og seminarklasser; ofte gennem interview; af missionærer som fremlægger evangeliet for folk; af hjemmelærere der besøger kirkens familier, og naturligvis også i en tale som denne.

Derfor vil jeg gerne rette mine kommentarer til stavspræsidenter, biskopper og kvorums-ledere, til missionærer, hjælpeorganisations-ledere, hjemmelærere og klasseledere.

Hvordan kan vi undervise ved Ånden? Brødre, prøv om I kan se Helligåndens indflydelse i følgende oplevelser.

Da jeg virkede som stavspræsident, bad vi en bestemt bror komme ind til et interview, hvor vi fortalte ham at han var kaldet til at være præsident for stavens organisation for Unge Mænd. Denne mand havde ikke været helt aktiv. Han holdt af at bruge sine weekender, også søndagen, til camping og fisketure, og man sagde at han og hans kone ikke altid overholdt visdomsordet. Der var nogen tvivl om, hvorvidt vi skulle tage ham i betragtning i forbindelse med en sådan stilling.

Men vi havde bedt om det og drøftet det i præsidentskabet og højrådet, og derfor endte det med at han skulle kaldes. Da vi fortalte denne bror om hans udnævnelse, svarede han at han ikke var interesseret, og at han heller ikke følte sig hverken værdig eller kvalificeret. Vi fortalte ham hvordan det var gået til at vi valgte ham fremfor alle stavens andre medlemmer. Vi forklarede at vi havde brug for en stærk og dygtig leder for de unge i vores stav, og at både præsidentskabet og højrådet havde bedt oprigtigt for sagen, at de havde bedt Herren vise hvem der skulle sidde i denne stilling. Vi sagde: „Svaret var tydeligt. Du er den mand Herren har udvalgt. Det er naturligvis op til dig at afgøre det, men du har pligt til at gå hjem og tale med din hu-

stru om det. Det eneste vi kræver af dig er at du knæler ned sammen med hende og spørger Herren, hvad han ønsker du skal gøre."

Tre dage senere havde jeg en ulykkelig mand i telefonen. Han sagde modstræbende at han ville acceptere stillingen med alt hvad den indebar. Han gjorde et stort stykke arbejde i denne kaldelse, og da han var færdig med denne opgave blev han medlem af højrådet og har været lykkelig for evangeliet lige siden.

Vi havde en lignende oplevelse, da vi kaldte en anden mand til at være præsident for vores stavs-mission. På grund af nogle nedslående oplevelser i kirkens tjeneste var han halvvejs på vej mod frafald, og var ikke helt klar over om han havde noget vidnesbyrd. Han protesterede kraftigt mod kaldelsen, og sagde at den ville fratage ham tid til at gøre nogle af de ting han nød mest i livet. Vi forklarede ham hvordan vi endnu engang havde adspurgt Herren om hvem der skulle præsidere over missionen. Vi sagde at han ikke var tvunget til at acceptere kaldet, men at han skulle spørge vor himmelske Fader om det var rigtigt af ham at tjene Herren eller ej. Herren forsikrede ham kraftigt om at han var kaldet til dette arbejde. Det følgende år døbte han, sammen med sine missionærer, næsten halvdelen af alle de ikke-medlemmer der kom i vores stav. Senere blev han kaldet til at være biskop.

Ved visse lejligheder er jeg gået til de unge mænd i missionæralderen og har fortalt dem at de var kaldet til at udføre en mission. Somme tider sagde de at de ikke ønskede at tage på mission. Så siger jeg til dem at det er mig lige meget om de udfører en mission eller ej. Det er naturligvis ikke ligegyldigt, men jeg siger at jeg blot vil oplyse dem om at Herren allerede har kaldet dem. Og så forklarer jeg hvordan jeg ved det. Jeg var til stede den dag præsident Kimball bekendtgjorde at alle unge mænd bør tage på mission. Helligånden fortalte mig at det var et sandt princip.

Senere talte jeg med en ydmyg, men inspireret patriark, som er her i aften. Han fortalte mig at han ikke var hverken oplært eller uddannet til at give patriarkalske velsignelser, og at han kun kunne sige de ting Herren sagde han skulle sige. Jeg syntes det lød rigtigt. Så tilføjede han: „Du ville blive forbavset hvis du hørte hvor mange af de unge mænd, der kommer for at få deres velsignelse, og får at vide, at de skal tage på mission." Da jeg hørte dette, mærkede jeg igen åbenbaringen og så lyset, og jeg vidste at det ikke var præsident Kimball der havde kaldet dem på mission. Han var bare kommet med bekendtgørelsen.

Det er Herren selv der ordinerer missionen, og enhver ung mand der tilhører kirken har pligt til at arbejde for at opbygge riget.

Det er derfor ikke vanskeligt for mig at fortælle de unge mænd, at jeg ved at de er kaldet på mission. Og når de svarer at de ikke er interesseret siger jeg bare: „Det skal du ikke sige til mig; sig det til Herren. Gå du hjem og spørg Gud i en bøn hvad han ønsker du skal gøre." De kommer næsten altid tilbage efter denne oplevelse og siger: „Nå, så tror jeg hellere jeg må tage på mission." I nogle tilfælde er det tiden at sige: „Både du og jeg er klar over at du ikke er helt forberedt, så lad os begynde med at tage de skridt der skal til, for at du kan blive kvalificeret til at tage afsted."

Her er en anden situation. Jeg har iagttaget missionærerne gennem flere år, når de har undervist i evangeliet, og jeg har opdaget at nogle af deres bedste undersøgere siger til dem at de har bestemt sig til ikke at tilslutte sig kirken. De fleste missionærer bliver på dette tidspunkt mismodige og skuffede. Men de missionærer der forstår Helligånden, benytter dette øjeblik som en stor mulighed.

De byder den oven i købet velkommen, fordi de ved hvad de skal gøre. Og så siger de måske: „Udmærket, hvis det er det I ønsker. Men lad mig lige få lov at fortælle jer hvor meget evangeliet betyder for mig. Husker I hvordan Joseph Smith knælede ned en aften i sit værelse og bad til Herren for at få at vide hvordan han stod hos Gud? Det resulterede i at en engel viste sig for ham og sagde: ‚Joseph, jeg er sendt fra Guds åsyn for at fortælle dig at Herren har et værk for dig at udføre, hvorved dit navn skal blive kendt for ondt og godt blandt alle mennesker' (se Joseph Smiths Skrivel-

ser 2:33). Hvad sagde Joseph Smith? Sagde han: ‚Næ tak, hr. Engel. Jeg ønsker ikke at tage på mission. Jeg ville bare vide om Herren elsker mig!' Han kunne naturligvis godt have sagt sådan. Vi vil bare gerne fortælle jer at vi ved at dette værk er sandt, nøjagtigt lige så sikkert som hvis vi havde knælet ned ved siden af Joseph Smith – for Gud har åbenbaret det for os. Og han vil også åbenbare det for jer. Vi synes ikke I skulle bestemme jer til ikke at tilslutte jer kirken, før I har knælet ned og spurgt Herren hvad han ønsker I skal gøre.'"

Og når undersøgerne har bedt vil de sige: „Naturligvis ønsker Herren at vi skal tilslutte os kirken." Det næste er jo så, at forberede dem til deres dåb.

Hvad er det der er sket i alle disse situationer? Det er ganske enkelt Helligånden der er kommet til dem, som bliver undervist, og til dem der lytter. Den har givet dem et vidnesbyrd om Guds sind og vilje (se L&P. 68:4). De har følt noget som de aldrig før har forstået eller kendt til. Lagde I mærke til noget? I kunne også føle det, da jeg fortalte jer om disse oplevelser, og jeg kunne føle det. Dette er forklaret i Lære og Pagter: „Derfor forstår den, der prædiker, og den, der hører, hinanden, og begge bliver opbygget og glæder sig med hinanden." (L&P. 50:22)

Vi har yderligere fået at vide: „Og Ånden skal gives jer ved troens bøn, og dersom I ikke modtager, skal I ikke undervise." (L&P. 42:14) Bønnen er det væsentligste middel til at få del i og føle Ånden.

Vi er nødt til at berede os til at arbejde sammen med Herrens Ånd.

Der er visse principper som gælder for at kunne undervise ved Åndens indflydelse: For det første er vi nødt til at være hellige mænd. Dette betyder at vi ikke skal ligne verdslige mennesker, men snarere hellige mennesker. Dernæst er vi nødt til at stole på Helligånden; tro på den og forvente at den er med os. Og når den kommer er vi nødt til at erkende dens nærvæ relse, og være i stand til at hjælpe andre til at føle dens indslydelse.

En af vore største missionærer har sagt: „Jeg bærer mit vidnesbyrd for dem. Så bærer jeg deres vidnesbyrd for dem. Og derpå får jeg dem til at bære deres vidnesbyrd for mig."

Det er fremgangs-måden. Alma gjorde det samme, da han forklarede folket i byen Gideon om Kristi komme og om forløsningen, der ville blive dem til del som ville acceptere ham og blive døbt. Han sagde: „Mine elskede brødre, tror I på disse ting? Jeg siger jer, ja, jeg ved, at I tror dem; og hvorledes jeg ved, at I tror på dem, er gennem Åndens åbenbarelse, som er i mig." (Alma 7:17)

Jeg bærer mit vidnesbyrd om disse ting, efter mange vidunderlige oplevelser med Helligåndens indflydelse. I Jesu Kristi navn. Amen.

Jeres personlige og familiens historie

Ældste John H. Groberg
De halvfjerds' første Kvorum

„Vore ordentligt nedskrevne historier er i egentlig forstand en vigtig del af vore familieskrifter, og de vil blive en kilde til åndelig styrke."

Mine kære brødre. Jeg beder til at vi må være forenet i troen, så Herrens Ånd kan påvirke vore hjerter.

Jeg kunne tænke mig at begynde med at stille jer et spørgsmål. (I skal ikke række hånden op, blot tænke over det.) Hvor mange af jer har, uanset jeres alder, skrevet jeres families historie op til dato?

Som medlemmer af præstedømmet har vi pligt til at følge profetens råd. Præsident Kimball har tydelig sagt, at det er meget vigtigt vi skriver vores personlige og familiens historie. Det er så vigtigt at kirken i august i år har arrangeret en stor verdens-konference om optegnelser – i Salt Lake City. For at hjælpe os allesammen, og hele verden, til bedre at forstå hvor vigtige sådanne historer er, og for at vi kan lære noget mere om hvordan man skriver dem.

Hvorfor er det så vigtigt at vi skriver vores personlige og familiens historie? Der er mange grunde. Jeg vil blot koncentrere mig om nogle få. Når vi skriver vores personlige og familiens historie, og foretager de undersøgelser der kræves, vil vi uundgåeligt have vore hjerter vendt mod vore fædre såvel som mod vore børn. Herren siger at dette er nødt til at ske, for „at jeg ikke skal komme og slå landet med band." (Mal. 4:6)

Ved at skrive vores personlige og familiens historie vil vi også få en umådelig hjælp til at se livet i et sandt og evigt perspektiv. Ved at skrive sin historie – med den rette blanding af kendsgerninger og følelser (og ofte er følelser om åndelige ting virkelige kendsgerninger) – får vi en dybere åndelig indsigt i livets mening og formål.

Jeg spekulerer på om vi mon ikke her – som med så mange andre ting – nægter os selv en dybere indsigt, ved ganske enkelt at lade være med at skrive vores historie.

Nogle mennesker siger: „Jeg har ikke noget at skrive. Der sker ikke noget åndeligt for mig." Jeg siger: „Begynd med at skrive og de åndelige ting vil ske. De er der hele tiden, men vi bliver mere følsomme overfor dem, når vi skriver."

Når vi skriver vores historie vil vi unægteligt også få hjælp til at holde os det vigtigste af alle mål for øje – det evige liv.

Når vi ser på hvad dem før os har gennemgået, for at vi kunne være her, når vi fornemmer deres tro og mod, og føler de-

res kærlighed til os, og nærer kærlighed til dem, vil vi indse at det virkelig er vigtigt. Så begynder vi at fatte familiens evighed. Vi vinder større indsigt i det der hører Gud til, og vi er ikke længere de samme. Vi taler og opfører os anderledes – for vi har en større forståelse af evigheden. Vi kan indse at de såkaldte problemer kun ses når vi fjerner blikket fra vort evige mål.

Det præstedømme vi har er magten til at velsigne andre. Præstedømmet er evigt; således er præstedømmets velsignelser også evige. Alle de ting vi benytter præstedømmet til har evig betydning – blandt andet også nedskrivningen af vor personlige og familiens historie.

Vi har frydet os og er blevet ydmyge, når det er blevet bekendt-gjort at der skulle bygges ny templer. Jeg spekulerer på hvor mange der mon i deres personlige historier de sidste par dage har givet udtryk for deres store bevægelse og taknemmelighed mod Gud for de templer, der er bedt så oprigtigt og ofret så meget for at få! Jeg spekulerer på hvor mange personlige historier der mon vil rumme sådanne store taknemmelighedsfølelser, efterhånden som tiden skrider fremad!

Nedskrivningen af historier bør være en stor motivering for at gøre det rette. Unge mænd, hvor mange af jer har i jeres historie skrevet: „Jeg vil på mission; jeg vil leve værdigt så jeg kan komme i templet; jeg ved at præsident Kimball er en sand profet, jeg vil følge hans anvisninger."?

Jeg beder enhver, der har præstedømmet, beslutte sig til at gøre det nødvendige for at skrive sin personlige historie.

„I dag gik jeg gennem templet og modtog min egen begavelse," eller „i dag var jeg i templet, hvor vores familie blev beseglet til hinanden," eller „i dag var jeg i templet og gjorde arbejde for min oldefar (eller andre forfædre)," eller „I dag var jeg i templet sammen med min bror eller en ven eller nabo og jeg var vidne ved deres besegling."

Hvis I beslutter jer til at gøre det, vil I også gøre det. Lad ikke noget stå jer i vejen.

Der er noget evigt i selve det at skrive, som også skrifterne anskueliggør. Vore ordentlig nedskrevne historier er i egentlig forstand en vigtig del af vore familieskrifter, og de vil blive en kilde til åndelig styrke for os og vore efterkommere.

Lad mig som eksempel fortælle jer en lille hændelse fra en hawaiifamilies historie. Den handler om ofre og tempelvelsignelser og et sandt evigt perspektiv.

I begyndelsen af år 1900 tilsluttede en ung far og hans familie sig kirken på Hawaii. Han var meget begejstret for sin nyfundne religion, og efter to års medlemsskab havde både han og hans ældste søn præstedømmet. De havde fremgang og nød fællesskabet i den lille gren. Familien glædede sig ivrigt til at blive beseglet til hinanden for tid og evighed i templet i Laie, så snart det var færdigt.

Så skete det, som det så ofte sker, at de fik prøvelser på deres vej. En af døtrene blev syg. Hun fik en ukendt sygdom og måtte bort til et fremmed hospital. Folk på Hawaii var forståeligt nok bekymrede

over denne ukendte sygdom, eftersom sådanne sygdomme havde forvoldt megen skade der på stedet.

Den bekymrede familie tog til kirke den næste søndag, og glædede sig til den styrke og forståelse de ville modtage fra de andre medlemmer. Det var en lille gren. Den unge far og hans søn påtog sig ofte at velsigne og uddele nadveren. Og sådan var det også den søndag. De brød ærbødigt brødet, mens forsamlingen sang nadversalmen. Da salmen var færdig lagde den unge far sig på knæ for at bede nadverbønnen. Pludselig så grenspræsidenten hvem der sad ved det hellige bord, og sprang op. Han pegede og råbte: „Stands. Du må ikke røre nadveren. Din datter lider af en ukendt sygdom. Du må omgående forlade bordet mens en anden sørger for noget andet nadverbrød. Vi kan ikke have dig her. Du må gå."

Hvordan ville I have reageret? Hvad ville I have gjort?

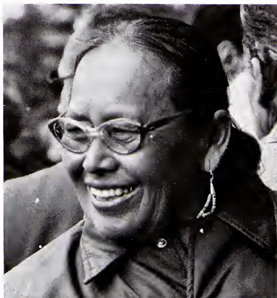
Den lamslåede far rejste sig langsomt op. Han kiggede undersøgende, først på grenspræsidenten og så på forsamlingen. Så fornemmede han den dybe angst og forlegenheden hos dem alle. Han gik hen til sin familie og de forlod stille kirkesalen.

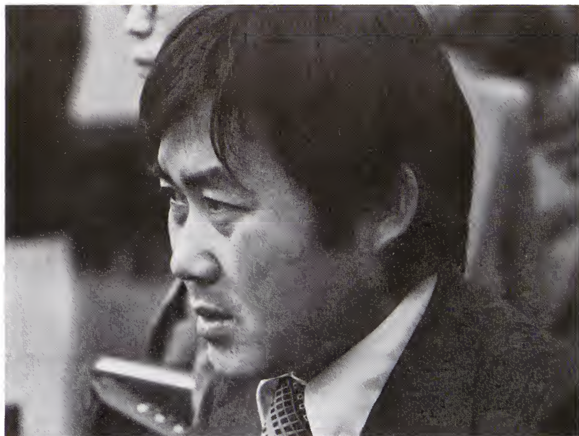
Der blev ikke sagt et ord, mens de gik hjemad langs den støvede landevej, og kiggede ned i jorden. Den unge søn lagde mærke til hvordan hans far knyttede hænderne og bed tænderne sammen. Da de var kommet hjem satte de sig i en kreds og faderen sagde: „Vi tier stille til jeg er parat til at tale." Alle mulige tanker fløj gennem den unge mands hoved. Han forestillede sig at hans var ville udtænke usædvanlige måder, hvorpå han kunne få hævn. Ville han dræbe grenspræsidentens grise eller brænde hans hus ned, eller ville han tilslutte sig en anden kirke?

Han kunne næsten ikke vente med at se hvad der ville ske.

Der gik 5 minutter og 10 minutter, der gik et kvarter – ikke en lyd. Han kikkede stjålent på sin far. Faderen havde lukkede øjne, munden var sammenknebet og fingrene knugede han sammen, men ikke en lyd. Der gik 20 minutter, og 25 minutter – stadig ikke en lyd. Så lagde han mærke til at faderens hænder begyndte at slappe af, det rystede lidt om hans mund og derpå et næsten umærkeligt snøft. Han så på sin far – tårerne begyndte at trille ned ad hans kinder. Lidt efter så han at hans mor også græd, så begyndte også det ene barn, det næste og til sidst hele familien.

Endelig åbnede faderen øjnene og bekendtgjorde: „Nu er jeg klar til at tale. Hør godt efter." Han drejede sig langsomt om mod sin hustru og sagde ærligt: „Jeg elsker dig." Så vendte han sig skiftevis mod hver af børnene og sagde til dem hver især: „Jeg elsker dig. Jeg elsker jer allesammen og jeg ønsker at vi skal være sammen i al evighed – hele familien. Og den eneste måde det kan lade sig gøre på er, at vi allesammen er gode medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og bliver beseglet ved hans hellige præstedømme i templet. Det er ikke grenspræsidentens kirke. Det er Jesu Kristi Kirke. Vi vil ikke lade noget menneske

eller nok så mange sårede følelser eller forlegenhed eller stolthed afholde os fra at blive sammen i al evighed. På næste søndag vil vi igen gå i kirke. Vi vil holde os for os selv til vi ved hvad vores datter fejler, men vi vil gå derhen igen."

Denne store mand kunne se tingene i det rette, evige perspektiv.

Datteren blev rask; familien kom til templet, da det var færdigt. Børnene forblev trofaste og blev ligeledes beseglet i templet til deres egne familier, da tiden var inde. I dag er der mere end 100 sjæle i denne familie, der er aktive medlemmer af kirken og betragter deres far, bedstefar og oldefar som en velsignelse, fordi han bevarede sit blik for evigheden, fordi han benyttede sit præstedømme til at velsigne sin familie, og fordi han nedskrev sine følelser. Kan I se hvordan denne far havde sit hjerte vendt mod sine børn, og hvordan hans børn har vendt deres hjerter mod ham?

I har alle lignende hændelser i jeres familier. Find dem frem og skriv dem ned. Efterlev dem, og giv dem videre til jeres efterkommere.

Jeg har en stærk fornemmelse af at vores personlige og familiens historie, og den indflydelse de kommer til at øve, vil være af meget større vigtighed når dette liv er forbi, end vi kan forestille os nu.

Brødre, dette er Herrens værk. Jeg vidner om at han lever, og at han har en stor inflydelse på vort liv. Må vi have forståelse for evigheden, samt se og føle og nedskrive hans indflydelse på vor tilværelse, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Søg ånden

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

„Bed om åndelig dømmekraft, så I kan høre Åndens tilskyndelser og forstå dem. Bed derpå om mod til at følge dem."

Mine kære brødre. Jeg har nydt dette møde meget. Jeg har to taler her, og jeg har spekuleret på hvilken én af dem jeg helst skal holde. De er begge to for lange, og vi har allerede fået så meget godt ved dette præstedømmemøde.

Det er en stor ting at have Guds præstedømme, at repræsentere ham i verden. Jeg er meget taknemmelig for hans barmhjertighed mod mig – for de store muligheder han har givet mig for at tjene ham i dette liv. Lige fra jeg var barn har jeg haft et præstedømme ansvar, som jeg har forsøgt at fuldføre, og jeg ønsker at fortælle jer, hvor meget jeg påskønner Herren for det jeg har hørt fra alle jer brødre her i aften. Jeg ønsker han skal vide at jeg er taknemmelig for de muligheder jeg har haft i mit liv, for mine forfædre på begge mine forældres side.

Jeg har været sammen med generalautoriteter i omkring 40 år nu; jeg har arbejdet sammen med dem, og jeg har nydt mit arbejde meget. Jeg kan bære vidnesbyrd om retfærdigheden hos de mænd, som jeg har arbejdet sammen med. Det er stort at arbejde sammen med mennesker som præsident Kimball og præsident Tanner. De er skyldfri mænd. Det er mennesker der udfører usædvanligt store og vanskelige opgaver, som arbejder langt over deres normale styrke, og som holdes oppe og nyder godt af Herrens kraft, som hviler på dem. Jeg er taknemmelig for muligheden for at arbejde sammen med dem, og jeg er taknemmelig for den kraft jeg har følt her i aften i de gode taler der er holdt, og som har rummet så megen åndelighed.

Jeg vil gerne efterlade jer mit vidnesbyrd og udtrykke mit ønske om at forblive trofast alle mit livs dage. Jeg beder til Herren at jeg må have dømmekraft, så jeg kan skelne og nyde Åndens tilskyndelser. Der er mange skriftsteder som jeg holder meget af, men der er ét, som måske har været mere nyttigt for mig end noget andet skriftsted jeg kan huske. Og det er der hvor Herren siger at „Ånden giver hvert menneske, som kommer til verden, lys, og Ånden oplyser hvert menneske i verden, der lytter til hans røst".

Og enhver, der lytter til Åndens røst, kommer til Gud, ja, til Faderen. Og Faderen lærer ham om den pagt (evangeliets)" (L&P. 84:46–48).

Brødre, prøv at leve så I kan have Ånden hos jer i alt hvad I gør. Bed om åndelig dømmekraft, så I kan høre Åndens til-

Generalautoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Det første Præsidentskab

Præsident N. Eldon Tanner
1. Rådgiver

Præsident
Spencer W Kimball

Præsident Marion G. Romney
2. Rådgiver

De tolvs Råd

Ezra Taft Benson

Mark E Petersen

LeGrand Richards

Howard W Hunter

Gordon B Hinckley

Thomas S Monson

De halvfjerds Præsidium

Franklin D Richards

J Thomas Fyans

A Theodore Tuttle

Neal A Maxwell

Marion D Hanks

Paul H Dunn

W Grant Bangerter

De halvfjerds første Kvorum

Theodore M Burton

Bernard P Brockbank

Robert L Simpson

O Leslie Stone

Robert D Hales

Adney Y Komatsu

Joseph B Wirthlin

Hartman Rector, Jr

Loren C Dunn

Rex D Pinegar

Gene R Cook

Charles A Didier

William R Bradford

George P Lee

Carlos E Asay

M Russell Ballard, Jr

John H Groberg

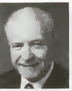

Jacob de Jager

Vaughn J Featherstone

Dean L Larsen

Royden G Derrick

Robert E Wells

G Homer Durham

James M Paramore

Richard G Scott

Hugh W Pinnock

F Enzio Busche

Yoshihiko Kikuchi

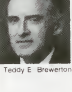

Ronald E Poelman

Derek A Cuthbert

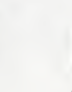

Robert L Backman

Rex C Reeve Sr

F Burton Howard

Teddy E Brewerton

Jack H Goaslind Jr

Det præsiderende Biskopråd

H Burke Peterson
1. Rådgiver

Victor L. Brown
Præsiderende biskop

J Richard Clarke
2. Rådgiver

Emeritus patriark

Emeritus medlemmer af De halvfjerds første Kvorum

Eldred G Smith

Joseph Anderson

William H Bennett

James A Cullimore

Sterling W Sill

Henry D Taylor

John H Vandenberg

S Dilworth Young

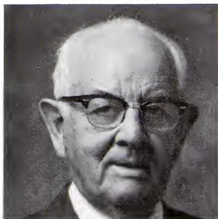
skyndelser og forstå dem. Bed derpå om mod til at følge dem, til at følge Åndens vejledning. Vi lever i en storslået tidsalder i verdenshistorien. Vi lever i tidernes fyldes uddeling.

Vi bevæger os ind i den tid, som Frelseren har talt om, hvor menneskenes sjæle vil blive prøvet. Vi er Guds salvede præstedømme. Der er ingen tvivl om det, og han forventer at vi skal være ærlige og trofaste og vise verden vejen for at kunne undslippe den ødelæggelse, som med sikkerhed vil ramme de onde. Og det er vort ansvar at leve således at vi kan forkynde evangeliet, såvel som citere skriften således som vi er blevet belært om. Vi er nødt til at leve således at de mennesker der ser os kan vide at vi efterlever det evige livs principper.

Jeg elsker jer og ønsker at tjene jer alt hvad jeg kan, så længe jeg lever. Jeg ønsker at være værdig til at stå sammen med mine brødre, general-autoriteterne, og mine brødre, der er lægmænd i kirken. Jeg tror ikke kun det er generalautoriteterne der er gode mænd i kirken. Jeg synes at jeres kampe, jeres arbejde og jeres daglige liv er et vid nesbyrd om jer, som Herren vil acceptere og velsigne jer for. Jeg bærer jer dette vidnesbyrd, og beder at Herren vil velsigne alle mænd og drenge, som har præstedømmet, at vi kan højne vore kaldelser og modtage belønninger som trofaste tjenere. Jeg nedbeder disse velsignelser over jer alle, i Jesu Kristi, vor Forløsers navn. Amen.

Søndag morgenmøde
6. april 1980

Indledning til proklamation

Præsident Spencer W. Kimball

„Med fremtiden for os og fuldt ud klare over den genoprettede kirkes ansvar og guddommelige mission, har vi anset det for passende at udstede denne erklæring."

Mine kære brødre og søstre, det er en dybt bevægende og vidunderlig oplevelse at stå her i dag, hvor profeten Joseph Smith stod for 150 år siden. Vi kom hertil i aftes med jetfly fra Salt Lake City. Vi gjorde turen på omkring seks timer flyvende mod øst over de store vidder af dette smukke land, hvor for længe siden vore forfædre med store anstrengelser rejste mod vest, søgende efter et sted, hvor de kunne være fri for forfølgelse og kunne tilbede Gud i henhold til deres egen samvittighed.

Vi er her denne smukke påskemorgen i den rekonstruerede gård, der dengang tilhørte Peter Whitmer sr. Det er omhyggeligt blevet genopbygget til denne lejlighed for påny at minde os om den altoverskyggende begivenhed, der foregik her for 150 år siden. I de kommende år vil det blive besøgt af mange mennesker fra hele verden, som vil ønske at stå her, hvor jeg står i dag.

På selve dette sted var der den 6. april 1830 samlet en lille gruppe for officielt at stifte Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. De troede på profeten Joseph Smiths vidnesbyrd om, at han i en lund ikke langt herfra en forårsdag i året 1820 havde fået en åbenbaring, hvori Gud, den evige Fader, og hans Søn, den opstandne Frelser, Jesus Kristus, viste sig for ham. I de mellemliggende år fulgte besøg af andre opstandne, hellige væsener. Fra Cumorah-højen nogle få kilometer vest herfor fik Joseph af englen Moroni optegnelserne om et folk, som i gammel tid beboede dette land; og ved Guds gave og kraft oversatte han disse optegnelser, der nu kendes som Mormons Bog. En stor del af dette oversættelsesarbejde blev udført i dette hus.

I dette hus på den historiske tirsdag den

6. april 1830, for 150 år siden i dag, organiserede de forsamlede seks mænd kirken som et religiøst samfund. Tre efterkommere af disse mænd er med os her i dag – søster Lorena Horner Normendeau, oldebarn af Joseph Smith; Eldred G. Smith, tipoldebarn af Hyrum Smith; og Melvin Thomas Smith, oldebarn af Samuel Harrison Smith.

Stående her i dag genkalder vi i erindringen den store tro og indsats af dem, som fra denne ydmyge begyndelse gav så meget for at hjælpe kirken frem til dens nuværende, storslåede statur; og endnu vigtigere ser vi gennem troens øjne i et syn dens sikre og strålende fremtid.

Og nu ved denne lejlighed, mine brødre og søstre, med fremtiden for os og fuldt ud klare over den genoprettede kirkes ansvar og guddommelige mission, har Det øverste Præsidentskab og De tolvs apostles Råd anset det passende at udstede en erklæring fra dette sted, hvor kirken begyndte. Jeg vil bede ældste Gordon B. Hinckley fra De tolvs apostles Kvorum tale for mig og mine brødre og oplæse denne proklamation for jer og for verden.

Proklamation

Fra Det øverste Præsidentskab og De tolv apostles Kvorum i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, den 6. april 1980

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret for 150 år siden i dag. På denne 150-årsdag udsteder vi til verden en proklamation om dens udvikling, dens lærdomme, dens mission og dens budskab.

Den 6. april 1830 samledes en lille gruppe i Peter Whitmers hus i landsbyen Fayette i staten New York. Seks mænd deltog i den formelle organiserings-procedure med Joseph Smith som deres leder. Fra den beskedne begyndelse i et landligt miljø er arbejdet vokset konstant og i vidt omfang, efterhånden som mænd og kvinder i mange lande har antaget dens lære og er blevet døbt ind i den. Der er nu næsten fire og en halv million levende medlemmer, og kirken er stærkere og vokser hurtigere end på noget andet tidspunkt af sin historie. Menigheder af sidste dages hellige findes overalt i Nord-, Mellem- og Sydamerika; i Europa; i Asien, i Afrika; i Australien og på øerne i Stillehavet; samt andre steder i verden. Evangeliet, som blev gengivet gennem Joseph Smith, bliver i øjeblikket forkyndt på 46 sprog og i 81 nationer. Fra det lille møde, der blev holdt i en landboejendom for 150 år siden er kirken vokset til den i dag omfatter lige ved 12000 organiserede menigheder.

Vi bærer vidnesbyrd om, at dette gengivne evangelium blev introduceret til verden ved den vidunderlige begivenhed, da Gud den evige Fader og hans Søn, den opstandne Herre Jesus Kristus viste sig. Den strålende tilkende-givelse betegnede begyndelsen til opfyldelsen af Peters løfte,

da han profeterede om „genoprettelsestiderne, da alt skal blive genoprettet, som Gud har talt om gennem sine hellige profeters mund fra fordums tid." (Ap. g. 3:21) som forberedelse til Herrens komme for personligt at regere på jorden.

Vi bekræfter højtideligt, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige virkelig er en genoprettelse af den kirke, som Guds Søn oprettede, da han i dødeligheden organiserede sit værk på jorden; at den bærer hans hellige navn, ja, navnet Jesus Kristus; at den er bygget med apostle og profeter som grundlag, og med ham som hovedhjørnestenen; at dens præstedømme, både den aronske og melkisedekske orden, blev gengivet under deres hænder, som havde dem i gammel tid: Johannes Døber det aronske, og Peter, Jakob og Johannes det melkisedekske.

Vi erklærer, at Mormons Bog blev frembragt ved Guds gave og kraft, og at den har sin plads ved siden af Bibelen som et andet vidne om Jesus Kristus, menneske-hedens Frelser og Forløser. Sammen vidner de om hans guddommelige sønneforhold.

Vi tilbyder vort vidnesbyrd om, at kirkens lærdomme og praksis omfatter frelse og ophøjelse ikke blot for de levende men også for de døde, og at der i hellige templer, der er bygget til dette formål, udføres et stort stedfortrædende arbejde til fordel for dem, der er døde, for at alle mænd og kvinder i alle generationer kan få mulighed for at modtage velsignelserne gennem Mesterens evangeliums frelsende ordinanser. Dette store, uselviske arbejde er ét at de helt afgørende kendetegn for Jesu Kristi genoprettede kirke.

Vi bekræfter familiens hellighed som en guddommelig skabelse og erklærer, at Gud, vor evige Fader, vil holde forældre ansvarlige for at opdrage deres børn i lys og sandhed, idet de lærer dem „at bede og at vandre retskaffent for Herren." (L&P. 68:28) Vi lærer, at det helligste af alle tilhørs-forhold, nemlig familie-forholdet mellem mænd og hustruer og forældre og børn, kan fortsætte for evigt, når ægteskabet indstiftes gennem det hellige præstedømmes myndighed og udføres i templer,

der er indviet til disse guddommeligt bemyndigede formål.

Vi bærer vidnesbyrd om, at alle mænd og kvinder er sønner og døtre af Gud, og at hver enkelt er ansvarlig over for ham; at vor tilværelse her på jorden er en del af en evig plan; at døden ikke er en afslutning men snarere en overførsel fra denne til en anden sfære med fornuft-betonet aktivitet, mulig-gjort ved verdens Frelsers for-

soning; og at vi dér vil få mulighed for at virke og vokse hen mod fuldkommenhed.

Vi vidner om, at profetiens og åbenbaringens ånd er hos os. „Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige." (9. trosartikel) Himlene er ikke lukkede; Gud vedbliver at tale til sine børn gennem en profet, der er bemyndiget til at forkynde hans ord, nu, som det var tilfældet i gammel tid.

Kirkens mission i dag er, sådan som det har været fra begyndelsen, at forkynde Kristi evangelium til hele verden, idet vi adlyder den befaling, der blev givet af Frelseren forud for hans himmelfart og gentaget i nutidig åbenbaring: „Gå ud i al verden og prædik evangeliet for al skabningen og handl efter den myndighed, som jeg har givet jer, og døb i Faderens, Sønnens og den Helligånds navn." (L&P. 68:8)

Gennem profeten Joseph Smith åbenbarede Herren disse hellige advarselsord: „Hør, I folk, som er langt borte, og I, som bor på øerne i havet, lyt alle.

Thi, sandelig, Herrens røst lyder til alle mennesker, og ingen skal kunne undfly. Der findes intet øje, som ikke skal se, ej heller øre, som ikke skal høre, ej heller hjerte, som ikke skal gennembores.

De genstridige skal rammes af megen sorg, thi deres uretfærdighed skal forkyndes fra hustagene, og deres hemmelige gerninger skal åbenbares.

Og en advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt i disse sidste dage." (L&P. 1:1–4)

Det er derfor vores forpligtelse at forkynde tro på Herren Jesus Kristus, at appellere til jordens mennesker om hver især at omvende sig, at administrere de hellige ordinanser som dåb ved nedsænkning i vand til syndernes forladelse og håndspålæggelse for Helligåndens gave – altsammen under Guds præstedømmes myndighed.

Det er vort ansvar at forkynde og efterleve et inspireret instruktions – og aktivitetsprogram og at opbygge og vedligeholde passende faciliteter til gennemførelse af dette, så alle, der vil høre og acceptere, kan vokse i forståelse af lærdommene og udvikle sig i principperne for kirkens tjeneste ydelse til deres medmennesker.

Som vi i dag står på højdepunktet af 150 års fremgang, tænker vi ydmygt og taknemmeligt på de ofre, som er bragt af dem, der er gået forud for os, og af hvem

Præsident Kimball taler til konferencen fra kirkebygningen i Fayette, New York.

mange gav deres liv som vidnesbyrd for sandheden.

Vi er taknemmelige for deres tro, for deres eksempel, for deres store indsats og villige ofre for sagen, hvilken de anså for mere vigtig end livet selv. De har efterladt os en bemærkelsesværdig arv. Vi er fast besluttet på at bygge videre på den arv til velsignelse og gavn for dem, som kommer efter os, og som vil udgøre et stedse større antal af trofaste mænd og kvinder ud over hele jorden.

Dette er Guds værk. Det er hans rige, vi opbygger. I Det gamle Testamente talte profeten Daniel om det, som en sten, der blev revet løs fra et bjerg men ikke ved menneskers hænder, og som rullede frem, til den opfyldte hele jorden. (se Daniel 2:31–45) Vi indbyder de oprigtige af hjertet overalt til at lytte til vore missionærers forkyndelse. De er udsendt som budbringere af evige sandheder. Vi opfordrer til at studere og lære og til at adspørge Gud, vor himmelske Fader i hans Søn, Jesu Kristi navn, om alt dette ikke er sandt.

„Og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft.

Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting." (Mor. 10:4–5)

Vi opfordrer alle mænd og kvinder til at forsage det onde og vende sig til Gud; at arbejde sammen på at opbygge det broderskab, der må anerkendes, når vi virkelig kommer til at erkende, at Gud er vor Fader, og at vi er hans børn; og at tilbede ham og hans Søn, Herren Jesus Kristus, menneskehedens Frelser. Med myndighed fra det hellige præstedømme, som vi besidder, velsigner vi søgere af sandheden, hvor som helst de måtte være og nedbeder den Almægtiges barmhjertighed over alle mennesker og nationer, hvis Gud er Herren, i Jesu Kristi navn. Amen.

Bemærkninger og indvielse af bygninger i fayette New York

Præsident Spencer W. Kimball

„Jeg lover i Herrens navn, at alle, som vil lytte til vort budskab og acceptere og efterleve evangeliet, vil vokse i tro og forståelse."

Mine elskede brødre og søstre, jeg er taknemmelig for denne mulighed. Det var en spændende oplevelse at tale til jer for lidt siden fra Peter Whitmers hus, hvor kirken i sin tid blev organiseret. Det er nu en inspirerende anledning for mig at være i denne dejlige kirkebygning i Fayette, Seneca amt i staten New York, fordi den repræsenterer noget af den udvikling og fremgang, kirken har gennemgået i dens 150 årige historie.

Mine søstre og brødre, i dag fejrer vi ikke blot 150 års jubilæet for organiseringen af kirken men også den største begivenhed i menneskenes historie lige siden Kristi fødsel på denne dag for 1980 år siden. I dag er det påskesøndag.

Umiddelbart efter den halvårlige konference sidste oktober ledsagede søster Kimball og jeg præsident og søster N. Eldon Tanner og andre til Det hellige Land for at indvie Orson Hyde mindeparken på Oliebjerget i Jerusalem. I løbet de få dage, vi var der, fulgte vi i Jesu fodspor.

Vi så Betlehem og Nazaret, Getsemane have og Golgata. Vi sad og mediterede i den tomme grav. Og derpå gik vi fra graven ud i den solbeskinnede have, hvor engle tidligt om morgenen talte til de to Mariaer og sagde: „Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde?" (Luk. 24:5–6)

Det er mit vidnesbyrd til alle inden for min stemmes rækkevidde. Han er opstået! Han levede. Han døde. Han opstod – Guds Søn, som åbnede døren til udødelighed for alle mennesker og evigt livs velsignelse for alle, som efterlever hans befalinger. Om hans virkelighed og guddommelighed føjer jeg mit højtidelige vidnesbyrd denne smukke påskesabbat.

I den proklamation, som ældste Gordon B. Hinckley netop har oplæst, har vi kort gennemgået begivenhederne i forbindelse med kirkens opståen som en genoprettelse af den oprindelige kirke, der var oprettet af Frelseren selv, da han var her på jorden. Vi har båret vidnesbyrd til verden om de mirakuløse og vidunderlige begivenheder, der gik forud for den genoprettelse, og vi har også talt om den bemærkelsesværdige fremgang for værket i de efterfølgende år. I 85 af disse 150 år har jeg været et levende vidnesbyrd om denne fremgang.

Helt klar over, at jeg inden længe i henhold til naturens gang må stå for min Herre

og berette om mine gerninger, vil jeg nu tilføje mit personlige og højtidelige vidnesbyrd om, at Gud, den evige Fader, og den opstandne Herre, Jesu Kristus, viste sig for drengen Joseph Smith. Jeg bevidner, at Mormons Bog er en oversættelse af optegnelser af nationer, som engang levede på dette kontinent, hvor de havde fremgang og blev udryddede gennem forfærdelige borgerkrige, da de glemte Gud. Den bog bærer vidnesbyrd om Herren Jesu Kristi virkelighed som menneskehedens Frelser og Forløser.

Jeg bærer vidnesbyrd om det hellige præstedømme, både det aronske og det melkisedekske, med myndighed til at handle i Guds havn, et præstedømme, der blev gengivet til jorden af Johannes Døber samt Peter, Jakob og Johannes; at andre nøgler og myndighed efterhånden blev gengivet; og at magten og myndigheden fra disse forskellige guddommelige begavelser er hos os i dag. Om alt dette bærer jeg højtideligt vidnesbyrd for alle inden for min stemmes rækkevidde. Jeg lover i Herrens navn, at alle, som vil lytte til vort budskab og acceptere og efterleve evangeliet, vil vokse i tro og forståelse. De vil opleve et øget mål af fred i deres tilværelse og i deres hjem og ved Helligåndens magt udtale lignende ord om vidnesbyrd og sandhed. Jeg gør det og efterlader min velsignelse over jer i Jesu Kristi navn. Amen.

Jeg indbyder jer nu til sammen med mig at opsende en indvielsesbøn:

Indvielsesbøn

Vor himmelske Fader, helliget være dit navn. På denne årsdag er vi kommet sammen på det sted, hvor Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret gennem åbenbaring fra dig for 150 år siden. Vore hjerter er fyldte med taknemmelighed for dine vidunderlige

Præsidenten taler til konferencen via satellit fra Fayette.

velsignelser, der så generøst er udøst over os. Når vi ser tilbage på fortiden, overvældes vi ved tanken om det værk, som de har udført, der er gået forud for os og specielt profeten Joseph Smith og hans broder Hyrum, som med deres livsblod beseglede deres vidnesbyrd om det hellige, som skete her på denne egn.

Vi er taknemmelige for alle, som har arbejdet ved tro i jordens forskellige nationer for at bringe kirken til dens nuværende statur. Stående i dag ved denne historiske milepæl ser vi med fortrøstning på fremtiden. Vi ved, at med din ledelse vil værket fortsat gå fremad til velsignelse for dine børn af alle generationer og over hele jorden; og at hvor der nu er hundreder, vil der blive tusinder; og at mens værket i dag er igang i mange nationer, vil og må det brede sig over hele jorden, indtil mennesker overalt vil bøje knæ for og ære dig og din Søn.

Vi trygler dig, vor Fader, om at overbevise nationernes herskere om betimeligheden af at åbne deres døre for dine tjenere, indtil sandheden skal komme over jorden, som vandene dækker de dybe have.

I dag, kære Fader, indvier vi med det hellige præstedømmes myndighed, som du har givet os, disse bygninger, der står som Peter Whitmers gård; den genopbyggede bjælkehytte med dens indbo, der skal minde om den ydmyge begyndelse, hvorfra dette mægtige værk er vokset; det senere Whitmer hjem, der vil være et hjem for dine tjenere, der skal arbejde her som missionærer for de mange udenforstående, der vil blive tiltrukket af dette historiske sted; og denne smukke kirkebygning og besøgscenter, hvor vi mødes i dag, at det må blive et sted for hellig andagt, et sted for belæring og et sted for gæstfrihed mod de tusinder, der vil komme her som besøgende. Må din Helligånd hvile her. Må din beskyttende kraft manifestere sig her til bevarelse af disse vigtige, historiske steder. Må kundskab om dig vokse og vidnesbyrd om din Søn styrkes i hjerterne hos de mange, som vil komme af interesse og gå herfra med øget tro og kundskab.

Fader i Himlen, på denne indvielsesdag beder vi for dine tjenere og dit folk, over-

Netop indviet kirkebygning i Fayette, New York.

alt på jorden. Velsign dem, der vandrer i retfærdighed, og lad din Helligånd være med dem. Styrk i hver enkelts hjerte en fornyet fornemmelse af hengivenhed til dig og dine evige sandheder.

Vi elsker dig, vor Fader. Vi elsker din hellige Søn. Vi tilbyder verden vort vidnesbyrd om ham og dig og beder om, at du vil acceptere vores tak, vort arbejde og vor kærlighed, i Jesu Kristi navn. Amen.

„Hvad har Gud ikke frembragt ved sin tjener Joseph!

Ældste Gordon B. Hickley
De tolv apostles Kvorum

„For en verden, der var plaget af tvivl om rigtigheden af opstandelsen, vidnede Joseph Smith klart om den opstandne, levende Kristus."

Mine elskede brødre og søstre, mit hjerte er fyldt med taknemmelighed over muligheden for at være her i dag. Denne smukke nye Fayette kirkebygning er muliggjort på grund af nogle af de tilstedeværendes gavmildhed. Vi takker jer for jeres store venlighed. Jeg er især beæret over at være her sammen med præsident Kimball ved denne historiske lejlighed.

Det er et dejligt tilfælde, at kirkens fødselsdag falder sammen med påskesøndag. I dag helligholder hele den kristne verden den mest bemærkelsesværdige og betydnings-fulde begivenhed i historien, Guds Søns, menneskehedens Frelsers opstandelse fra de døde.

For en verden der var plaget af tvivl om rigtigheden af opstandelsen, vidnede Joseph Smith klart om den opstandne, levende Kristus. Det vidnesbyrd blev udtalt på mange måder og under mange forhold.

Først talte han ud fra erfaringerne om sin uforlignelige åbenbaring, hvori han både så og hørte Faderen og Sønnen. De var individuelle personligheder i form og materiale, i legeme og stemme. De talte med ham, som den ene mand taler med den anden (se 2. Mos. 33:11).

For det andet har Joseph Smith som redskabet, hvorigennem Mormons Bog kom til verden, båret vidnesbyrd til alle, som har læst eller vil læse den bog. Dens bestandigt tilbagevendende budskab er et vidnesbyrd om den lovede Messias, som kom til jorden og gav sit liv for alle menneskehedens synder, og som i triumf rejste sig fra graven som „en førstegrøde af de hensovede." (1. Kor. 15:20)

For det tredie bar Joseph Smith vidnesbyrd om den levende Herre gennem den kirke, der blev organiseret her på jorden. Den kirke bærer Jesu Kristi navn, og dens medlemmer forventes ved forkyndelse og eksempel at bære vidnesbyrd om ham, i hvis navn de mødes og tjener.

For det fjerde vidnede Joseph Smith om den opstandne Herre, da han med sit profetiske embedes kraft udtalte disse bemærkelsesværdige ord:

„Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

Ældste Pinnok, præsident Kimball og ældste Hinckley under radioudsendelsen, søndag morgen fra rekonstruktionen af Peter Whitmers bjælkehytte i Fayette, New York.

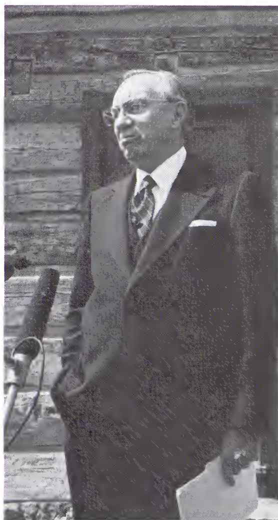
at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud." (L&P. 76:22–24)

Til sidst beseglede han sit vidnesbyrd med sit blod og døde som martyr for de sandheder, som han havde talt om med hensyn til verdens Forløser, i hvis navn han havde udført sin gerning.

Og derfor, brødre og søstre, når vi på denne påskedag mindes ham, som overvandt døden, taler vi med taknemmelighed også om den profet, som var et stadigt vidne om den levende Kristus.

Når vi nu er samlet på stedet for organiseringen af Jesu Kristi Kirke, forestiller jeg mig den 6. april 1830. De få, som troede på Joseph Smiths mission, samledes den dag, der i henhold til guddommelig åbenbaring var betegnet som „et tusinde otte hundrede og tredive år efter vor Herres og Frelsers, Jesu Kristi komme i kødet." (L&P. 20:1)

Man spekulerer på, om nogen i den gruppe, andre end Joseph Smith, som så med profetisk klarsyn, havde nogen idé om rækkevidden af det, de foretog sig. Ud fra dette landlige miljø, ud fra den primitive bjælkehytte på dette sted, skulle der gennem vedvarende vækst vokse en orga-

nisation, der er verdensomspændende og tæller millioner af medlemmer.

Når vi tænker tilbage på de historiske begivenheder fyldes vi, som er her i dag, med mærkelige følelser, mens vore ord og vore ansigter opfanges af fjernsynets vidunderlige teknik, slynges op til en satellit højt oppe på himlen, derefter sendes tilbage til en jordisk station og bringes frem på et lærred foran dem, der befinder sig i det store Tabernakel på Temple Square i Salt Lake City, altsammen hele vejen mellem jer og os på mindre end tre fjerdedele af et sekund. Når vi tænker på det mirakel, går vore tanker i modsætning dertil til episoder og smertefulde øjeblikke i historien om kirkens flytning fra disse frugtbare områder i New York stat til den store Saltsødal, og derfra til alverdens nationer.

Ikke længe efter organiseringen af kirken blev der truffet bestemmelse om at flytte til Kirtland i staten Ohio.

Her byggede de deres smukke tempel, og i sin indvielsesbøn påkaldte den unge profet Himmelens kræfter om at „din kirke må komme ud af mørkets ørken og stråle så skøn som månen og klar som solen og frygtelig som hære under banner." (L&P. 109:73)

Men opfyldelsen af den bøn skulle ikke komme hurtigt. Kirtlands fred blev brudt af fornærmelser, økonomiske vanskeligheder, og af at profeten blev dyppet i tjære og rullet i fjer.

I Missouri byggede de et nyt center. Det skulle have været Zion. Den drøm blev knust under riffelskydning, afbrænden af huse og hjem, ridende pøbel-hobes natlige ulve-skrig, illegal udryddelses-ordre, efter-fulgt af den smerte-fulde march hen over lavlandet langs Mississippi, overgangen over floden til et midlertidigt tilflugts-sted i Illinois.

Deres profet foretog ikke den rejse sammen med de flygtende udstødte. I den kolde vinter 1838–39 sad han indespærret i den kolde, miserable kælder i et Missouri-fængsel, offer for en falsk arrest-ordre.

Sørgende, skuffet, ensom udbrød han under de omstændigheder: „O Gud, hvor er du?" (L&P. 121:1)

Som det åbenbarede svar på den bøn

kom disse bemærkelses-værdige, profetiske ord:

„Jordens ender skal spørge efter dit navn, dårer skal have dig til spot, og helvede skal rase imod dig,

medens de rene af hjertet, de vise, de ædle og dydige altid skal søge råd, myndighed og velsignelse af din hånd." (L&P. 122:1–2)

Mine brødre og søstre, vi, som er her i

Den autentiske rekonstruktion af Peter Whitmers bjælkehytte, som i dag er bygget på det sted, hvor den oprindelige hytte stod på Whitmers gård, og hvor kirken blev organiseret for 150 år siden.

dag i Fayette, New York, og I, som er samlet i Tabernaklet på Temple Square i Salt Lake City – alle vi, som er en del af det store rige, der blev oprettet blandt jordens nationer, er opfyldelsen af den profeti, således som det er tilfældet med den kirke, vi er medlemmer af.

Joseph Smith oplevede imidlertid ikke den tid, som vi er en del af, undtagen gennem en seers briller. Han døde den sørgelige 27. juni i Carthage i Illinois.

John Taylor som var sammen med ham, opsummerede hans værk med disse ord: „Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mere (Jesus alene undtaget) for meneskenes frelse i denne verden end noget andet menneske, der nogen sinde har levet her . . . Han var stor i livet og stor i døden i Guds og Guds folks øjne." (L&P. 135:3)

Stående på et højdepunkt ved 150 året for organiseringen af kirken, er vi tilbøjelige til at udbryde: „Hvad har Gud dog ikke udrettet ved hjælp af sin tjener Joseph!"

Jeg giver jer mit vidnesbyrd om ham. Han var den ordinerede tjener for Gud,

denne Joseph, der voksede op til at blive en mægtig profet for denne uddelings-periode – „en seer, en oversætter, en profet, en Jesu Kristi apostel." (L&P. 21:1) Til det vidnesbyrd føjer jeg et andet, at præsident Spencer W. Kimball, der er sammen med os i dag, er Joseph Smiths retmæssige efterfølger, vor tids profet, præsident over den kirke, som blev oprettet her for 150 år siden i dag. Dens historie har været fyldt med heltegerninger. Den står i dag som et tårn af styrke, et sikkerhedens anker i en urolig tid. Dens fremtid er sikker som Guds kirke og rige, og om dette bærer jeg højtideligt vidnesbyrd i Jesu Kristi hellige navn. Amen.

En hyldest til kirkens medlemmer

Ældste Boyd K. Packer
De tolv apostles Kvorum

„Manges tilværelse er formet ved indflydelse af jævne og trofaste medlemmer, som lever efter evangeliets ånd."

Den dag for 150 år siden kom og gik stille.

De, som mødtes i det primitive bjælkehus for at organisere Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, var ikke – bestemt ikke – den tids prominente personer.

Kun nogle få mennesker i særdeles beskedne kår tog del deri. Det var, som Paulus havde fortalt korinterne:

„Ikke mange verdsligt vise, ikke mange mægtige, ikke mange fornemme, men det, der var dårskab for verden, udvalgte Gud for at gøre de vise til skamme, og det, der var svagt for verden, udvalgte Gud for at gøre det stærke til skamme." (1. Kor. 1:26–27)

Den hellige begivenhed, der blev overvåget af disse få, kom efter nogle vidunderlige åndelige tilkendegivelser.

Som forberedelse dertil havde Faderen og Sønnen vist sig for én af dem. Han var blevet kaldet til at være profet.

Tjenende engle havde instrueret dem.

Princippet om åbenbaring, som de fleste havde forkyndt var ophørt for århundreder siden, viste sig nu stadig levende.

Mormons Bog var blevet udgivet, og den bragte et budskab fra profeten Moroni om, at „engle er ikke holdt op med at vise sig for menneskene". Det vil de heller ikke „så længe tiden varer og jorden står, eller så længe der findes et eneste menneske på jorden, der kan frelses." (Moroni 7:36)

Disse simple mænd, udvalgt blandt ganske almindelige mennesker på den tid, skulle blive apostle for Herren, Jesus Kristus, lige så sikkert som Peter, fiskeren, og de andre almindelige mænd var blevet gjort til apostle før i tiden.

Og således kom englene, en lang række af dem, for at undervise disse mænd, for at overdrage dem præstedømmet, for at aflevere myndighedsnøgler til dem; for alt dette var noget, som menneskene ikke kunne tage for givet, eller selv tiltage sig.

Først og fremmest viste Herren sig og gentog åbenbaringen, „så mit evangeliums fylde må forkyndes gennem de svage og ringe til jordens yderste grænser." (L&P. 1:23)

Denne begyndelsestid ligger slet ikke så langt tilbage, som vi somme tider mener. Her sidder bag mig på forhøjningen ældste LeGrand Richards fra De tolv apostles Kvorum.

Han husker personligt nogle af dem, som hjalp med til at påbegynde dette værk.

Han overværede indvielsen af templet i

Salt Lake City og husker ganske tydeligt præsident Wilford Woodruff. Han hørte ham tale ved flere lejligheder.

I går nævnte ældste Faust den hændelse, hvor Wilford Woodruff der ledede en gruppe emigranter, blev inspireret til ikke at tage med et skib, som senere forliste. Bror Richards hørte bror Woodruff holde den tale og nævne en række tilstedeværende ved navn og sige til dem: „Havde jeg ikke fulgt den tilskyndelse, ville I ikke have været her i dag."

Præsident Woodruff var kun to år yngre end profeten Joseph Smith, og han havde været apostel i fem år, da profeten blev myrdet.

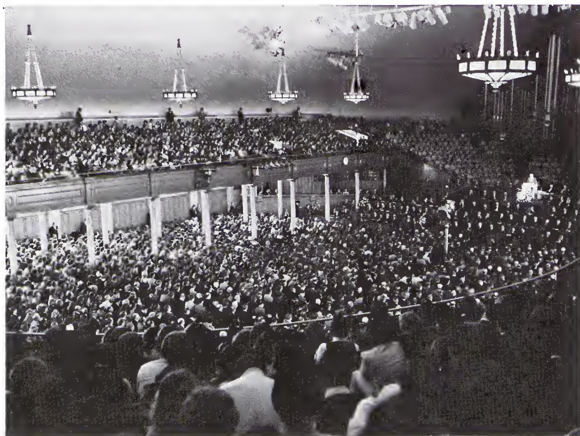
Hænder, som vi har trykket, har trykket de hænder, der udformede begyndelsen til denne uddeling.

Nogle ting har ikke forandret sig meget gennem årene. Andre ting har overhovedet ikke forandret sig. Dette værk er gennem 150 år blevet bragt ud over verden af almindelige mænd, kvinder og børn.

De almindelige medlemmer i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i dag og tidligere, som nu kan tælles i millioner, har hver især gjort deres.

Manges tilværelse er formet ved indflydelse af jævne og trofaste medlemmer, som lever efter evangeliets ånd.

Da jeg engang prøvede at takke en storartet lærer og patriark, William E. Berrett, videregav han straks takken til én, som havde undervist ham. En gammel nyomvendt fra Norge blev kaldet til at undervise en gruppe uvorne drenge fra det aronske præstedømme. De morede sig højlydt over hans ufuldkomne engelsk, men på én eller anden måde forgyldte Ånden hans ord, og snart begyndte drengene at reagere positivt.

Jeg har hørt bror Berrett mere end een gang bære dette vidnesbyrd:

„Vi kunne varme vore hænder ved hans brændende tro."

Præsident Heber J. Grant hørte engang biskop Millen Atwood holde en prædiken i 13. ward. „Jeg studerede sprog på det tidspunkt," siger han, „og han lavede nogle frygtelige grammatiske brølere i sin tale.

Jeg skrev den første ned og tænkte smilende ved mig selv: ,Her skal jeg nok få tilstrækkeligt til hele vinterens semester i min grammatikklasse.' Vi skulle nemlig medbringe fire grammatisk ukorrekte sætninger om ugen, vedlagt vore rettelser.

. . . Men jeg skrev ikke mere ned efter den allerførste sætning – ikke et ord; og da Millen Atwood sluttede sin tale, løb tårerne ned af mine kinder, tårer af taknemmelighed, bevæget som jeg var over hans vidnesbyrd om guddommeligheden af Joseph Smiths mission, han, der var en sand Guds profet . . ."

Og han fortsatte: „Selv om det nu er mere end 40 år siden jeg lyttede til den prædiken, står den lige så levende for mig i dag, og også den oplevelse og de følelser, jeg havde, er lige så tydeligt prentede i min hukommelse, som den dag . . .

. . . det, som frem for alt gjorde indtryk på mig, var den ånd, den inspiration fra den levende Gud, som et enkelt menneske kunne have, når han forfægtede evangeliet – ikke sproget . . . Jeg har forsøgt lige siden den dag . . . at dømme mænd og kvinder efter den ånd, de har; for jeg har lært med bestemthed, at det er ånden, der giver liv og forståelse – bogstavet dræber." (*Improvement Era,* april 1939, s. 201)

Når som helst vi søger efter oprigtige vidnesbyrd, kommer vi til sidst til almindelige mænd, kvinder og børn.

Lad mig citere fra Joseph Milletts dagbog. Han var en kun lidet kendt missionær i kirkens første tid. Han var kaldet til en mission i Canada og rejste alene til fods. I Canada om vinteren fortæller han:

Præsident Kimball, som han kunne ses i Tabernaklet via satellit under konferencemøderne, om søndagen.

„Jeg følte min svaghed. Fattig, dårlig klædt, ulærd dreng, som jeg var, tusinder af mile hjemmefra og blandt fremmede.

Men løftet i min velsignelse og præsident Youngs opmuntrende ord til mig støttede og hjalp mig sammen med den tro, jeg havde på evangeliet. Mange gange sørgte jeg ind i skovens ensomhed . . . med hjertet fuldt og med våde øjne for at påkalde min Mester om styrke eller hjælp.

Jeg troede på Kristi evangelium, Jeg havde aldrig før forkyndt det. Jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle finde det i skrifterne."

Men det betød nu ikke så meget, for: „Jeg måtte give min bibel til færgemanden ved Dugby som betaling for at komme over fjorden."

Mange år senere havde Joseph Millett med sin store familie en hård tid. Han skrev i sin dagbog:

„Et af børnene kom ind og sagde, at bror Newton Halls forældre ikke havde noget brød i huset og ikke havde haft det i flere dage.

Jeg delte vores rest af mel op i to sække for at sende den ene hen til bror Hall. I det samme kom bror Hall ind, og jeg sagde:

Efterkommere af kirkens grundlæggere, søster Lorena Normandeau, ældste Eldred G. Smith som er patriark emeritus og Melvin Thomas Smith.

,Bror Hall, har du ikke noget mel?'

,Bror Millett, vi har intet!'

,Ja så, men der er noget i den sæk der. Jeg har delt hvad vi har mellem os, og ville have sendt den hen til dig. Dine børn fortalte mine, at I var helt udgået.'

Bror Hall begyndte at græde. Han sagde, at han havde prøvet andre steder men ikke kunnet få noget. Han var så gået ind i skoven og havde bedt til Herren, og Herren lod ham vide, at han skulle gå til Joseph Millett.

,Men hør, bror Hall, du skal ikke betale det tilbage. Hvis Herren har sendt dig efter det, skylder du mig ikke noget for det.'"

Den aften skrev Joseph Millett en bemærkelsesværdig sætning i sin dagbog:

„I kan ikke tænke jer, hvor godt det føles at vide, at Herren vidste, at der fandtes et menneske ved navn Joseph Millett." (*Joseph Milletts dagbøger,* kirkens arkiv, Salt Lake City)

Herren kendte Joseph Millett. Og han kender alle mænd og kvinder som ham, og de er mange. Det er sådanne menneskers tilværelse, det er allermest værd at nedskrive.

Disse almindelige medlemmer i kirken – igennem 150 år – har bragt sandheden ud til denne generation. Den er plantet der, hvor der er mest sandsynlighed for, at den kommer til at bære en rigelig afgrøde – i hjerterne hos almindelige mennesker.

Da præsident Kimball for første gang kom hertil som medlem af De tolvs Råd, blev han bedt om at lade sig male. (De af os, som kender ham, ved, hvor disse timer i samme stilling må have været en plage for ham.) For at forhindre ham i at sidde og dagdrømme, stillede maleren ham en dag et pludseligt spørgsmål:

„Bror Kimball, har du nogen sinde været i Himmelen?"

Hans svar må have været chokerende, da han uden betænkning sagde: „Åh ja, selvfølgelig. Jeg fik et glimt af Himlen, lige før jeg kom her til dit atelier."

Men så fortalte han om en oplevelse, han havde haft i templet, hvor han havde viet et ungt par:

„Da lykønskningerne var overstået, kom en lykkelig far . . . hen til bror Kimball, trykkede ham i hånden og sagde: ,Bror Kimball, min hustru og jeg er ganske almindelige mennesker og har aldrig haft megen succes, men vi ER altså umådelig stolte af vores familie . . . Dette er den sidste af vore otte børn, der er kommet til dette hellige hus for at indgå et tempelægteskab. De er her allesammen med deres ægtefæller for at tage del i vores yngstes bryllup.' . . .

Jeg så på hans grove hænder, hans hærdede ydre og tænkte ved mig selv: ,Her er

en ægte Guds søn, der gør sin pligt.'" (*Conference Report,* okt. 1971, s. 152–53)

Præsident J. Reuben Clark fortalte om pionermedlemmer af kirken med disse ord:

„Dag efter dag asede de i den sidste vogn fremad, udslidte og trætte, med smertende ben, somme tider næsten opgivende, men båret oppe af deres tro på, at Gud elskede dem, at det gengivne evangelium var sandt, og at Herren ledede og førte brødrene, der gik forrest."

Og så fortalte han om morgenen:

„,. . . da lød der ud fra den sidste vogn gråd fra det nyfødte barn og moderens stille jubel, mens faderen bøjede sig i ærbødighed for det. Men vogntoget måtte videre. Og så kørte også den sidste vogn fremad gennem støv og snavs . . .

Hvem vil vove at sige, at engle ikke flokkedes omkring for at vogte over hende og gøre hendes grove leje let, for hun havde givet endnu en udvalgt sjæl dets jordiske legeme." (*Improvement Era,* nov. 1947, s. 705)

Hvem vil vove at sige, at engle ikke nu flokkes om kirkens almindelige medlemmer, som –

reagerer positivt på kaldelser til missionsmarken,

underviser i klasserne,

betaler deres tiende og offergaver,

søger efter deres forfædres optegnelser,

arbejder i templet,

opdrager deres børn i tro,

og har bragt dette værk gennem de 150 år?

Der kommer også et vidnesbyrd fra nogle, som er snublet og faldet, men som har kæmpet sig tilbage og har fundet den søde, tilgivende rensende indflydelse, der hedder omvendelse. De står nu godkendt

af Herren, rene for ham; hans Ånd er kommet tilbage til dem, og de ledes af den. Uden at se tilbage på tidligere bitre erfaringer leder de andre hen til den Ånd.

Hvem vil vove at sige, at miraklernes tid er forbi? Alt det har ikke forandret sig i 150 år; overhovedet ikke forandret sig.

For den Almægtiges kraft og inspiration hviler over dette folk i dag, så sikkert som den gjorde det dengang i begyndelsen:

„Det er ved tro, undergerninger udføres; og det er ved tro, engle viser sig og tjener menneskene; ve derfor menneskenes børn, om disse ting er hørt op, thi det sker af mangel på tro." (Moroni 7:37)

Profeten Moroni lærte, at budbringende engle ville udføre deres gerning „ved at forkynde Kristi ord for Herrens udvalgte redskaber, så de kan bære vidnesbyrd om ham.

Og ved at gøre således bereder Gud Herren vejen, så resten af menneskene kan få tro på Kristus, så den Helligånd kan findes i deres hjerter." (Moroni 7:31–32)

I disse sidste mange år er der kommet en række af bekendtgørelser, der viser, at vor tid er en tid med intens åbenbaring, hvis lige måske kun kan findes i de dage, da det tog sin begyndelse for 150 år siden.

Men dengang som nu ville verden ikke tro. De siger, at almindelige mennesker ikke er inspireret; at der er ingen profeter, ingen apostle; at engle ikke betjener mennesker – ikke almindelige mennesker.

Den tvivl og manglende tro er ikke forandret. Men nu, som dengang, kan deres manglende tro ikke forandre sandheden.

Vi påstår ikke, at vi er verdens apostle – men Herren Jesu Kristi apostle. Prøven består ikke i, om mennesker vil tro, men om Herren har kaldet os – og derom er der ingen tvivl!

Vi taler ikke om de hellige interview, der kvalificerer Herrens tjenere til at bære et særligt vidnesbyrd om ham, for vi har fået befaling om ikke at gøre det.

Men vi er sandelig frie til, ja, vi skylder, at bære det specielle vidnesbyrd.

Men det vidnesbyrd, vidnesbyrdet om dette værk, er ikke forbeholdt de få af os, der leder kirken. På rette måde kommer det vidnesbyrd til mænd og kvinder og børn overalt i verden.

Ud over verden bærer de almindelige medlemmer, der kan beskrives som uanselige, ukendte, vidnesbyrd om, at de blev ledet til denne kirke ved åbenbaring, og at de ledes i deres tjeneste-gerning i den.

Åbenbaring, der hører til kirkens profet og præsident, nemlig at tale om forhold, der gælder for hele kirken, er noget, der også hører til enhver, der har et embede, hver især inden for sin kaldelses begrænsning.

Det hører til forældre, som præsiderer over familier, og hvis vi vil leve derefter, vil det gælde for enhver af os.

Ligesom alle mine brødre, kommer også jeg fra kirkens almindelige medlemmer. Jeg er nummer 78 der accepterede kaldelsen til at tage plads i De tolv apostles Kvorum i denne uddeling.

Sammenlignet med de andre, som er blevet kaldede, er jeg på ingen måde deres ligemand, undtagen måske med hensyn til det vidnesbyrd vi er fælles om.

Jeg føler mig forpligtet til på denne 150 årsdag for kirken at bevidne for jer, at jeg ved, at miraklernes tid ikke er forbi.

Jeg ved, at engle betjener mennesker.

Jeg er et vidne om den sandhed, at Jesus er Kristus, Guds Søn, Faderens Enbårne; at han har et legeme af kød og ben; at han kender dem, der er hans tjenere her, og at han er kendt af dem.

Jeg ved, at han leder denne kirke nu, således som han oprettede den dengang, gennem en Guds profet. I Jesu Kristi navn. Amen.

Mormons bog

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

„Fra næsten hver eneste side i bogen kommer der et inspirerende vidnesbyrd om, at Jesus virkelig er Kristus, den levende Guds Søn, vor Forløser og Frelser."

Mine elskede brødre og søstre og venner; i dag fejrer vi 150-året for oprettelsen af kirken. Den kirke, vi taler om, er ikke menneskegjort; den er nøjagtig, hvad dens navn indebærer.

„Thi således (sagde Herren) skal min kirke kaldes i de sidste dage, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Sandelig siger jeg til jer alle: Stå op og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for folkene,

og indsamlingen til Zion og dens stave må være til forsvar og som en flugt fra stormen og fra vreden, når den i fuldt mål skal udgydes over hele jorden." (L&P. 115:4–6)

I indledningen til afsnit 20 i Lære og Pagter skrev profeten Joseph:

„Vi modtog af ham (Jesus Kristus) følgende gennem profetiens og åbenbaringens ånd, hvad der ikke alene gav os mange belæringer, men udpegede for os den nøjagtige dag, på hvilken vi, i overens-stemmelse med hans vilje og bud, skulle gå i gang med at organisere hans kirke en gang til her på jorden;" og så tilføjede han: „Herren bekræfter igen Mormons Bogs ægthed;" (L&P.:indledning)

Når nu Herren, da han gav udtrykkeligt besked om, på hvilken dag hans kirke skulle organiseres, påny „bekræftede ægtheden af Mormons Bog" samtidig i den samme åbenbaring, er jeg kommet til den konklusion, at når vi fejrer 150-årsdagen for oprettelsen af kirken, vil det være rigtigt for os at gennemgå et par af Mormons Bogs lærdomme. Der er mange grunde til, at vi burde gøre det. For det første har Herren pålagt os at forkynde Mormons Bog. Han sagde, at han havde sendt Moroni for at åbenbare den (se L&P. 27:5), og at han formedelst sin barmhjertighed havde givet profeten Joseph „Kraft . . . til at oversætte" den (L&P. 20:8; se også L&P. 1:29), og at den indeholder „sandheden og Guds ord" (L&P. 19:26) og „Jesu Kristi evangeliums fylde både til ikke-jøderne og jøderne." (L&P. 20:9)

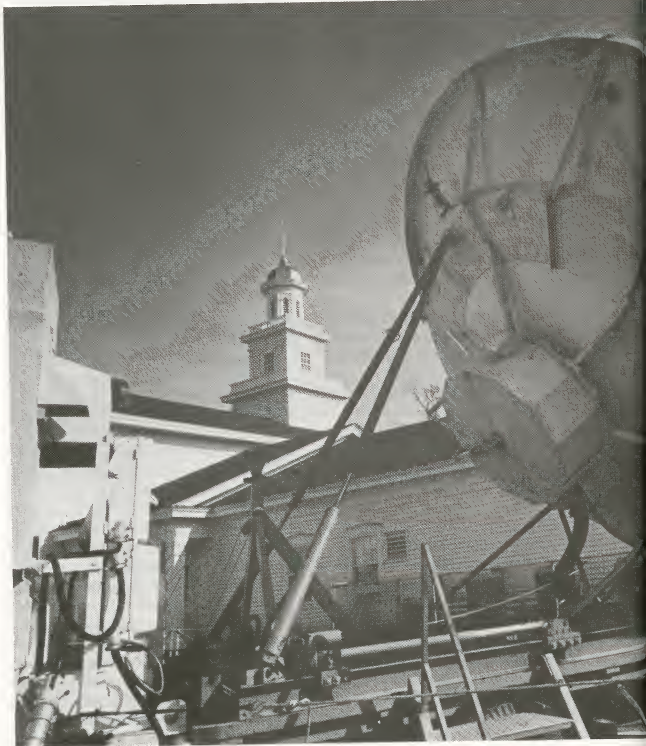
Profeten Joseph Smith sagde, at „Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden og vor religions slutsten, og et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve dens forskrifter end ved nogen anden bog." (*Joseph Smiths Lærdomme*, s. 232)

Nephi fortæller os, at dens indhold skal „overleveres fra slægt til slægt, så længe jorden står; . . . og de folk, der skal eje dem (Mormons Bogs lærdomme) skal dømmes ved dem efter de ord, der er skrevet." (2. Nephi 25:22)

For mig findes der ingen mere motiverende grund til at læse Mormons Bog end den udtalelse, at vi, som har Mormons Bog, skal blive dømt efter det, der er skrevet i den.

Moroni siger, at selve årsagen til, at vi

Parabolantennen der muliggjorde den historiske transmission af søndagens møder fra Fayette, New York.

har fået den bog, er for at vi kan kende „Guds beslutninger" (Ether 2:11), som er fremsat deri, og ved lydighed mod dem kan undslippe de ulykker, der kommer af ulydighed.

Til den tidlige hellige talte Herren

temmelig skarpt med hensyn til at huske på Mormons Bogs belæringer.

„Og jeres sind har tidligere," sagde han til dem, „været formørket af vantro, fordi I har behandlet det letsindigt, som I har fået –

– hvilken letsindighed og vantro har bragt hele kirken under fordømmelse.

Og denne fordømmelse hviler over alle Zions børn.

Og de skal forblive under den, til de omvender sig og ihukommer den nye pagt, nemlig Mormons Bog" (L&P. 84:54–57).

Forud herfor havde han sagt til dem: „Mormons Bog og den hellige skrift er givet jer af mig til jeres belæring." (L&P. 33:16) Ved en anden lejlighed havde han sagt: „Kirkens ældster, præster og lærere skal forkynde mit evangeliums grundsætninger, som de findes i . . . Mormons Bog." (L&P. 42:12)

Det er naturligvis klart, at med mindre vi læser, studerer og lærer de principper, der findes i Mormons Bog, kan vi ikke efterleve denne befaling om at forkynde de principper.

Der er en anden grund til, at vi bør læse Mormons Bog: Ved at gøre det, vil vi fylde og forny vore tanker med en vedvarende strøm af det „vand", som Jesus sagde ville være i os som „et kildespring til evigt liv." (Joh. 4:14) Vi må skaffe os en stadig forsyning af det vand, hvis vi skal kunne modstå det onde og bevare velsignelserne ved at være blevet „født påny" (Alma 5:49).

Den store strid i verden i dag gælder, som den altid har gjort, menneskenes sjæle. Ethvert menneske er personligt optaget af kampen, og han udkæmper den med det, der er i hans tanker, Når alt kommer til alt, er den enkeltes slagmark inden i ham selv. Uvægerligt bevæger han sig hen mod det, som hans tanker drejer sig om. For århundreder siden udtrykte en klog mand den sandhed således: „Som et menneske tænker i sit hjerte, således er det." (Ordsp. 23:7, eng. udg.)

Hvis vi vil flygte fra kødets lyster og for os selv og vore børn opbygge storslåede og ædle karakterer, må vi i deres og vore tanker bevare sande og retfærdige principper, som vore tanker og deres tanker kan bygge på.

Vi må ikke tillade vore tanker at blive optaget af verdens interesser, ting og vaner. At gøre det ville være det samme som at antage og følge dem, for menneskers erfaring støtter hans konklusion, som sagde, at –

Synd er et uhyre af så frygtindgydende ydre,

at man blot behøver at se den for at hade den.

Men når vi ser den for ofte og bliver fortrolig

med dens ansigt,

udholder vi den først, dernæst har vi ondt af den

og til sidst omfavner vi den.

(John Bartlett, *Familiar Quotations,* Boston: Little Brown and C., 1968, s. 409)

Hvis vi vil undgå at adoptere verdens onde, må vi følge en kurs, der dagligt vil nære vore sind og gengive os det, der hører Ånden til. Jeg kender ingen bedre måde at gøre det end hver dag at læse i Mormons Bog.

I alle uddelinger har Herren tilrådet sit folk i deres tanker og sind at bevare de sandheder, som han har åbenbaret for dem. Til de første hellige i denne uddeling sagde han: „Gem dette i jeres hjerter og lad evighedens alvor hvile over jeres sind." (L&P. 43:34) Det råd fulgte efter dette, som han gav ældsterne:

„I er ikke sendt ud for at blive belært, men for at lære menneskebørnene de ting, som jeg gennem min Ånds kraft har givet i jeres hænder.

I skal blive undervist fra det høje."

(L&P. 43:15–16)

Da han instruerede det gamle Israel om ikke at holde dem til „nogen af de omboende folks guder", sagde han til dem (5. Mos. 6:14):

„Hør, Israel! . . .

Disse bud, som jeg pålægger dig i dag, skal du tage dig til hjerte;

og du skal indprente dine børn dem og tale om dem, både når du sidder i dit hus, og når du vandrer på vejen, både når du lægger dig, og når du står op;

du skal binde dem som et tegn om din hånd, de skal være som et erindringsmærke på din pande,

og du skal skrive dem på dørstolperne af dit hus og på dine porte." (5. Mos. 6:4, 6:9)

„Ransag skrifterne" (Joh. 5:39), sagde Jesus til sine misbilligende kritikere, der, gennemsyrede af verdens goder, afviste ham. I skrifterne kunne de, hvis de ønskede det, lære sandheden at kende om ham og det, der hører til evigt liv, som han forkyndte dem.

Salmisten opregner således de belønninger, der følger med at kende og tænke over Guds ord:

„Hvor elsker jeg dog din lov! Hele dagen grunder jeg på den.

Dit bud har gjort mig visere end mine fjender . . .

Jeg er klogere end alle mine lærere; thi jeg grunder på dine vidnesbyrd.

Jeg har mere forstand end de gamle; jeg agter på dine bud.

Jeg holder min fod fra hver vej, som er ond, at jeg kan holde dit ord.

Fra dine lovbud veg jeg ikke, thi du underviste mig.

Hvor sødt er dit ord for min gane, sødere end honning for min mund.

Ved dine befalinger fik jeg forstand, så jeg hader al løgnens vej.

Dit ord er en lygte for min fod, et lys på min sti." (Sl. 119:97–105)

Jeg er overbevist om, mine brødre og søstre, at det er irrationelt at håbe på at undslippe verdens lyster uden at erstatte disse som genstande for vore tanker med det, der hører Ånden til, og jeg ved, at det, der hører Ånden til, forkyndes med mægtig kraft i Mormons Bog. Jeg tror af hele mit hjerte, at hvis for eksempel vore unge mennesker kunne forlade vore hjem med fuldstændig kundskab om Nephis liv og tilværelse, og opfyldt af ånden af hans mod og kærlighed til sandhed, ville de vælge det rette, når de står over for at skulle træffe afgørelser.

Når de skal træffe en beslutning, ville det så ikke være vidunderligt, om deres sind, som resultat af et langt og inderligt

bekendtskab, gennemtrængtes af disse ord fra Nephis mund:

„Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem." (1. Nephi 3:7)

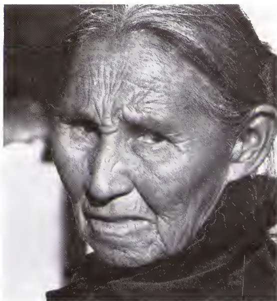
Og når livet bliver vanskeligt, og fristelsen til at vige fra retfærdighedens kurs bliver stor, at de så må tænke på denne opfordring til Nephis forvildede brødre:

„Lad os være tro i at holde Herrens bud," sagde han; „Thi se, han er mægtigere end hele verden, mon da ikke også mægtigere end Laban og hans halvtredssindstyve, ja eller endog hans tusinder?" (1. Nephi 4:1; se også 3:15)

Hvis vore unge mennesker bliver godt bekendte med belæringerne i Mormons Bog, vil de ikke blot inspireres af Nephis eksempler, Helamans 2000 sønner (se Alma 53) og andre af de store skikkelser i Mormons Bog til at vælge det rette, men de vil også blive oplærte i Jesu Kristi evangeliums principper, så de vil være i stand til at vide og til at forstå, hvad der er ret.

Fra næsten hver eneste side i bogen kommer der et inspirerende vidnesbyrd

om, at Jesus virkelig er Kirstus, den levende Guds Søn, vor Forløser og Frelser. Det vidnesbyrd alene vil blive et støtteanker i en hvilken som helst storm. I Mormons Bog vil de finde den enkleste forklaring på Kristi guddommelige mission og hans forsoning, der kan findes noget sted i de hellige skrifter.

De vil blive godt bekendt med de store, grundlæggende dyder; Mormons bog er fuld af instruktioner om dem. De vil lære, „at være kødeligt sindet er død, at være åndeligt sindet er evigt liv." (2. Nephi 9:39) De vil vide, at Herren glæder sig over dyd og kyskhed, der er „kærest og dyrebarere end alt andet." (Moroni 9:9; se også Jacob 2:28) De vil vide, at overtrædelse af disse hellige principper i Herrens øjne er „vederstyggeligere end alle synder med undtagelse af udgydelse af uskyldigt blod eller det at fornægte den Helligånd." (Alma 39:5)

De vil lære, hvor tåbeligt det er at sætte lid til menneskelig lærdom eller til denne verdens rigdomme (se 2. Nephi 9:28–30). Ja, i virkeligheden er der ikke nogen grundlæggende dyd, om hvilken de ikke bliver belært, for i Mormons Bog findes,

som allerede nævnt, „Jesu Kristi evangeliums fylde." (L&P. 20:9; se også L&P. 19:26)

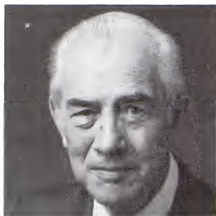
Og derfor tilråder jeg jer, mine elskede brødre og søstre og venner overalt, at gøre læsning af Mormons Bog nogle få minutter hver dag til en livsvarig vane. Enhver af os har brug for uafbrudt samkvem med Herrens Ånd. Vi behøver at gøre Helligånden til vor bestandige ledsager, så vi ikke bliver ført på afveje. Jeg er overbevist gennem egen erfaring og også mine kæres, såvel som gennem profeten Joseph Smiths udtalelser, at man kan opnå at komme nærmere til Herren ved at læse Mormons Bog end ved at læse nogen anden bog. Lad jer ikke stille tilfreds med, hvad andre fortæller jer om, hvad der står i den, men læs selv den bog.

Jeg er helt overbevist om, at hvis forældre i vore hjem vil læse i Mormons Bog regelmæssigt og under bøn, både for sig selv og sammen med deres børn, vil den bogs ånd komme til at gennemtrænge vore hjem og alle, som bor der. Ærbødighedens ånd vil øges; gensidig respekt og hensyntagen vil vokse. Modsætningernes ånd vil forsvinde. Forældre vil rådgive deres børn med større kærlighed og visdom. Børnene vil blive mere modtagelige og lytte til deres forældres råd. Retfærdigheden vil øges. Tro, håb og kærlighed – Kristi rene kærlighed – vil fylde vore hjem og vores tilværelse og i kølvandet bringe fred, glæde og lykke.

Jeg beder ydmygt om, at vi vil søge disse velsignelser ved at læse Mormons Bog, og jeg efterlader mine velsignelser over jer i Jesu Kristi navn. Amen.

Søndageftermiddagsmøde 6. april 1980

Hvor står vi?

Ældste Mark E. Petersen
De tolv apostles Kvorum

„Tiden er kommet, da vi må tage et langt stærkede og mere positivt standpunkt end nogen sinde før."

Dette kirkelige jubilæum er af stor betydning for de sidste dages hellige.

En af grundene dertil er, at det giver os lejlighed til at se os selv i perspektiv. Det hjælper os til at måle vores vækst. Det viser den retning, vi har taget gennem de sidste 150 år, der nu som et kompas peger mod fremtiden.

Med de gamle hellige skrifter i hånden og vor tids profeters belæringer bestandigt foran os, udstikker vi den kurs, som Herren forventer, vi skal følge.

Ved gengivelse fra Himmelen har vi fået det evige evangelium tilbage ved engles administration, som det var forudsagt af de profeter, der forudså vor tid. Sammen med det fik vi Mormons Bog, som er en forbløffende bog med gamle amerikanske profetiske skrivelser. Mere end en million eksemplarer trykkes hvert år på verdensbasis.

Vort missionær-system er øget fra omkring en halv snes mænd i 1830 til en hær på lige ved 30 000 i dag. Vort medlemstal fordobles hvert 15. år. Vore 4 000 000 vil snart blive til 8 000 000. Vore stave og missioner udgør nu over 1300 i tal i omkring 80 forskellige nationer. Vi har 12 000 lokale menigheder, der taler 46 sprog.

Vi driver hundreder af seminarer og institutter til dagligt studium af evangeliet. Vi har også nogle grundskoler og kollegier. Vort store Brigham Young University anerkendes i mange lande for dets fremragende resultater. Da vi er klare over, at både Guds og menneskets herlighed er intelligens, tilskynder vi til god uddannelse.

Vi har et velfærds-program, der misundes af mange nationer. Vi gør en oprigtig indsats for at sørge for vore egne, uden at det koster skatteyderne noget. Med dette formål for øje har vi hundreder af projekter, der ikke blot skaffer livets nødvendigheder for de trængende blandt os men også

arbejde, inkluderende arbejde for de handicappede.

Vort tempelarbejde skrider frem på storslået måde. Vi er i færd med at opføre yderligere templer forskellige steder i verden, efterhånden som vi bringer frelsens ordinanser til flere og flere mennesker. Den tjenestegerning, der ydes i disse hellige bygninger, overstiger alt, som har været kendt hidtil.

Vi er i al beskedenhed stolte over den hurtige vækst, de vidunderlige resultater, og vore medlemmers stabilitet. „Af deres frugter skal I kende dem," lærte Frelseren (Matt. 7:20). Vore frugter bærer vidnesbyrd om vores hengivenhed for den almægtige Gud, om vores faste forsæt om at ville fortsætte hans nuværende gerning, samt om værdien af det budskab, som vi bringer.

Og hvad er så vores budskab?

Første og fremmest det, at Gud *virkelig* lever, at han er vores evige Fader og vores Skaber. Alle mennesker er hans afkom. Helt klare over det accepterer vi Frelserens befaling om at fuldkommengøre os, så vi engang kan blive lig ham.

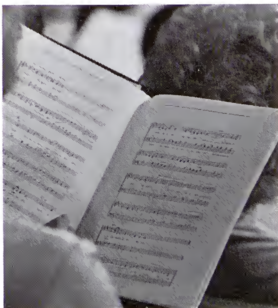
Dernæst bekræfter vi, at Jesus fra Nazaret virkelig er Kristus – han, som blev født i Betlehem den første jul; han, som besvarede spørgsmål fra de lærde i templet, da han kun var 12 år gammel; han, som blev døbt af Johannes; han, som vandrede på Palæstinas sletter, mens han forkyndte sit evangelium, helbredte mange, som var syge og oprejste nogle, som var døde; han, som blev forfulgt af den tids religiøse samfund, blev dømt til korset men som overvandt døden og graven i en storslået opstandelse den tredie dag derefter.

Han *er* menneskehedens Frelser! Han *er* Forløseren af alt kød! Han opstod *virkelig* fra graven. Han *er* opstået, sådan som engelen sagde, i fysisk, jordisk virkelighed. Og han lever i dag! Vor tids profeter har set ham ansigt til ansigt og har talt med ham. Vi ved, at han lever og formedelst sin opstandelse vil han også give enhver af os sejr over døden, for også vi skal opstå – fysisk og bogstaveligt. Også vi skal leve igen. Det er vort vidnesbyrd på denne påskedag.

Vi vidner også om, at Kristus har talt igen i vor tid, at han har oprejst nye profeter og gennem dem har genoprettet sin kirke på jorden, sådan som den oprindeligt var, da han kaldte Peter, Jakob og Johannes, Thomas, Judas og andre til tjeneste.

Det guddommelige evangelium havde været tabt i århundreder, menneskelige filosofier havde afløst åbenbaret lærdom, og det hellige præstedømme var borttaget. Men nu er det hele genoprettet! Vi bærer vidnesbyrd om, at det *er* genoprettet! Åbenbaringer kommer pany fra Himmelen. Profeter går påny omkring iblandt os, og sandheden tilbydes frit til enhver, som vil lytte. Guds nutids-uddeling lyser som en strålende fakkel over nationerne, nøjagtigt som forudsagt af profeterne.

Men som den skinner, vokser modstanden. Som sandheden spredes over jorden, opstår løgn og uærlighed for at stå den imod. Efterhånden som dyd læres af Guds

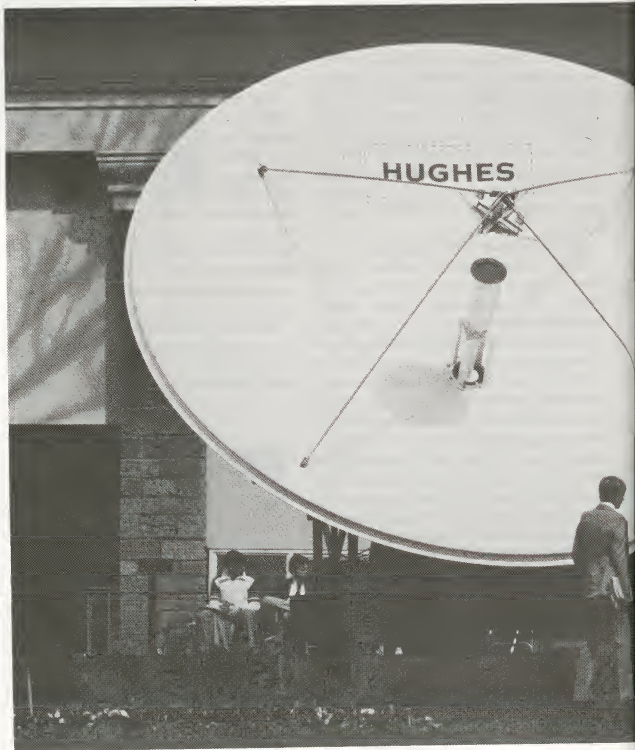

tjenere, øges umoraliteten blandt de ugudelige. Ja, som profeten Lehi sagde: „Der er modsætning i alle ting." (2. Nephi 2:11) og når sandheden manifesterer sig, søger den onde at nedbryde den.

Rent bogstaveligt er det en krig – en varm krig – en krig mellem rigtigt og forkert, mellem Himmelens magter og Lucifers hære.

Skrifterne advarer om, at djævelen vil

Parabolantenne i Salt Lake City.

føre krig mod Guds hellige, men at han aldrig kan og aldrig vil overvinde dem. Han vil angribe dem med alle de onde midler, hans pornografiske sind kan udpønse, men han vil aldrig kunne standse Guds værk.

Dette er ikke en krig om råderum (territorier) eller rigdom; det er en strid om mænds og kvinders, drenges og pigers evige sjæle, Guds, vor Faders bogstavelige afkom.

Vore styrker er stærke. Vi har oplevet mange strålende sejre og vil få endnu flere. Vor opgave er at frelse alle, som vil lytte.

Guds værk og herlighed er det samme: „At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39) Vi arbejder sammen i et partnerskab med ham.

Men hvor mange af os forstår, hvor alvorlig den konflikt er? Måler vi den ud fra dens indvirkning på vor egen families omgangs-kreds? Forstår vi, hvad djævelen prøver at gøre med os? Erkender vi hans onde usendinge, for hvad de er, når de åbent angriber os, eller når de i det skjulte forsøger at føre os på afveje?

Forførelse er hans værste våben. Er vi klare over det? Jeg gentager: Forførelse er djævelens farligste våben. Det er snigende; det viser sig falskeligt som værende til fordel og ønskværdigt. Han vil have os til at tro, at bittert er sødt, at sort er hvidt, at synd er acceptabelt, at dyd er et forældet begreb, noget snerpet og sippet.

Fordi han svælger i snavs, vil han fortælle os, at det at være ren er en naiv opfattelse fra vores bestemødres tid, som ikke gælder i vor oplyste tid. Han siger, at ondt er godt, og at standarderne er blevet mildnet. „Fortsæt bare," siger han; „vær ikke bange for følgerne; gør som det passer dig; mor dig bare; giv efter for dine inderste ønsker, hvis du har lyst dertil, og lad bare stå til!" Det er hans filosofi.

Genkender vi det, når det slynges mod os af vore vrede modstandere, eller når det kommer med blid stemme og et afvæbnende smil? Erkender vi virkelig det onde, når vi ser det? Kender vi i virkeligheden forskel på rigtigt og forkert? Hvis vi ikke gør det, så lad os skynde os at lære af vore kirkeledere. De vil fortælle os det hurtigt og ligeud.

Hvis vi virkelig ved, hvad der er ret, har vi så mod til at bekende det, at forsvare dyd, at erklære værdien af vores tro, at modsige falske lærdomme, at kæmpe den upopulære kamp? Har vi den moralske styrke til at stå fast overfor enhver fristelse og derved bevare sandhed, opretholde renhed og forsvare Guds sag?

Tiden er kommet, da vi må tage et langt stærkere og mere positivt standpunkt end nogen sinde før. Vi må blotlægge utilladelig sex, pornografi, uhøvisk tale og brug af spiritus, tobak, marihuana og den hårde narkotika som fjender af Gud og fjender af os selv.

Vi må i dem alle se „modstanderens gloende pile." (L&P. 3:8)

Vi må udbygge vore åndelige fæstnings værker, løfte det skjold, som Gud har givet os og bruge det retskaffenhedens sværd, troens våben, som alle Guds tjenere burde.

Vi må påny stille os selv det afgørende spørgsmål: Hvem er for Herrens sag? Hvem?

Og vi må forstå, at:
Hvem er for Herrens sag?
Nu vil det vise sig;
vi spørger uden frygt:
Hvem er for Herrens sag?
Vor kamp er ej en leg,
thi fjenden er på vagt,
hans hær står kampberedt,
hvem er for Herrens sag?
Vi tjener Himlens Gud,
vi udforsagt går frem.
Om end vi kun er få,
hvem er for Herrens sag?
(Salme nr. 144)

Har du et kært barn? Vil du ikke gerne redde dets sjæl? Vil du ikke kæmpe for at beskytte det mod umoral, pornografi, spiritus, tobak og narkotika? Beskytter du det ikke mod ondsindede kammerater?

Hvor ivrigt kæmper du? Gør du alt hvad du kan for dit barn, eller elsker du det ikke så meget?

Vil du prøve lige så stærkt at redde det fra synd, som du ville redde det fra at drukne eller omkomme i ild? Hvis ikke, hvorfor så ikke?

Er synd ikke vores værste fjende? Den kan ødelægge både legeme og ånd. Kæmper vi ikke for evigt liv såvel som for en fredelig jordisk tilværelse?

Nogle unge mennesker i vor tid er i vanskeligheder. Hundredtusinder er det selvfølgelig ikke men er trofaste og rene. Men de, som er kommet i uføre, har brug for hjælp, og den største hjælp bør og skal komme fra deres eget hjem.

Bør vi derfor som familier ikke gøre alt, hvad vi kan for at redde vore unge? Bør vi

ikke styrke vore hjem og forsvare dem? Bør ikke hvert eneste forældrepar ruste sig til en sådan nød-situation? Enhver far må leve op til det ansvar, der er hans. Enhver mor må prioritere det, der er vigtigst.

Er det for meget at bede om, at forældre bevidst og objektivt lærer deres børn de evangeliske sandheder, der alene kan redde dem fra Satans anslag? Er det for meget at bede alle forældre selv efterleve disse sandheder?

Er det for meget at skulle være et godt eksempel gennem sit eget retfærdige livsmønster?

Er det for meget at skulle lære vore børn, at det er bedre at dø i forsvar for dyd end at miste den?

Er det for meget selv at skulle efterleve visdomsordet og belære vore små om det? Er det for meget at skulle lære dem, at overtrædelse af visdomsordet kan føre til langt værre synder?

Er det for meget selv at skulle være ærlige og at lære vore børn at være ærlige?

Er det for meget at holde daglige familiebønner?

Er det for meget at gå sammen med vore børn til kirkens møder og at holde sabbatsdagen hellig?

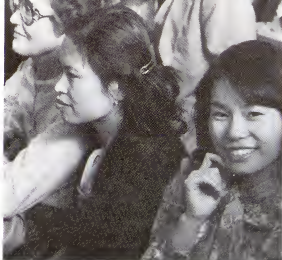
Er det for meget at skulle holde familie sammenkomster i vore hjem, enten før eller efter vore kirkemøder om søndagen og derved beskytte vore små mod dagens synder?

Er det for meget at skulle holde familie-hjemmeaften hver mandag og der lære vores familie værdien af et rent liv, og at gøre det såvel ved underholdning som ved undervisning?

Er det for meget at skulle tro så stærkt på Herren, at vi vil acceptere hans ord og virkelig adlyde ham?

Er det for meget at skulle huske, at Gud har sagt, at hvis vi ikke er tapre i vidnesbyrdet om Jesus, vil vi miste rigets krone? (se L&P. 76:78–79)

Er det for meget at huske – og lad os aldrig glemme – at hvis vi modtager befalingerne med tvivlende hjerte og er sene til at udføre dem, vil vi være under fordømmelse? (se L&P. 58:26–29).

Der er ingen belønning for halvhjertet lydighed. Vi må være ivrige og begejstrede over at efterleve vor religion, for Gud har forlangt, at vi skal tjene ham af *hele* vort hjerte, af *al* vor kraft, af *hele* vor styrke og med vor højeste intelligens.

Hos Gud gælder ingen halve mål. Vi må helt og holdent være *for* ham, eller vi vil blive klassificeret sammen med dem, der er *imod* ham.

Hvad skal vi da gøre? Iføre os hele Guds rustning – det er, hvad vi skal gøre:

„Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand mod djævelens snigløb.

Tag derfor Guds fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag . . .

Stå da med sandheden spændt som bælte om jeres lænder og iførte „retfærdigheden som brynje" . . .

Løft i al jeres færd troens skjold, hvormed I kan slukke alle den ondes gloende pile,

tag imod den „frelsens hjelm" og Åndens sværd, som er Guds ord" (Ef. 6:11, 13, 14, 16–17).

Og som Paulus også sagde, lad os ikke yde „øjentjeneste, som de, der vil tækkes mennesker, men som Kristi tjenere, der gør Guds vilje af hjertet." (Ef. 6:6)

Om dette beder jeg ydmygt i Herren, Jesu Kristi hellige navn. Amen.

De kommende prøvelser og trængsler og herlighed

Ældste Bruce R. McConkie
De tolv apostles Kvorum

Når vi ser ind i fremtiden, „er det så noget under, at vi både fryder os og gruer for det, der ligger forude?"

Vi står i dag på en bjergtop, på en majestætisk, vidunderlig top midt blandt Israels bjerge. For at nå denne højde har vi klatret over højdepunkter af fred og travet gennem dale af fortvivlelse.

Under os ligger ørkener af synd og skove af ondskab; under os strækker sumpe af jordisk begær og sletter af lyster sig; under os raser rivende strømme af krig og had og kriminalitet, hvorigennem vi har kæmpet os for at nå denne top.

Oven over os, bjergtop efter bjergtop, er der endnu større og flottere toppe. Hver af dem er kranset af floder og skove og klipper og overhæng. Der er stejle kløfter og dybe afgrunde.

Langs med den vej, vi endnu skal klatre er, skjult i vegetationen, løvens tilholdssted og brilleslangens hule. Giftige kryb ligger sammenrullet på afsatser ved stien, og sjakaler lurer i mørke hulninger i vejkanten.

Vores bane fremad vil ikke blive let. Strækningen vi skal igennem, vil være blokeret af et frygteligt bjergskred, en lavine af ondskab vil begrave stien.

Som vi traver fremad, vil skarpe sten skære vore fødder, floder af lava vil smelte sålerne på vore sko, og vi vil blive sultne og tørstige og besvime. Vejen fremad vil være hård, og stien ujævn.

Men langt ude i det fjerne – dets højder er skjult af skyerne, det guddommelige Shechinah hvilende på dens top – langt, langt borte står Zions bjerg, den mest storslåede bjergtop af dem alle.

Gennem morgentågen ser vi Zions bjerg hvorpå „den levende Guds stad, det himmelske Jerusalem" er bygget, hvor „en højtidsskare af engle i tusindtil" er samlet, på hvis høje „en menighed af førstefødte er samlet." (Hebr. 12:22–23).

Fra stedet vi står, på toppen af 150 års fremskridt er udsynet virkelig storslået.

I et stolt tilbageblik ser vi foråret 1820, da Guderne fra Himmelen, universets øverste herskere, forlod Himmelen, viste sig for Joseph Smith og påbegyndte tidernes fyldes uddeling (se L&P. 112:30).

Vi ser Moroni flyvende midt oppe under himlen, blæsende på Guds trompet mens han åbenbarer den bog, der hvisker fra støvet med en kendt ånd. (se Johs. Åb. 14:6)

Vi ser andre engle komme med nøgler og kraft og myndighed, indtil alle Guds riges nøgler er bemyndiget til mennesket på jorden.

Vi ser den lille sten, der er hugget ud af bjerget uden hænders hjælp, begynde at rulle frem hen mod den dag i fremtiden, da den skal knuse den babyloniske billedstøtte, ituslå menneskenes riger og opfylde hele jorden (se Dan. 2:34–35).

Vi ser at rigets ældster går ud til mange nationer og råber omvendelse, indsamler Israel og samler de trofaste på bjergenes toppe, hvor Herrens Hus står. (se 2. Ne. 12:2)

Vi ser nyomvendte og stave og templer. Gaver og tegn og mirakler i stort talt. De syge helbredes, og de døde oprejses ved Guds kraft, og Herrens værk går fremad.

Men midt i alt det er der sorg, besvær og prøvelser. De hellige prøves hårdt for at se, om de vil holde ud under Herrens pagt selv til døden. (se L&P. 98:14)

Vort blik falder på Carthage, hvor morderiske djævle i menneskelig forklædning udgød det bedste blod i det 19. århundrede.

Vi ser Nauvoo i flammer, og det hellige Guds tempel besmittet af fordærvede og bandende djævle.

Vi ser sne og kulde og død og grave, mens et udkørt folk følger en ny leder til deres forjættede land.

Vi ser et folk der bliver forbandet og slået og drevet på flugt, fordi de ofrer alt hvad de har for sagen, og vi hører dem synge af al deres kraft: „Alt er vel, alt er vel!" (*Sange,* nr. 8)

Vi ser profet følge efter profet, mens de hellige søger at berede et folk til hans andet komme, ham, hvis vidner de er.

Men vor glæde og jublen er ikke, hvad der ligger nedenfor, ikke i vor fortid – stor og vidunderlig som den er – men i vores nutid og i vores fremtid.

Heller ikke ligger tiden for vores største

sorger og vore hårdeste lidelser helt og holdent bag os. Også sådanne ligger foran os. Vi vil komme til at lide endnu større lidelser, vi vil blive prøvet med endnu større prøvelser, og vi vil komme til at græde endnu flere tårer af sorg, end vi nogen sinde før har kendt til.

Vi ærer vore forfædre og respekterer vore profeter. Vi fryder os over Guds godhed mod dem, og takker ham og dem for den arv der er vores.

Når vi tænker over alt dette og tæller vore velsignelser, synes vi at høre en stemme udbryde: „Drag dine sko af dine fødder, thi det sted, du står på, er hellig jord." (2. Mos. 3:5)

Men vi ved, at vore opgave ligger i den levende nutid, og at vores strålende mål ligger forude.

Fra toppen af bjerget, hvor vore fødders såler nu står, kan vi skue fremad over alle bjergene til Guds Zion, der en dag vil blive vores, hvis vi vandrer ad den kurs der er udstukket af dem, der er gået forud. Vi kan ikke se hele vores kurs, meget er skjult for vore blikke. Bjergstier snor sig gennem dale og over bjergtoppe, omkring afsatser og gennem skove. Vi kender ikke længden af rejsen eller de prøvelser, der venter os.

Men det vi kan se får os til at fryde os, og til at ryste og bæve. Vi ryster og bæver på grund af de sorger og krige og plager, der skal komme over jorden. Vi græder over de i den sande kirke, der er svage og vaklende og verdslige, og som falder fra undervejs, mens rigets karavane bevæger sig fremad.

Vi fryder os på grund af den herlighed og ære der venter dem, som kommer igennem alle disse prøvelser med skyldfri hænder og et rent hjerte (se Salme 24:4)

Når vi ser fremad, ser vi evangeliet prædiket med god succes i alle nationer og til hvert folk.

Vi ser Herren nedbryde barrierer så den islamiske og den kommunistiske verden kan høre genoprettelsens budskab; og vi

jubler over den kendsgerning, at Ismael, såvel som Isak og Esau, såvel som Jakob vil få en arv i det evige rige.

Vi ser Zions stave i alle dele af verden: og det udvalgte folk Israel, samlet i disse hellige byer, sådan som de var, for at afvente deres konges komme.

Vi ser templer i stort antal rundt omkring i verden, så mennesker fra alle nationer og slægter og tungemål og folk kan modtage en fylde af Herrens Hus' ordinanser og kvalificere sig til at leve og regere som konger og præster på jorden i tusinde år.

Vi ser Kains sæd – som længe er blevet nægtet præstedømmets myndighed der gør mennesker til herskere over mange riger –

hæve sig op og velsigne Abraham som deres fader.

Vi ser Guds hellige, som er spredt rundt omkring på jorden hæve sig i magt og herlighed og stå som lys og vejledning for folk i alle nationer.

Vi ser vore børn og vore børns børn stå fast i forsvaret for sandhed og dyd, kronet med Guds kraft mens de i triumf bærer riget frem.

Vi ser de trofaste hellige fuldkommengøre deres tilværelse og berede sig til hans komme hvis børn de er, mens de forbereder sig til den strålende bolig, som han har lovet dem i sin Faders rige.

Men synet af fremtiden er ikke altsammen skønt og lyst og fredeligt! Alt det der endnu skal komme skal gå fremad, midt i endnu større onder og lidelser og tilintetgørelser end der har været kendt på jorden på noget tidspunkt nogen sinde før.

Som de hellige bereder sig til at møde deres Gud, således bereder de som er jordiske og sanselige og djævelske sig til at møde deres skæbne.

Som de ydmyge blandt menneskene gør deres kaldelse og udvælgelse urokkelig (se 2. Pet. 1:10), således vil de, der tilbeder denne verdens gud, synke dybere og dybere ned i fordærvelsens og fortvivlelses dybder.

Midt i sorgens tårer – vore hjerter tunge af forudanelser – ser vi ondskab og kriminalitet og sanselighed dække jorden. Løgnere og tyve og horkarle og homoseksuelle og mordere søger ikke at skjule deres vederstyggeligheder for vore blikke. Forbrydelser er hverdagskost. Der findes ingen fred på jorden.

Vi ser onde kræfter overalt, forenet om at ødelægge familien, at drive spot med moral og anstændighed, at herliggøre alt,

der er tarveligt og nedværdigende. Vi ser krige og plager og pestilens. Nationer opstår og falder. Blod og synd og død findes overalt. Gadiantonrøvere sidder i dommersædet i mange nationer. En ond magt søger at tilintetgøre alle nationers og landes frihed. Satan regerer i menneskenes hjerter; det er en stor dag for hans styrker.

Men midt i alt dette går Herrens værk fremad. Evangeliet forkyndes, og vidnesbyrdet fødes. Guds udvalgte forsager deres forfædres traditioner og verdens metoder. Riget vokser og udvikles, for Herren er med sit folk.

Midt i alt dette forekommer åbenbaringer og syner og profetier. Der er gaver og tegn og mirakler. Der er en rig udgydelse af Guds hellige Ånd.

Midt i det hele fødes troende sjæle påny, deres sjæle helliggøres ved Åndens kraft, og de bereder sig til at dvæle hos Gud og Kristus og de hellige i det evige rige.

Er det noget under, at vi både fryder os og ryster og skælver ved tanken om det, der ligger forude?

Verden er og vil visselig være i oprør, men Zions Gud vil være urokkelig. De onde og ugudelige skal fjernes fra kirken, og den lille sten vil blive ved med at vokse, indtil den fylder hele jorden. (se Dan. 2:35)

Vejen fremad er mørk og uhyggelig og forfærdelig. Der vil endnu komme mange martyrer; dørene i Carthage skal endnu engang lukke uskyldige inde. Vi er ikke blevet lovet, at verdens prøvelser og onder skal gå os forbi.

Hvis vi som et folk holder Guds befalinger, hvis vi står på kirkens side i alle forhold, både religiøse og politiske, hvis vi bruger Helligånden som vor vejleder, hvis vi retter os efter de apostles og profeters ord som virker blandt os, så vil – set fra et evigt synspunkt – „alting tjene os til gode". (L&P. 90:24)

Vort syn på fremtiden vil være uhæmmet, og hvad enten det er i livet eller i døden, vil vi se vor velsignede Herre vende tilbage for at regere på jorden. Vi skal se Det ny Jerusalem komme ned fra Gud i Himmelen for at slutte sig til Den hellige By som vi har bygget. Vi skal blande os med dem fra Enoks by, mens vi sammen for evigt tilbeder og tjener Herren.

Og således, mens vi betragter den uendelige vej fremad, synes herligheden og underet ved hver ny top at sluge skyggerne og sorgerne i dalene nedenfor.

Med vore sjæle indstillet til det uendelige synes vi at høre et himmelsk kor, hvis celestiale toner runger mellem Israels bjerge. Musikken renser vore sjæle og or-

dene bliver en tilbedelsens salme – Gengivelsens Salme. Fra top til top forkynder de genlydende toner:

Herlighed og ære til Herren vor Gud. Lad himmel og jord hylde hans navn, for han har gjort underfulde gerninger overalt på jord.

Syng til hans ære, for han sender sin hellige engel for at gengive sit fuldkomne ord. Han bringer sandhed frem ud af jorden, og lader retfærdighed regne fra himlen.

Velsignet være hans store og hellige navn. Han gengiver kongedømmet til Israel, og samler sine udvalgte fra alle nationer; han indbyder hedninger at samles med sit folk.

Al ære til Herren vor Konge, for han kommer for at regere i herlighed blandt sine hellige.

Han kommer med ild, og de onde er som strå. Han kommer med stor kærlighed, og hans forløste skal arve jorden.

Herlighed og ære til Herren vor Gud.

Syng til hans ære for hans underfulde gerninger.

Velsignet være hans store og hellige navn.

Al ære til Herren vor Konge.

Og som disse salmeord giver ekko i vore hjerter, hører vi andre ting, som vi ikke har lov til at videregive; og der opstår i vore hjerter det sikre vidnesbyrd, at han, som kaldte sit gamle pagtsfolk, han, som styrer og bevarer os denne dag, han selv vil være med os og vore for evigt.

Vore sjæle har slået sig til ro.

I Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Nauvoo en demonstration af tro

Ældste L. Tom Perry

„Lad os lære at arbejde sammen på at gøre vore hjem til steder med kærlighed og skønhed, vore samfund rene og sunde, vore nationer egnede til Herrens velsignelse."

Min opmærksomhed er blevet ledet hen til denne kirkes storslåede historie i dette jubilæumsår. Der er en bestemt del af mormonhistorien, der altid har været kilde til megen inspiration for mig. Ud af det, der efter min mening har været den mørkeste periode med prøvelser og vanskeligheder, brød der et lys af skønhed og resultater frem, som man sjældent har set mage til i menneskehedens historie.

Kirkens forsøg på at bosætte sig i Missouri blev mødt med alvorlig modstand fra den stats indbyggere. Jord blev opkøbt, beboelses-ejendomme opført, marker tilsået og personlige ejendele anskaffet kun med det resultat, at det meste af det blev stjålet fra dem. I vinterens midte blev de tvunget til at forlade staten under trusler på livet. Alle medlemmer af kirkens øverste præsidentskab blev sat i fængslet i byen Liberty, mens de afventede rettens gang. Den eneste form for ledelse, der kunne gives de lidende hellige, var opmuntring per brev, når det blev tilladt at sende post afsted fra fængslet.

Profeten Joseph Smith var tvunget til at forblive hele vinteren lang fra november til april i Liberty-fængslet, mens han afventede rettergangen.

Da der ikke kunne opdrives beviser mod fangerne, fik de lov til at undslippe. Det lykkedes dem at komme ud til de hellige, som var blevet behandlet venligt af indbyggerne i den lille by Quincy i staten Illinois. Hvor må det ikke have bevæget profetens hjerte dybt da han ankom til de lidende hellige, der var lejret på begge sider af Mississippifloden, hvoraf nogle boede i telte eller jordhuler og nogle uden læ og ly i åben luft, uden hjem, bekvemmeligheder eller tilstrækkelig mad. Sygdomme havde tilføjet dem store tab og ramt alle familier.

Selv om profeten var udtæret, bleg og uden en øre på sig efter sin lange indespærring, tog det ham ikke længe at gøre sin indflydelse og sit lederskab gældende. Han fandt et sumpet område, hvor Mississippis løb slår en hesteskoformet bue. Det var så godt som ubeboet; kun et halvt dusin huse i alt. Det var et sted, hvori tilsyneladende ingen havde større interesse. Ejerne af dette moskito-plagede område var lykkelige over at få solgt jorden til de pengeløse hellige på afbetaling over adskillige år.

„Karakteristisk for profeten omdøbte han stedet efter sine ønsker. Ikke til hvad det var, men hvad stedet med menneskers tro og arbejde kunne blive – ‚Nauvoo – den skønne by'" (W. E. Berrett: *Den genoprettede Kirke,* s. 127)

Profetens tro opildnede folket, og en særlig begejstring, som kun sjældent er set i hele menneskehedens historie, gennemstrømmede dette folk. „Denne dybtliggende og trofaste styrke forandrede en sump til en stor by, sølle læskure til storslåede huse, ludfattige mennesker til de mest velstående folk i Illinois. Den missionær begejstring skulle bringe evangeliet ud til mange lande og fordoble kirkens medlemstal. Og alt dette i løbet af kun fem år!

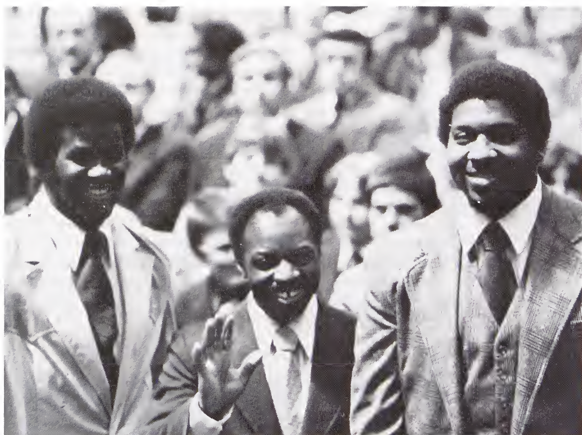
Hvilket program! Og hvilket resultat! Et folk, der var blevet berøvet alle deres jordiske ejendele, penge, huse, fabrikker, jord – opbyggede på fem korte år en bystat, som blev emne for det gamle samfunds misundelse" (Berrett: *Den genoprettede Kirke,* s. 128). Et mirakel var sket!

Oberst Thomas L. Kane gav i en tale til Philadelphias historiske Selskab dette grafiske billede af Nauvoo:

„For et par år siden, da jeg sejlede op ad den øvre Mississippi om efteråret, hvor dens vandstand er ganske lav, var jeg tvunget til at rejse over land forbi den del af den, der kendetegnes ved hyppige vandfald. Min rute gik gennem Half Breed-egnen, der er en smuk del af Iowa, som dette områdes ubeboede tilstand havde gjort til et tilflugtssted for falskmøntnere, hestetyve og andre lovløse. Jeg havde forladt min damper ved Keokuk (i Iowa) ved foden af de lavere vandfald, for at leje en vogn og indtage en smule af et snavset måltid sammen med omsværmende fluer, de eneste ‚renovationsmænd' på stedet.

Fra dette sted til der, hvor vandet i floden er dybt nok for sejlads, trættedes mine øjne ved overalt at se tavse vagabonder og ørkesløse nybyggere og et land, der var såret uden at være blevet forbedret af deres skødesløse hænder. Jeg var ved at køre op ad den sidste bakkeskråning på min rejse, da et landskab så helt anderledes skønt viste sig. Halvt omcirklet af en bøjning af floden lå en smuk by glitrende i den friske morgensol. Dens helt nye huse var anbragt i kølige, grønne haver, der omkransede en statelig, kuppelformet høj, der øverst kronedes af en ædelt udseende marmorbygning, hvis høje, kertelignende spir skinnede hvidt og gyldent. Byen så ud til at dække adskillige kvadratkilometre, og bag den bølgede et tiltalende landskab med frugtbare og blomstrende landbrug. De

tydelige indtryk af flid, foretagsomhed og veluddannet velstand overalt gjorde sceneriet til noget helt specielt og i højeste grad slående i al sin skønhed." (*Memoirs of John R. Young, Utah Pioneer, 1847,* Salt Lake City 1920, s. 31)

Hver gang jeg nu besøger Nauvoo, svulmer mit hjerte i stolthed over det, der udrettedes af de tidlige hellige. Jeg beundrer dens skønhed, idet en del af denne mirakelby er blevet genopbygget under den omhyggelige ledelse af dr. LeRoy Kimball.

Jeg tænker på, hvad der gjorde denne by så anderledes end andre, jeg har studeret i historien. Så er det, at jeg mindes om, at det drejede sig om nogle helt specielle mennesker; de var indviede til at leve efter Herren, vor Frelsers principper. De fulgte hans opfordringer, han sagde: „Derfor må I ikke være bekymrede og sige: ,Hvad skal vi spise?' eller ,Hvad skal vi drikke?' eller: ,Hvad skal vi klæde os i;'

Thi . . . jeres himmelske Fader ved, at I trænger til alt dette.

Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift." (Matt. 6:31–33)

Der træder to grundlæggende principper frem af kampen for at bygge Nauvoo som, når jeg tænker på dem, er lige så uundværlige for vores succes i dag i 1980, som de var i 1840. For det første var der en dyb og vedvarende tro på Jesu Kristi evangelium. Jeg er fuld af beundring over, hvordan telte og jordhuler forandredes til smukke sten- og bindingsværks-huse. Forskellen skyldtes en profets stemme, der opildnede de hellige til at sætte deres lid til Herren.

Jeg hører råben i dag om, at vort system vil bryde sammen. Der er underskud her

og et problem dér, og hver gang jeg analyserer vanskeligheden, finder jeg, at den er menneskeskabt. Herrens forsynings-system vedbliver at virke, som det altid har gjort. Kilderne er stadig til rådighed i rigt mål. Vi bekymrer os i dag om energi-problemer, og nogle spekulerer over, om der er foretaget en fejlberegning i Himmelen, og at forsyningen ikke vil vare til Tusindårsriget. Men der findes kun én energimangel i dag, og det er den, der findes mellem vore egne to øre.

Hvordan udvikledes denne store tro i hjerterne hos vore pioner-fædre? De forstod et grundlæggende princip i evangeliet. Herren har forlangt, at hans børn her på jorden skulle acceptere visse principper ved tro. Sådanne principper, der kræver godtagelse ved tro, støttes imidlertid af det, om hvilket vi har sikker kundskab. Gennem generationer er en åbenbaret sandhed, som er blevet prøvet, analyseret, studeret og praktiseret vokset frem. De tidlige hellige forstod, at kundskab om Herrens lov, således som den indeholdes i skrifterne, var det bedste grundlag, de kunne bygge deres tro på. De forstod, at jo mere afstanden mellem de principper, der må accepteres ved tro, og dem, der kunne nås ved kundskab blev mindsket des stærkere ville deres tro blive.

I hele menneskehedens historie har der aldrig været et tidspunkt, hvor vi har haft større mulighed for at øge vort kendskab til Herrens lov. Hvert nyt år bringer nye lektiebøger, undervisnings-hjælpemidler, skrevne inspirerede ord, emnevejledninger, krydshenvisnings systemer, båndoptagelser, osv. til øgelse af vores effektivitet i vores studium af skrifterne. Kirken er endda gået så langt som at konsolidere søndags-mødeplanen for at give mulighed for yderligere tid derhjemme på Herrens dag, så man kan studere sammen som familier. Visselig kan der ikke være nogen undskyldning for os til ikke at blive den bedst oplyste generation i alle tider med hensyn til vor viden om skrifterne. Aldrig før har vi haft muligheder så mangfoldige, som vi har i dag til at blive virkelige evangelielærde.

Det andet princip, der blev belært os af vore pioner-forfædre, var at være flittige. De forstod, at noget aldrig kan komme af ingenting. Det var den forenede indsats af alle, der producerede de store resultater. Jeg gad vide, hvor Nauvoo ville have været efter fem års forløb, hvis de havde ønsket ferie med løn, kaffepauser, og havde spekuleret på, om de nu fik nok løn i forhold til arbejdet, overtid og afspadsering, osv.. De forstod bare det princip, at fælles indsats producerer velstand. For at overleve må man producere mere, end man bruger. Denne kirkes velstand vil altid blive målt med dens medlemmers evne til at arbejde sammen, ikke ved de midler, der står opført på en status-opgørelse.

Den enes dygtighed vil blive tillagt andres dygtighed, når vi arbejder sammen. Jeg tænker tit på de mange forskellige slags oplæring, jeg har modtaget gennem min funktion i kirken. Kaldelser til arbejde på velfærds-farmen har lært mig have dyrkning; arbejde med opførelse af kirkebygninger har udviklet mange evner som tømrer- og snedkerarbejde, maling, rengøring, osv.. Stillinger i kirken har givet mig forståelse af organisation og administration. Missionær-arbejdet har lært mig kunsten at sælge. Kirketjeneste har givet mig en meget mere liberal, velafrundet uddannelse end en universitetseksamen kunne have givet mig. Den gavn jeg har fået er forstørret tusinde gange mere end det, jeg ville have modtaget, hvis jeg var blevet betalt for min indsats.

Og så er der så megen fornøjelse ved at yde noget i kirken. Jeg husker en varm sommeraften, da vi var optaget af et projekt, der skulle levere maden til en stor landbrugsudstilling. Jeg havde fået til opgave at skulle stå for opvasken sammen med Bay Hutchings, et andet medlem af

wardet. Vi arbejdede på den anden side af disken fra hvor kunderne nød vores gode mad. Pludselig blev der kaldt fra kassereren: „Dr. Hutchings, der er telefon til Dem fra hospitalet!" Straks blev der helt stille, alle holdt op med at spise, og kunderne vendte sig spørgende mod hinanden: „En læge, der vasker op?" Og så måtte vi straks til at forklare, at dette var et projekt, der skulle skaffe penge til menighedsarbejdet. Og at ingen af os fik løn for vort arbejde. Kokkene, tjenerne, opvaskerne og de andre var læger, sagførere, handlende, håndværkere og andre „almindelige" mennesker, som havde det pragfuldt sammen i arbejdet for det fællesmål. Vi må aldrig glemme at den rigdom, den styrke, den sikkerhed, som kirken giver os, er vores evne til at arbejde sammen. Lad os være gode eksempler på det grundlæggende princip i vore hjem, vores arbejdsplads, vort nabolag, vore kommuner og vore nationer.

Historien om Herrens handlemåde med sine børn, som åbenbaret gennem hans profeter, har tydeligt udlagt en opskrift på succes for vores jordiske tilværelse. For det første må der være et grundlag i vores jordiske erfaring, en dyb og vedvarende tro på Jesu Kristi evangelium. Vort værdisystem må indrette sig derefter, må være i overens-stemmelse med hans lære.

For det andet er der processen med at arbejde sammen for at benytte et Guds barns kraft til at opbygge en bedre verden. Lad igen i dette jubilæumsår trompeten lyde fra bjergenes toppe. Lad os fryde os og påskønne tidligere tiders resultater. Men allervigtigst, lad dette blive et år med beslutsom indsats for at forkynde rette principper med al den energi, vi kan opvise. Lad os lære at arbejde sammen på at gøre vore hjem til steder med kærlighed og skønhed, vore samfund rene og sunde, vore nationer egnede til Herrens velsignelse, og verden til et sted, hvor fred og forståelse kan hvile i menneskehedens hjerter.

Jeg ønsker at føje mit vidnesbyrd til denne historiske konference. Gud lever. Jesus er Kristus. Den største glæde vi kan finde på denne jord er at forme vor tilværelse efter hans principper. Om dette beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

Selvansvarlighed og menneskelig fremgang

Ældste Dean L. Larsen
De halvfjerds' Præsidium

„Programmeret adfærd kan ikke producere den grad af åndelig udvikling, der er nødvendig for at blive kvalificeret til evigt liv. En vis grad af frihed er livsvigtig."

Mit indlæg i dag vil hvile på præsident Kimballs udfordring til os om at hæve os op over det stade, hvorpå vi hidtil har været. Det vil også komme ind på den øgede fleksibilitet og frihed, som vi er blevet opfordret til at påtage os under det nye mønster for søndagsmøder og hverdags-aktivitet. Jeg vil tale om det princip, der støtter disse nye systemer. Sidste dages hellige forstår, at jordelivet bevidst udformedes for at anbringe os i omstændigheder, hvor vi hver især kan blive prøvet, og hvor vi, ved hjælp af udøvelsen af den handlefrihed, som Gud har givet os, kan afgøre, hvordan vore fremtidige muligheder vil blive. Den gamle profet Lehi forstod dette, da han sagde til sin søn Jakob: „Derfor er menneskene fri efter kødet; og alle ting, der er tjenlige for menneskene, er givet dem. Og de kan vælge frihed og evigt liv ved den store formidling for alle mennesker, eller fangenskab og død." (2. Ne. 2:27)

Han forklarede videre, at menneskene „er forløst . . . og kender godt fra ondt, de er blevet fri for evigt, til at handle for sig selv og ikke lade sig påvirke af noget med undtagelse af lovens straf . . . overensstemmelse med de befalinger, som Gud har givet." (2. Ne. 2:26)

Ved en bestemt lejlighed forklarede Herren, at det var hans ønske, at „enhver må kunne handle både med hensyn til lære og grundsætninger med henblik på fremtiden ifølge den handlefrihed . . . givet ham, og enhver være ansvarlig . . ." (L&P. 101:78)

Når vi forstår, hvad der er ret, og hvad der er forkert, er vi i stand til at udøve vor frihed til at foretage valg.

Når vi gør det, må vi være ansvarlige for vore afgørelser, og vi kan ikke undslippe de uundgåelige konsekvenser af sådanne valg. En sådan frihed til at udøve moralsk handlefrihed er livsvigtig i omgivelser, hvor mennesker har de største muligheder for fremgang og udvikling.

Fordi vi er børn af vores himmelske Fader, har vi fået plantet trangen til frihed i vore sjæle. Det er naturligt for os at ønske at være ansvarlige for vor egen skæbne, fordi der inden i os hviskes, at denne ansvarlighed er livsvigtig for opnåelse af vores evige mål.

Eksistensen af love, reguleringer og procedurer har aldrig været tilstrækkelig

til at overtale mennesker til lydighed. Produktiv lydighed kommer gennem udøvelse af handlefrihed. Ældste Albert E. Brown fra De tolvs Råd sagde engang:

„Det er en selvfølgelighed, at ingen lov er bedre end de mennesker, der administrerer den. Ligegyldigt hvor godt formuleret en lov er eller hvor ædelt dens formål, kan den degenerere til nyttesløshed, hvis den ikke administreres af sådanne, der er sympatisk indstillet over for dens formål" (*The Church Welfare Plan*, 1946, s. 115)

Vi får at vide i skrifterne, at forud for skabelsen af denne jord tillod en hel trediedel af alle dem, som overvejede udfordringen ved et jordeliv, sig at blive lokket til at mene, at der fandtes acceptable alternativer til den vigtige risiko, der følger med udøvelse af handlefrihed. (se Abr. 3:27–28; Johs. Åb. 12:4) Den pris, de betalte, ligger ud over vor forståelsesevne. I dag opmuntres vi til at acceptere et større ansvar for brugen af vor tid, for vores åndelige udvikling ved personligt og familie mæssigt studium af evangeliet, og for at yde kærlig, kristen tjeneste-ydelser. Vi må være villige til at reagere positivt over for denne nye udfordring. Vores villighed til at acceptere denne ekstra ansvarlighed vil øve en indflydelse, der vil række langt ud over vores deltagelse i søndagens gudstjeneste og religiøse liv.

Med mindre vi bevarer et levende ønske om at være frie, og med mindre vi praktise-

rer de principper, der giver liv til vigtige friheder, har vi kun lidet håb om, at de vil vedvare. Hvis vi tillader os at acceptere afhængighed og regulativer og at ophøre med at værdsætte uafhængighed og eget ansvar, så er vi sårbare for de kræfter, der ødelægger frihed. Hvis retskaffenhed fortrinsvis bedømmes efter den grad, hvori man reagerer over for programmeret aktivitet, så udvikles et forhold, hvori muligheder for udvikling formindskes. Den deraf følgende tragedie påvirker menneskets jordiske muligheder og har også væsentlig indflydelse på dets evige muligheder.

Programmeret adfærd kan ikke producere den grad af åndelig udvikling, der er nødvendig for at blive kvalificeret til evigt liv. En vis grad af frihed er livsvigtig for ens åndelige udvikling. Med forståelse af korrekte principper og et inderligt ønske om at anvende dem må man motiveres i sig selv til at gøre mange gode gerninger af egen fri vilje; for, som åbenbaringen siger „kraften dertil har de i sig, hvorved de kan handle efter egen fri vilje." (L&P. 58:28)

Når vi bevarer vores frihed til selvbestemmelse, må vi ikke ignorere behovet for omhyggeligt ordnet struktur og procedure inden for regering eller en hvilken som helst anden organisation. En omhyggelig balance må opretholdes mellem det, der er nødvendigt for gruppens velfærd og det, der er reserveret for den enkeltes samvittighed og ansporelse.

Denne nødvendige balance mellem frihed og indskrænkninger er vigtig for det rette forhold inden for familier og samfund, og den må ikke ignoreres i vore opgaver i kirken.

Jeg har spekuleret over de formaninger, der er kommet til os i de seneste måneder fra kirkens ledere om at forenkle og reducere antallet af programmerede aktiviteter for medlemmerne. Der forekommer at være et behov for opretholdelse af denne vigtige balance. Vi har hørt om øget fremhævelse af behovet for individuelt initiativ og ansvarlighed inden for familier. I sine afsluttende bemærkninger ved april 1979 konferencen sagde præsident Kimball:

„De grundlæggende beslutninger, der behøves, for at vi kan gå fremad, som et folk, må træffes af kirkens individuelle medlemmer. De vigtigere slag, der må slås for kirken, vil følge efter de vigtigere slag, der må slås af os som individer . . .

Vores individuelle åndelige vækst er nøglen til vigtig antalsmæssig vækst i riget." (*Ensign*, May 1979, s. 82)

Jeg fryder mig over ånden og hensigten med denne instruktion fra en levende profet. Jeg ser i den den meningsfyldte indsats for at bevare vores individuelle ansvarlighed i forbindelse med vores kirkemedlemsskab og religiøse liv.

Når medlemmer af kirken udøver selvbestemmelse i deres anvendelse af evangeliske principper, behøver de ikke at slappe af i deres efterfølgelse af disse principper. Ja, optimal fremgang kan kun forekomme, når forholdene er ideelle for det, og disse forhold må indbefatte den nødvendige grad af frihed og selvansvarlighed. Hvilket som helst mindre end det

vil med garanti give hæmmet åndelig vækst.

Vi må forstå, at som frihed for ubegrænset udvikling forøges mulighederne også for fiasko. Risikofaktoren er stor. Idealet kan ikke opnås på anden måde. Celestial ophøjelse kan ikke opnås i nogen anden omgivelse.

Vi har inspirerede ledere i dag, som påny bekræfter, at der ikke findes nogen ultimativ sikkerhed i programmeret beskyttelse, hvor andre påtager sig ansvarlighed for vores ledelse og adfærd.

De, som insisterer på, at et kirkeprogram eksisterer for ethvert tilfælde og behov, tager lige så meget fejl som dem, der forlanger, at det offentlige intervenerer i ethvert aspekt af vor tilværelse. I begge tilfælde ødelægges den ideelle balance, hvorved resultatet bliver hindring af den menneskelige udvikling.

Dette er vigtige sandheder, som vore ledere påny fremhæver i dag. Det er udfordrende sandheder. De kræver meget af os. De presser os til at gøre vores tilværelse bedre gennem vort eget initiativ og ved vores egen indsats. De kommer ikke med nogen ubetingede løfter.

Samtidig bevarer vores lydighed mod dem os for de sider af livet, der gør individuel fremgang mulig. De gør livet meningsfyldt og fuldt af løfter. De fører til evig fremgang. Menneskeheden kan ikke leve op til sit formål, når disse sandheder tilside sættes og overtrædes. Jeg fryder mig over dem af hele min sjæl og er uforbeholden for deres fremme blandt alle mennesker på jorden. I Jesu Kristi navn. Amen.

Evangeliet gengivet

Ældste Hugh W. Pinnock
De halvfjerds' første Kvorum

„Skridt mod lykke: følg profeten, forkynd Jesu Kristi evangelium, tjen Mesteren, lev i hellighed, og efterlev befalingerne."

Hvilken vidunderlig dag dette har været, og hvilken uforlignelig tid, vi lever i. I mere end et år har jeg tænkt på denne store dag – indvielsen af disse tre bygninger, de mange mennesker som har gjort disse projekter mulige, og den bemærkelsesværdige virkning gengivelsen af evangeliet har i verden.

Når vi studerer denne genoprettelse og det teologiske grundlag for kirken, vil vi opdage, at vi tænker på de spørgsmål, som så mange andre har stillet. Hvad er forklaringen på den vækst og den forbløffende indflydelse af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige? Hvad gør mormoner anderledes? Forbløffede lærde, samfundskritikere, religions-sværmere og kulturpaver er kommet med mange forskellige svar. Deres svar er gået lige fra beskrivelse af kirken som en social abnormitet, som appellerer til målorienterede mennesker, til en så simplificeret idé som en konservativ kirke, der altid påkalder sig interesse i vanskelige tider.

Men jo dybere man spekulerer over, hvad der gør os anderledes end vore venner og naboer uden for kirken, jo sikrere bliver svaret: Forløseren og andre himmelske budbringere gengav personligt et evigt evangelium til jorden. Det er derfor, vi er her.

En digter sagde så rammende: „En god fortælling går bedst, når den fortælles lige ud." (William Shakespeare: *Richard III,* 4. akt) Det er min indstilling i dag. Den nøgne sandhed er, at vi tror på nøjagtigt de samme begreber, som blev åbenbaret til profeterne lige siden verdens begyndelse. Vi benytter de samme principper, som blev forkyndt af Mesteren for 2000 år siden.

Når vi studerer kirken i dag, må vi konkludere, at det er den samme institution, som var på jorden for så mange århundreder siden. Ingen anden forklaring er rimelig. Det er derfor de lærde, der forsøger at forbinde Jesu Kristi evangelium med populære bevægelser på hans tid, med tilfældige begivenheder eller med andre foreteelser, ganske enkelt ikke taler fornuft, og at de heller ikke tilfredsstiller selv den mest naive, der søger sandheden.

Et eksempel: Mesteren sagde, mens han talte til sine disciple i den gamle verden: „Og jeg har andre får, som ikke hører til denne fold; også dem bør jeg lede, og de skal høre min røst, og der skal blive én hjord, én hyrde." (Johs. 10:16) Vi har i

150 år vidst, at de andre får var de sønner og døtre af vor himmelske Fader, der boede her i Amerika. Det er dem, som Frelseren besøgte efter sin opstandelse. Deres liv og prøvelser er beskrevet i Mormons Bog. Ingen anden logisk forklaring kan gives på det vers i Johannes evangeliet. Det gengivne evangelium giver også andre forklaringer på mange andre vers, som har mystificeret bibellærde, som har kæmpet med problemet uden held.

Jo, kirken er i alt væsentligt et fremmed legeme, der er blevet plantet i ret så fjendtligt territorium. Som Frelseren tilrådede, skal vi være *i* verden men ikke en del *af* den. Vi skal være loyale soldater i denne oprørske verden. Jo, vi er anderledes, og det må vi fortsætte med.

Hvorfor skulle en gruppe mennesker ellers have mod nok til at reagere positivt og næsten enstemmigt på en mand, som vi kender som vor profet, seer og leder, én som bestandigt modtager åbenbaringer efter behov? Noget lignende fandt sted i tiden for det gamle Israel og igen på Jesu Kristi tid. Hvor ellers findes en kirke med apostle og profeter, patriarker, halvfjerdser, biskopper og lærere?

Her er en kirke, der reagerer positivt på Frelserens tilskyndelse:

„Lad de små børn komme til mig . . .; thi Guds rige hører sådanne til." (Mark. 10:14) De store programmer vi har for vore små børn forsikrer dem fra deres første åndedrag om, at vi elsker dem og ønsker at lære dem sandheden.

Tænk over disse yderligere aspekter af den genoprettede kirke: et stort program for kvinder, der på en meningsfyldt måde involverer 400 000 af vore søstre, som leder og underviser i forskellige organisationer; det aronske præstedømme og det melkisedekske præstedømme, der involverer mænd og drenge på adskillige magt-

fulde og hjælpsomme måder; gudstjenester på den syvende dag i ugen; hellige templer, hvor evige ægteskaber indstiftes og andre ordinanser udføres, inkluderende dåb for afdøde; et verdens omspændende missioneringssystem hvori 30 000 mænd og kvinder fungere, hver i en to-årig perdiode; dåb ved nedsænkning i vand til syndernes forladelse; et ulønnet præsteskab („I har fået det for intet, giv det for intet." – Matt. 10:8); lærdomme, der fremhæver det forløsende og positive i livet; og et vidstrakt velfærds-program, der hjælper de fattige og trængende i værdighed og kærlighed. Listen kan fortsætte i det uendelige.

Begivenhederne nu til dags vidner yderligere om, at det der skete for 150 år siden lige her i den vestlige del af staten New York, startede en moralsk revolution, der således som Daniel havde forudsagt det, skulle rulle frem, så den til sidst ville omfatte hele kloden. (se Dan. 2)

Men der er andre implikationer, der bør nævnes. Hvor kan man finde åndelig, følelsemæssig og økonomisk sikkerhed for at overleve dagens kulturelle storme? Verden er i ét rod og indrettet på selvtilstrækkelighed. Økonomisk kaos og politisk ustabilitet er også en del af dagens omgivelser med utilpashed, usikkerhed og uro som følge overalt i livet. Lykkeligvis giver gengivelsen os det universal-middel, der reparerer, leder, korrigerer og helbreder; men hvis vi ikke retter os efter dette Gudgivne system, vil vi være ligesom de ukloge jomfruer, der ikke klippede deres væger og fyldte deres lamper med olie. Vi som et folk, er handlings-orienterede og arbejdsinklinerede. At indordne sig under dette evige system af energi-udfoldelse giver det eneste komplette sæt af svar, som verden så desperat behøver. Lad os dog være vise.

Et taknemmeligt og fornuftigt medlem af kirken kunne ganske logisk spørge: „Hvad kan jeg personligt gøre for at udtrykke taknemmelighed for alt, hvad jeg er og har på grund af mit medlemskab af og forbindelse med Guds rige?" Her er nogle forslag:

For det første – udnyt på en personlig og nyttig måde vores profets råd og tilskyndelser. En af vore enestående karakteregenskaber som et folk er den kends-gerning, at vi har en guddommeligt udpeget leder, en himmelsk udpeget, hvis autoritative ansvar har vedvaret i 150 år, begyndende på selve dette sted med den første ældste i kirken, Joseph Smith. En profets ord er beregnet på at skulle skabe glæde for os og for dem, vi elsker, samt at indeholde vejledning, der vil intensivere vores evige effektivitet.

For det andet – brug mere tid på at fortælle venner, familiemedlemmer og naboer om den storslåede gengivelse. I en åbenbaring givet på denne dag for nøjagtigt 150 år siden, gav Jesus udtryk for nødvendigheden af at være effektive missionærer, da han sagde „at så mange, som vil tro og lade sig døbe i hans hellige navn og holde ud i tro til enden, skal blive frelst." (L&P. 20:25)

For det tredie – tjen i jeres kaldelse i riget. I den samme åbenbaring fra april 1830 sagde Herren: „Alle, der . . . er villige til at påtage sig Jesu Kristi navn, fast besluttet på at *tjene ham indtil enden* og virkelig viser *gennem deres gerninger,* at de har modtaget Kristi Ånd . . . skal optages i kirken ved dåb." (L&P. 2:37, fremhævelser tilføjet)

For det fjerde – „vandre i hellighed for Herren" (L&P. 20:69, se også 21:4). Herren fortsatte med at sige for 150 år siden, at „når I gør dette, skal helvedes porte ikke få overhånd over jer, ja, Gud Herren vil sprede mørkets magter for jer og lade himlen bæve til *jeres gode og til sit navns ære*" (L&P. 21:6, fremhævelse tilføjet) De betydeligste prædikener, vi nogen sinde vil prædike, er gennem de handlinger, vi udfører.

Disse er fire enkle trin, men af dem kan komme lykke og „*Guds fred, som overgår al forstand*" (Fil. 4:7) For at repetere:

For det første – følg vor profets og andre kirkelederes kærlige råd.

For det andet – forkynd Jesu Kristi evangelium. Kræver hæderlighed ikke, at vi fortæller andre om denne storslåede gengivelse?

For det tredie – tjen Mesteren. Manifester vore vidnesbyrd gennem ord og gerninger.

For det fjerde – lev i hellighed og efterlev befalingerne.

Lad enhver af os, som en del af dette dejlige jubilæumsår og dets festlig-holdelse, indrette vores tilværelse på opbyggende, kærlige, tilgivende og helsebringende måder for at give udtryk for alt, hvad vi har. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

„Lad os ikke trættes af at gøre godt"

Præsident Spencer W. Kimball

„Der er nu muligheder for kirken overalt i verden, som vil løfte os op og bære os fremad som aldrig før."

Dette har været en helt vidunderlig konference, mine brødre og søstre! Jeg har følt mig nært knyttet til jer i Tabernaklet, selv om vi er adskilt ved et helt kontinent.

Denne store jubilæumskonference har bragt os allesammen nær til begyndelsen af denne uddeling. Vi har oplevet en fornyelse på grund af disse minder. Men samtidig med at vi taler om begyndelser, minder begivenheder ude i verden os om, at vi bevæger os stadigt nærmere til enden af denne uddeling. Så for mig har denne konference været fyldt med erindringer og også med forventning – følelser, der har forenet sig til at gøre mig mere taknemmelig end nogen sinde før for muligheden for at være part i dette store sidste dages værk.

Set i verdens-historisk perspektiv er 150 år i virkeligheden ikke ret lang tid. Og det er kun et kort øjeblik i evigheden. I og jeg ved, at i virkeligheden måles enkeltpersoner og institutioner efter deres gerninger, ikke dage; ved tjeneste, ikke århundreder. Ligesom et menneskes liv ofte kan modsvares i kvalitet, hvad det mangler i antal år, sådan har Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i 150 år sammenpresset mange betydningsfulde bedrifter. Man behøver ikke at være gammel for at være stor.

Vi har nu haft 12 præsidenter for kirken. Jeg vil gerne udtrykke min dybtfølte påskønnelse for hver og én af de elleve præsidenter, som er gået forud for mig, og for alt det, de og deres medarbejdere og kirkens almindelige medlemskab har været i stand til at opnå, ofte stående over for tilsyneladende uovervindelige vanskeligheder.

Man kan ikke studere kirkens historie uden at imponeres over, hvor trofaste flertallet af de hellige altid har været midt i vanskelighederne. Jeg føler den samme trofasthed i kirken i dag. Vore medlemmer kender deres Herre. De kender hans ledere. De kender deres Herres stemme og følger den. De følger ikke fremmede stemmer eller de falske opfordringer fra fremmede.

Vi har fået betroet et særligt budskab til hele verden. Vi må altid være os den tillid bevidst og altid være på vagt. Der er nu muligheder for kirken overalt i verden, som vil løfte os op og bære os fremad som aldrig før. Lad os derfor ikke trættes af at gøre godt.

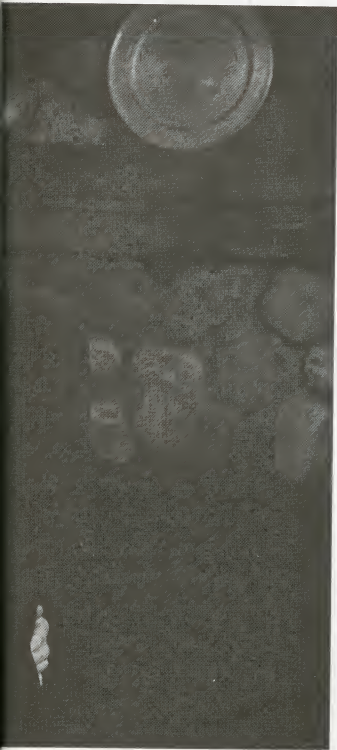
Og nu, mine brødre og søstre, lad os,

når vi bevæger os ind i sidste halvdel af kirkens andet århundrede, bevare vores tro smuk og enkel. Må vi, som Paulus sagde, være „vise i det gode og ubesmittede af det onde" (Rom 16:19, eng. udgave siger: „vise over for det, som er godt, og enkle med hensyn til ondt"; O.a.) Lær at erkende det onde og undgå det altid. Lad os holde kirkens programmer og organisationer enkle og ukomplicerede. Hvis vi gør

Præsident og søster Kimball i den bjælkehytte, der blev rekonstrueret på det sted hvor Peter Whitmers hjem lå og hvor kirken blev organiseret den 6. april 1830.

det, vil vi opbygge (dem) til en spændende og værdifuld drivkraft i dagene og månederne og årene forude. Frelseren opfordrede sine tilhængere til at være „snilde som slanger og uden svig som duer" (Matt. 10:16). Lad os følge det råd i dag. Lad os leve på en sådan måde, at hvis folk taler kritisk om os, stempler de sig selv som falske og uretfærdige.

Lad os holde fast ved jernstangen. (se 1. Ne. 15:23, 24) Frelseren opmuntrede os til at lægge vores hånd på ploven uden at se tilbage (se Luk. 9:62, *Sange* nr. 217). I den ånd bliver vi bedt om at have ydmyghed og en dyb og vedvarende tro på Herren og om at gå fremad – i tillid til ham, idet vi nægter at lade os lede bort fra vores kurs, hvad enten det sker af hensyn til verdens *sæder* eller for at opnå verdens *hæder*. Jeg ser den kvalitet af beredthed og hengivenhed hos vore medlemmer i dag. Der er så meget, der skal gøres! Lad os derfor gå fremad; lad os fortsætte rejsen med større skridt, med en ekstra indsats. Herren vil lede os på vejen, og han vil være midt iblandt os og ikke svigte os.

Jeg ved af hele min sjæl, at Jesus Kristus er Guds Søn, at han døde på korset og oprejstes fra de døde. Han er den opstandne Herre, den store præsiderende Højpræst, og han står som kirkens overhoved. Om dette bærer jeg vidnesbyrd denne smukke påskemorgen, på denne jubilæumsdag for genoprettelsen og organiseringen af kirken på netop dette sted for 150 år siden. I Jesu Kristi navn. Amen.

Velfærdsmødet
5. april 1980

Kirkens velfærdsplan timelig tjeneste i åndelig indfatning

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

„Alt hvad vi gør i velfærds-tjenesten, skal måles ved dets resultater i åndelig forstand."

Mine elskede brødre og søstre, jeg påskønner meget muligheden for at mødes med jer her til morgen. Siden velfærdsprogrammet blev påbegyndt midt i fyrrerne, tror jeg nok, at jeg har overværet hvert eneste sådant generalkonference-velfærdsmøde, vi har holdt.

Kirkens velfærdsprogram har lige siden sin begyndelse efter min mening været forbundet med det andet store bud. I husker selvfølgelig at da én af farisæerne spurgte Jesus: „Hvilket bud i loven er det største?" svarede han: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.

Dette er det største og første bud.

Der er et andet, som er dette ligt: ,Du skal elske din næste som dig selv.'

På disse to bud hviler hele loven og profeterne" (Matt. 22:36–40). Som wardsbiskop var jeg involveret i velfærds-programmet, da det først blev bekendtgjort, og jeg har været involveret i det lige siden.

Denne lange medvirken har lært mig, at det største aspekt i et kristent liv består i at tjene sine medmennesker.

I kirken er det at tjene og hjælpe sin næste ikke blot spontane venlige handlinger over for vores umiddelbare familiemedlemmer og naboer; det foregår også gennem kirkens velfærdsprogram, der er baseret på nutids-åbenbaring gennem profeter i denne uddeling. Dets principper er evige. De er blevet åbenbarede og i nogen grad bragt til udførelse, hvor og når Herren har oprettet sin kirke på jorden. Vi læser i Mormons Bog for eksempel, at „Alma befalede atter, at enhver af kirkens folk skulle dele af deres gods, enhver i forhold til det, han havde; dersom han havde meget skulle han give meget; og af den der kun havde lidt, skulle der kun forlanges lidt, og den der ikke havde noget, ham skulle der gives.

Og således skulle de, efter egen fri vilje og ønske for Gud, dele deres formue med de præster, der var trængende, ja, og med hver trængende, nøgen sjæl.

Og dette sagde han til dem, fordi det var blevet ham befalet af Gud, og de vandrede oprigtigt for Gud og delte med hinanden, både i timelig og åndelig henseende, i forhold til trang og fornødenheder." (Mosiah 18:27–29)

(Dette foregik, som I vil huske, i Amerika blandt nephiterne omkring år 147 før Kristus.)

I oktober 1936 udstedte kirkens præsidentskab denne proklamation, der endnu i dag er den vejledende opfattelse af velfærds-tjenesten:

„Hovedformålet var, så vidt det var muligt, at etablere et system, hvorved man kunne udrydde lediggang, få bugt med ufortjent udnyttelse af arbejdsløshedsunderstøttelsen, således at uafhængighed, flid, sparsommelighed og selv-respekt igen kan indfinde sig blandt vort folk. Målet i kirken er at give mennesker hjælp til selvhjælp. Kirkens medlemmer må igen sætte arbejdsglæden som et ledende princip i deres tilværelse." (I *Conference Report,* okt. 1936, s. 3; s. 1 i *Håndbog for velfærdstjeneste,* 1975)

Som folk og som kirke accepterer vi som grundlæggende sandhed det forslag, at ansvaret for ens egen økonomiske standard hviler (1) på én selv; (2) på ens familie; (3) på kirken, hvis man er et trofast medlem deraf.

Velfærdsarbejde deler sig i tre hovedgrupper. Først kommer den grundlæggende lære om at være selvforsynende i den fulde udstrækning af ens evner. Ved at anvende principperne for personligt og familieberedskab, der somme tider kaldes

Rekonstruktionen af Peter Whitmers bjælkehytte samt grensbygningen i Fayette.

Præsident Kimball og hans sekretær, D. Arthur Haycock i Fayette, New York.

for timeligt velfærd, skal vi sørge for vore egne behov. At gøre det sætter os i stand til at dele vores overskud med andre. I sin tale ved konferencen i 1937 tegnede præsident J. Reuben Clark et billede af den kurs for uafhængige, der bør følges af ethvert medlem af kirken. Han sagde bl.a.:

„Hvad kan vi som et folk og som enkelt personer gøre for os selv som forberedelse til at møde den kommende katastrofe, som Gud i sin visdom måske ikke vil vende bort fra os? . . .

Lad os undgå gæld lige så stærkt, som vi ønsker at undgå pesten; hvor vi nu er i gæld, bør vi komme ud af gæld; hvis ikke i dag, så i morgen.

Lad os absolut og fuldtud leve inden for rammerne af vores intægter og dertil opspare en smule.

Lad ethvert overhoved for enhver husholdning sørge for, at han har nok af føde og tøj, og, hvor det er muligt også af brændstof, til mindst ét års forbrug." (I *Conference Report,* apr. 1937, s. 26)

Når omstændighederne nødvendiggør hjælp, er det kirkens lære, at man skal henvende sig til sin familie om hjælp. Det er klart, at ingen bør blive en byrde for det offentlige, når hans familiemedlemmer er i stand til at sørge for ham. Ud fra ethvert synspunkt kræver venlighed, retfærdighed, fællesskabsfølelse og menneskelighed det.

Præsdent Stephen L. Richard forkyndte et princip, som enhver familie i kirkens ville gøre vel i at huske:

„Jeg tror," sagde han, „at jeg ville blive kvalt i min mad, hvis jeg vidste, at mens jeg kunne skaffe mig brød, var min gamle far eller mor eller nære slægtning henvist til hjælp fra det offentlige. Jeg mener, at ordentlig familiestolthed er noget prisvær-

digt hos ethvert folk i enhver situation . . .,
en familiestolthed over sund, selvforsynende og flittig levevis – en familiestolthed, der fremmer den stærkeste omsorg for hvert enkelt medlem af familien. Det ville ikke såre mine følelser at høre en familie prale af, at i alle omskiftelser er de kommet hinanden til hjælp og aldrig har taget mod offentlig hjælp. Jeg har kendt søskende, der ved hårdt, selvopofrende arbejde har hjulpet hinanden til skoleuddannelse. Jeg kan ikke forestille mig nogen af dem lade deres far og mor tage mod offentlig støtte." (I *Conference Report,* okt. 1944, s. 138–139)

Og endelig er hjælp til rådighed fra kirken. Sådan har det været i alle uddelinger. Paulus selv var velfærdsarbejder i en meget moderne betydning af udtrykket. Vi ser ham skrive i Romerbrevet kap. 15:

„Men nu rejser jeg til Jerusalem med hjælp til de hellige.

Thi Makedonien og Akaja har gerne ville samle en fælles gave til de fattige blandt de hellige i Jerusalem.

De har nemlig gerne villet det og står også i gæld til dem. Thi når hedningerne har fået del i de andres åndelige goder, så skylder de også at tjene dem med de timelige." (Rom. 15:25–27)

Kirkens forpligtelse til at hjælpe sine fattige er her af Paulus blevet placeret på samme stade som at kommunikere åndelig rigdom til dem, som er i mørke. Ved begge metoder oplagrer vi skatte i Himmelen.

„Byd dem, der er rige," siger han, „i den nuværende verden, ikke at være hovmodige eller sætte deres håb til den usikre rigdom, men til Gud, som i rigt mål giver os alt, for at vi må nyde godt deraf;

byd dem at øve godgørenhed, være rige på gode gerninger, gerne give og dele med andre

og således samle sig skatte, der kan

blive en god grundvold for den kommende tid, så de kan gribe det virkelige liv." (1. Tim. 6:17–19; den engelske udgave slutter „gribe det evige liv." O.a.)

I vor tid har Herren givet os denne udfordring:

„Dersom du elsker mig, skal du tjene mig og holde alle mine bud.

Og se, da skal du komme de fattige i hu og indvie en del af din formue til deres underhold, det, du har at give dem, ved en pagt og kontrakt, som ikke kan brydes.

Og hvad I således skænker de fattige af jeres midler, det gør I mod mig, og det skal lægges frem for min kirkes biskop og hans rådgivere, to af ældsterne eller højpræsterne, som han har udvalgt eller vil udvælge i dette øjemed." (L&P. 42:29–31)

De omtalte principper er rigtige, når de på rette vis anvendes både af ledere og medlemmer. De frembringer det ønskede resultat at etablere kirken og opbygge Zion. Det er imidlertid rigtigt, at når de ikke anvendes rigtigt, opstår der vanskeligheder, I løbet af to og et halvt år efter at den oprindelige velfærdsplan i kirken var sat igang af Det øverste Præsidentskab, fremsatte præsident J. Reuben Clark denne betydningsfulde udtalelse i en tale i Estes Park (i staten Colorado) den 20. juni 1939:

„Kirken har opdaget, at hele problemet med at få kirkens velfærdsarbejde til at fungere i det store og hele er et spørgsmål om åndelighed, snarere end om finansiering eller økonomi. Hvor åndeligheden er lav, er planen kommet til kort. Kirken har bevist, at der ikke findes nogen erstatning for de store befalinger: ,Du skal elske Herren med hele dit, hjerte . . . sjæl og . . .

sind, og ... din næste som dig selv.' (se L&P. 59:5–6) (*Church Welfare Plan: A Discussion,* 1939, s. 32–33)

Mens vi har gjort store fremskridt i programmet siden den tid, står princippet stadig ved magt. Alt hvad vi gør i velfærdstjenesten skal måles ved dets resultater i åndelig forstand. Givere må give af et retfærdigt hjerte og med villig ånd. Modtagere må modtage med taknemmelighed og af hjertets glæde. Ånden må bekræfte en biskops vurdering med hensyn til hjælp. Den må lede en hjemmelærer og en besøgslærerinde til at vide, hvordan man skal reagere på de familiers behov, som man har fået tildelt. Gennem en retfærdig hensigt helliggør deltagelse i dette store arbejde sjælen og udvider sindet. Når vi åndeligt modnes i opfyldelse af vore velfærds-ansvar, ligegyldigt hvad det måtte være, bereder vi os selv til at „få del i guddommelig natur." (2. Peter 1:4) Må det være vores lykkelige skæbne at blive fyldt af denne ånd, at vi kan blive beseglet med kærlighedens ånd, der, som Moroni sagde: „er Kristi rene kærlighed, forbliver evindelig; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel.

Derfor, mine elskede brødre, bed til Faderen af jeres ganske hjerte, at I må være fyldt med denne kærlighed, som han har skænket alle dem, som er hans Søns, Jesu Kristi sande efterfølgere, så I kan blive Guds sønner, at når han kommer, vi da må være ham lig; thi vi skal se ham, som han er. Gid vi må have dette håb og blive renset, ja, ligesom han er ren." (Mor. 7:47–48)

Det er min bøn, at hver og én af os må lære og anvende disse principper for velfærdstjeneste og derved opnå den lovede belønning, i Jesu Kristi navn. Amen.

Et eksempel på hvad velfærdstjeneste kan gøre

Præsident Harold G. Hillam
Præsident for Idaho Falls Idaho South Stake

„Ikke blot er vi beredte til at klare større katastrofer, men Herrens plan sørger for kærlig omsorg for hvert af hans børn på individuelt plan."

Jeg har gjort det til en vane hver dag at løbe 5 km., og jeg må indrømme, at turen her op til talerstolen tager mere på mig end den daglige løbetur. Man føler sig meget ydmyg ved at stå på denne talerstol, hvor så mange store mænd i velfærdstjenesten har stået.

Nogen tid efter sammenbruddet af Teton dæmningen i Idaho og den efterfølgende oversvømmelses-katastrofe, der ramte flere amter i det østlige Idaho, blev jeg som leder af velfærdet i området bedt om at tale for kirken til en gruppe mennesker, som var ansvarlige for civilforsvaret og katastrofehjælpen. Der var blandt dem repræsentanter for by, amt og stat samt føderale organisationer, såvel som et antal religiøse, frivillige og andre hjælpeorganisationer. Emnet for min tale skulle være, hvordan Sidste Dages Hellige er beredt til at træde i funktion ved katastrofer.

Jeg var klar over, at de allerede havde set kirkens reaktion på oversvømmelseskatastrofen. De havde personligt set, hvordan forrådshussystemet næsten øjeblikkeligt var beredt til at sende lastvognstog med forsyninger og derefter stod parat til at sende, hvad præstedømmelederne måtte rekvirere. De havde set Deseret Industries hjælpe med til at oprette orden efter det øjeblikkelige kaos, Bjerge af tøj blev skænket fra mange dele af landet og anbragt i store, usorterede bunker. Der var selskabstøj sammen med arbejdssko, små størrelser blandet med store, mænds og kvinders tøj sammenblandet, og rent tøj ifølge med snavset. I løbet af meget kort tid havde Deseret Industries disse stærkt tiltrængte artikler renset, presset, sorteret efter størrelser og anbragt på tøjstativer, hvorfra de, der trængte dertil, kunne forsyne sig efter behov.

De havde set, hvordan LDS Social Services var i stand til at hjælpe folk med deres sociale og følelsesmæssige behov i en situation, hvor kravet om følelsesmæssig selvbeherskelse var presset til det yderste. Mange arbejdspladser gik tabt som følge af oversvømmelsen, og mange nye blev skabt. LDS arbejdsanvisningsprogrammet havde travlt med at bringe arbejdere og arbejdsgivere sammen. De havde set, som mennesker fra hele verden havde set, de mange tusinder af frivillige, der på egen bekostning kom tilrejsende for at hjælpe med ved oprydningen.

I de første dage efter ulykken var der stærkt behov for svære maskiner til oprydningen. Der blev indkaldt traktorer og andet maskineri fra stavene nærved og også længere borte. Umiddelbart efter opråbet ringede velfærdslederen fra Soda Springs (265 km. derfra) og sagde: „Præsident, jeg forstår, at I har brug for nogle traktorer og forendeladere. Vi kan sende jer 150." Vi havde tænkt os at skulle bruge 5 eller 6. Så jeg svarede, at 20 ville være vidunderligt.

Der var brug for elektrikere til at reparere forsynings ledningerne til de huse, hvor strømmen var blevet afbrudt. Vi regnede med, at 150 ville være et fint resultat af vores anmodning. Vi sendte opfordringen ud. Flere end 450 professionelle elektrikere og deres folk kom. Samme slags hengivenhed og opofrelse blev vist mange, mange gange på forskellige områder, efterhånden som de forskellige behov blev opfyldt. Det var tydeligt, at disse mennesker, som jeg skulle tale til, var vidende om alt dette, men var de opmærksomme på alle dem, som bliver hjulpet hver eneste dag – for eksempel den unge pige, som fandt kærlighed, forståelse og venlig hjælp fra LDS Social Services, da hun stod over for en alvorlig krise i sit liv? På grund af klog rådgivning gjorde hun ikke en alvorlig synd endnu større, da hun fandt ud af, at der findes en tredie løsning på problemet abort eller ikke-abort.

De kendte ikke til de mange andre funktioner i LDS Social Services, de barnløse ægteskaber, hvor kærlige hjem får mulighed for at adoptere et lille barn, lamanit-programmet (hvor indianerbørn midlertidigt anbrings i SDH-hjem for at få bedre skoleundervisning), lægelig rådgivning, plejehjem og andet.

Jeg var overbevist om, at de fleste af dem ikke helt forstod, hvad Deseret Industries er; og helt sikker var jeg på, at de ikke forstod, at det er et levende eksempel på princippet om opofrelse, hvorved enhver af os har mulighed for i rigt mål at give af vores overskud, og hvor disse prægtige mennesker, der ikke er tilfredse med at være tilskuere på livets arena, får lejlighed til at opretholde deres værdighed ved at nyde arbejdets velsignelse. Måske vidste de ikke engang at Deseret Industries er åben for enhver, der ønsker at købe, og at det er en god mulighed for at imødegå presset af den økonomiske inflation. At gå på indkøb i Deseret Industries er som at handle i en eksklusiv forretning. Der er mange helt specielle ting, og med sendinger der kommer ind hver dag, er der mulighed for at finde nye ting hver eneste dag.

Ved en bestemt lejlighed, da jeg var kommet lidt tidligt til Deseret Industries forud for vores månedlige møde i den lokale driftskomité, kikkede jeg mig omkring mellem de ordentligt arrangerede udstillinger og lange rækker af ophængt tøj. Jeg blev fanget af stativet med overfrakker. Der var især en enkelt, der tiltalte mig. Det var en fin, engelsk model af uld. Jeg tænkte, hvis den passer mig, vil jeg købe den. Jeg kikkede på prisen: 4 dollars og 75 cent (ca. 25 kroner); Til den pris var jeg sikker på, at den passede. Jeg købte den, og jeg betalte kontant. Jeg tog den

med hjem, og da jeg poserede for min kone i den, fandt jeg i lommen en lille samling af sjældne ét-cents frimærker. Jeg vil regne med, at mærkerne i sig selv repræsenterer i hvert fald lige så meget, som jeg betalte for frakken.

Den gruppe mennesker, som jeg skulle tale til, havde bestemt ikke nogen mulighed for at vide noget om den far, som henvendte sig til sin gode biskop og udbrød: „Biskop, dette er en tragedie for min familie. Jeg har mistet mit arbejde. Jeg behøver velfærd." Den kloge biskop svarede: „Bror, du behøver ikke velfærd. Hvad du har brug for er et job, og du er kommet til det rette sted." Den forstandige biskop forkyndte det storslåede princip om arbejde. Biskoppens bemærkning var ikke tom snak, for han havde til sin rådighed og som en del af det store forrådshus-system en wards arbejdsanvisnings-specialist, som har adgang ikke blot til arbejdsgivere inden for wardets og stavens område men også – gennem arbejdsanvisnings-centret – til sådanne i hele området. Hvis et job ikke kunne findes uden for kirken, så ville den samme arbejdsspecialist virke som biskoppens hjælpemiddel til at finde meningsfyldt arbejde for den trængende bror inden for Herrens plan og derved give den far mulighed for at kunne glæde sig over at opretholde sin værdighed ved at arbejde for de varer, som han ville modtage. Det samme arbejdsanvisningssystem tjener behovet hos alle medlemmer, når de søger arbejde og prøver at få et bedre job.

Den gruppe mennesker, som jeg skulle tale til, ønskede at vide, hvad vi som kirke kan gøre i tilfælde af en større katastrofe, men det er ikke alt. Der forekommer hjertesorg, sårede følelser, problemer, ja, endog katastrofer på ét eller andet tidspunkt i enhvers tilværelse. Og i den enkeltes tilværelse er disse personlige katastrofer lige så virkelige og fortjener lige så meget vores hjælp som katastrofen for dem, der var involveret i oversvømmelsen i det østlige

Idaho eller jordskælvet i Guatemala eller oversvømmelserne i Californien.

Jeg ønskede, at den gruppe mennesker skulle vide, at i kirken er vi ikke alene beredte til at handle i tilfælde af større katastrofer, men at Herrens plan sørger for kærlig omsorg for hans børn på individuel, personlig basis.

Vi, der er her idag, kan benytte velfærdsplanens principper, der hjælper os til at hjælpe dem, der er i nød.

Jeg bærer jer mit højtidelige vidnesbyrd om, at vi er engageret i Herrens værk. Må enhver af os stræbe efter at udføre vor forvaltning på hans måde. Det arbejde, vi udfører i velfærds-tjenesten, vil lede os støt fremad mod den tid, da vi vil blive velsignet til at efterleve den store opofrelseslov i et Zion-samfund.

At enhver af os altid må være i færd med at udføre vores pligter, beder jeg om i hans navn, som planlagde dem, ja, Jesus Kristus. Amen.

Velfærdsprincipper i hjælpeforeningen

Søster Shirley W. Thomas
Andenrådgiver i hjælpeforeningens hovedbestyrelse

„Vi arbejder sammen med præstedømmeledere i omsorgen for de syge og trængende, og samtidig lærer vi enhver søster velfærds-principperne, for at hun kan tilgodese sine egne behov."

Tidligt på foråret i 1842 forenede Nauvoos Kvindelige Hjælpeforening (som det hed dengang) kvindernes barmhjertige anstrengelser for at støtte præstedømmet i arbejdet for Zion. Profeten Joseph Smith fortalte søstrene, at „deres ofre var accepteret af Herren," og søstrene gav uden smålighed (fra „Historien om oprettelsen af Hjælpeforeningen").

I overensstemmelse med hans opfordring til at udsøge de fattige og trængende og sørge for deres behov, nedsatte de en komité, der gik fra hus til hus. De medlemmer, der havde noget, blev bedt om at give, og de trængende blev henvist til hjælpeforeningen for at blive hjulpet.

Deres rapporter fortæller om typiske eksempler: En familie, „fattig, syg og nedtrykt og intet sengetøj", to familier ved floden „syge og ingenting af spise", en enke „helt udgået for penge" (*History of Relief Society* 1842, 1966, Salt Lake City, s. 24). Bidrag omfattede sukker, sengetøj og tøj, løg, mel – hvad som helst de havde at give. En søster, som ikke havde noget at give, tilbød sin tid „en del af den eller den hele", som hun sagde. En anden ville „strikke, sy eller hjælpe med at passe de syge." (Ibid. s. 23) Da præsident Joseph Smith organiserede hjælpeforeningen, forudsagde han „bedre dage for de fattige og trængende" og ved disse hengivne søstre blev mange hellige betjent og trøstet. (Se også *History of the Church,* 4:607)

Måske vil denne ene linie, der er taget fra optegnelserne bedst beskrive denne indsats: „Vi har ikke sagt, klæd jer varmt og godt, uden at vi har prøvet at hjælpe." (Ibid. s. 25) Til et guddommeligt program føjede de deres forpligtelse – og til de evangeliske principper deres praktiske anvendelse.

Dagens familie-problemer afspejler vor tids øgede komplicerede tilstande. Kirkens velfærds-tjeneste inkluderer mange systemer og langtidsplaner, men *konstant* i hele denne udvikling forekommer anvendelsen af evangeliske principper i den kærlige omsorg for andres behov.

En hjælpeforeningspræsidentinde ved, at til trods for en rapport, der viser, at en meget lille del af medlemmerne modtager

midlertidig hjælp, så betyder hjælpen for den søster, der er i nød, alting. Hendes behov er virkelig. Se på denne søsters tilfælde – vi vil kalde hende søster Allen. Bekymret og ensom var hun netop blevet sendt hjem fra hospitalet efter en større operation. To måneder tidligere havde hendes mand forladt hende og fem børn. Biskoppen havde besøgt søsteren, og nu kom hjælpeforeningens præsidentinde. Det var et besøg, der gik ud på at konstatere familiens behov, og mens de talte sammen om det, udtrykte søster Allen et længelsfuldt ønske om aspargessuppe og blåbærtærter. Disse ting stod ikke på ordre-formularen og kunne blive afvist. Men præsidentinden ønskede virkelig at tjene søster Allen og spekulerede på, om ikke dette temmelig særprægede ønske repræsenterede et behov for andet en føde. Hvilket behov havde søster Allen egentlig? Var det for varer eller for omsorg, for én eller anden at vise, at hun var værd at vise opmærksomhed nu, hvor problemerne syntes at overvælde hende?

Klar over det større behov bestilte hjælpeforeningspræsidentinden de ting, der kunne fås gennem forrådshuset og gav besøgslærerinderne og andre til opgave at yde særlig barmhjertigheds gerning ved at sørge for måltider, der inkluderede tærterne og den ønskede suppe og også på anden måde vise deres interesse og omsorg. Søster Allen reagerede positivt. Hun blev raskere, styrket af deres gode mad men i højere grad af deres venskab.

Hvert problem er på en måde noget enestående og kræver måske særlig følsomhed over for den tiltrængte omsorg. Præsident Romney sagde ved sidste oktoberkonference, at ingen absolutte regler nogen sinde vil blive givet som svar på spørgsmålene: „Hvem skal hjælpe? Hvor megen hjælp skal der ydes? Hvor længe og hvor ofte skal jeg hjælpe?" (*Den danske Stjerne,* maj 1980, s. 155)

At interessere sig for andres velfærd, er, som Shakespeare siger i „Købmanden i Venedig": „Barmhjertighedens sjæl er ikke *tvang;* den falder som den milde regn fra himlen på stedet nedenfor. Den virker dobbelt: velsignet den, der får, og den, der giver." (4. akt i 1. scene linierne 184–87, V. Østerbergs oversættelse) Når vi giver, vokser vi i tålmodighed, ydmyghed, tro – altsammen elementer i den rene kærlig-

hed, der kaldes barmhjertighed. Enhver søster, hvad enten hun bor alene eller i en familie, behøver mulighed for at udvikle disse kristne egenskaber.

Hjælpeforeningen arbejder sammen med præstedømmeledere i omsorgen for de syge og trængende, og samtidig lærer vi enhver søster velfærds-principperne, for at hun kan tilgodese sine egne behov og yde andre den slags omsorg, der altid har karakteriseret virkelig barmhjertighedstjeneste.

De seks velfærds-principper, som er fremhævet af præsident Kimball – kærlighed, arbejde, tjeneste, forvaltning, selvtillid og opofrelse – er de hjørnesten, hvorpå al velfærdstjeneste er bygget. Hjælpeforeningen, der indkorporerer dem i sine lektier, belærer om de kristne egenskaber som ren kærlighed eller barmhjertighed; den lærer at arbejde støtter, at tjeneste giver arbejdet mening, at forvaltning bringer ansvarlighed, og at selvtillid muliggør frihed til at fokusere på en andens behov, og at opofrelse er at give alt, hvad man har.

Hjælpeforeningens stavsundervisnings-rådgiver kan skabe forståelse for disse principper ved først at identificere dem i hjælpeforeningens lektier; for eksempel forholdet mellem arbejde og selvtillid til løsning af problemer, eller betydningen af kærlighed og tjenesteydelse til opbygning af selvagtelse. Derefter kan hun, i erkendelse af betydningen af disse principper, ikke blot hjælpe søstre til at tjene men berede dem til at imødegå eller forebygge kriser i deres egen tilværelse, og sikre sig at de fremhæves i undervisningen i hjælpeforeningen.

En undervisnings-rådgiver må erindre sig Herrens ord, da han sagde: „Jeg vil give mine love i deres sind, og på deres hjerter vil jeg skrive dem." (Heb. 8:10) Hun kan erkende sin forvaltning at sørge for, at disse evangeliske principper forkyndes og læres i hjælpeforeningerne i sin stav – læres så effektivt, at søstre, „hører ordet og gemmer det i et smukt og godt hjerte og bærer frugt i udholdenhed." (Luk. 8:15)

For nylig traf vi en ung kvinde, som havde lært at gøre disse principper virksomme i sit eget liv. Idet hun kom med en

skøn rose til søster Smith, udtrykte hun sin kærlighed og sin taknemmelighed for evangeliets velsignelser. Hun er handicappet og er derfor så meget mere taknemmelig for sine velsignelser, fordi hun så udmærket kender smerte og vanskeligheder. Når hun taler om, hvordan hun er i stand til at holde hus og sørge for sin mand, siger hun, at det nok tager hende noget længere tid, men at en veninde køber ind for hende, og hun har lært at gøre næsten alting selv. At skære gulerødder i strimler til en wardsmiddag er en udfordring, men hun gør det, og ved at acceptere sådanne muligheder fryder hun sig over at yde sin skærv til arbejdet.

Ønsket om at støtte præstedømmet i dette store sidste dages værk, som først hos søstrene i Nauvoo, har ledet hjælpeforeningens søstre gennem mange år til at oprette helsefaciliteter, oplagre korn, tjene som adoptivforældre og løse andre kritiske behov. Det samme ønske motiverer hjælpeforeningen i dag. Undervisning er én måde at hjælpe søstrene og deres familier til at forstå det store løfte, som præsident Kimball udtalte:

„Når givere opnår kontrol over deres ønsker og ser andres behov i lyset af deres egne ønsker, så frigøres evangeliets kræfter i deres liv. De lærer, at ved at efterleve den store lov om opofrelse sikrer de ikke blot timelig frelse men også åndelig helliggørelse." (*Ensign,* nov. 1977, s. 77)

At vi hver især må opfylde vor forvaltning og gøre os fortjent til den store belønning, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Velfærdstjeneste: før, nu og i fremtiden

Biskop Victor L. Brown
Præsiderende biskop

„Vores udfordring for fremtiden er at være beredt og at fuldkommengøre os ved i højere grad at efterleve befalingerne."

Mine kære brødre og søstre, det er altid en inspirerende oplevelse at mødes med jer ved generalkonferences velfærdsmøde. Når vi tænker på denne konferences særlige betydning som en markering af 150-års dagen for oprettelsen af kirken, føles det rigtigt at tale om emnet „Velfærdstjeneste: Før, nu og i fremtiden."

De evige principper, hvorpå velfærdstjenesten hviler i dag, blev givet af Herren på Adams tid. De er ikke forandrede gennem århundrederne, og de vil ikke forandres i fremtiden. Herren instruerede Adam om at underlægge sig jorden, da han sagde: „I dit ansigts sved skal du spise dit brød." (1. Mos. 3:19) Således lærte han i begyndelsen principperne om arbejde og selvtillid. I vor tids hellige skrifter erklærede Herren: „Du må ikke være lad; thi den lade skal ikke æde arbejderens brød eller bære hans klæder." (L&P. 42:42)

Til familiens overhoved gav han denne udfordring: „Og atter, sandelig siger jeg jer: Enhver, der er nødsaget til selv at forsørge sin familie, skal gøre det, og han skal ingenlunde miste sin krone." (L&P. 75:28)

Efter at have sørget for vore egne, forklarede Herren, at vores næste pligt er over for den fattige og bekymrede blandt os. I afsnit 44 af Lære og Pagter læser vi:

„Se, jeg siger jer, at I skal besøge de fattige og nødlidende og yde dem hjælp." (L&P. 44:6)

At yde hjælp til vores næste udspringer af ren kærlighed og barmhjertighed. I sit mindeværdige brev til korinterne forklarede Paulus: „Talte jeg end med menneskers og engles tunger, men ikke havde kærlighed, da var jeg et rungende malm eller en klingende bjælde." (1. Kor. 13:1)

Moroni forklarede yderligere: „Men den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed, forbliver evindelig; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel." (Mor. 7:47)

Ved at følge umiddelbare impulser af barmhjertighed bidrager medlemmer med ressourcer til kirken, som biskoppen kan benytte for at hjælpe dem, der er i nød. Herrens udfordring til biskop Whitney var at „rejse omkring til alle menighederne, opsøge de fattige og sørge for deres fornødenheder gennem de riges og stoltes ydmyghed." (L&P. 84:112)

Af disse skriftsteder lærer vi, at Herren forventer flere grundlæggende ting af sit folk:

1. Han forventer, at hver enkelt skal arbejde og sørge for sig selv.

2. Han forventer, at hver enkelt familie skal arbejde sammen, være uafhængig og selvstændig.

3. Han forventer, at ægtemanden og faderen skal sørge for sine egne.

4. Han forventer, at biskoppen skal udsøge de fattige og de syge og sørge for, at de bliver tilgodeset.

5. Og frem for alt forventer han, at hans folk skal have barmhjertighed i deres hjerter for deres medmennesker.

Da velfærdstjeneste er evangeliet i funktion, ved vi, at disse guddommelige principper er uforanderlige. De er evige.

Profeten Joseph Smith forkyndte disse storslåede principper for 150 år siden.

Mens de tidlige medlemmer praktiserede velfærds-principperne i deres mest primitive form og omstændigheder, var

det først i 1930erne, at velfærdsprogrammet, som vi nu kender det, blev sat i system. Det henvendte sig til Zions stave,

Ældste og søster Kikuchi.

Grenskoret i Fayette sang to sange ved generalkonferencen.

der dengang for det meste var i den vestlige del af De forenede Stater og Canada. Produktionsprojekter, henkognings-fabrikker og forrådshuse blev etablerede for medlemmerne. Og selv om der stadig er meget, der skal gøres, er velfærdstjeneste-aktiviteterne i USA og Canada nær ved at være fuldkomne.

Ved slutningen af 1982 vil praktisk taget enhver biskop i disse dele af kirken have adgang til et forrådshus. Der er i øjeblikket 802 produktions-projekter i gang, 51 centrale og regionale forrådshuse, 20 Deseret Industries, 24 arbejds-anvisnings-centre og 35 LDS Social Services agenturer. De fungerer som ressourcer, hvorfra biskopper kan hjælpe de hellige til at blive selvstændige og også hjælpe dem, som er ude af stand til at sørge for sig selv.

Og nu med hensyn til de oversøiske områder af kirken: I løbet af de sidste ti år har den internationale vækst af stave været fænomenal, idet tallet er steget fra 41 til 269. Med denne vækst introduceres velfærdstjeneste-programmet på ordentlig vis. Mens ethvert nyt medlem kan og bør efterleve alle de evangeliske pagter med hensyn til velfærd, forventer vi ikke, at grene og nye ward skal indføre det fulde program, før de er i stand dertil. Det har taget mere end 40 år for velfærdstjenesten at nå den nuværende status i USA og Canada. Vi glæder os til den dag, da hele kirken er tilstrækkelig moden til at have hele programmet i gang. Det vil kræve forstandig undervisning i de grundlæggende principper sammen med omhyggelig planlægning at få det til at køre med rimelig sikkerhed.

Der findes nogle, der kunne lide at sætte hele programmet i gang med det samme. For nogen tid siden spurgte kirkelederne i

et bestemt land: „Hvornår vil I bringe os hele programmet? Vore medlemmer har et desperat behov for det." Hvad de ikke forstod, er, at vi ikke sådan bare bringer et program til stavene. Det er en del af en fuldstændig evangelie-plan og må udvikles med ét trin ad gangen. Man begynder ikke på det øverste trin af en stige.

Der er mange spændende og hjertevarmende oplevelser at berette fra forskellige dele af verden. Langtids velfærdstjeneste-planer af overordnet art er modtaget fra England, New Zealand, Australien, Argentina, Uruguay og Paraguay. Disse stave i områder, hvor overordnede planer er blevet godkendt, er i gang med indførelse af programmet under ledelse af områderåd, der er godt organiserede og fungerer tilfredsstillende og med succes.

I Storbritannien har de lokale brødre fornylig købt et mejeriprojekt, der skal supplere to markafgrødeprojekter. De er også i gang med at anskaffe faciliteter til et forrådshus.

I Australien har de påbegyndt fem produktions-projekter og dyrker appelsiner og mange andre frugter såvel som alle slags lokale grøntsager. De har planer om erhvervelse af byggegrunde i flere byer til opførelse af forråds-huse i flere større byer.

I Uruguay lægger man særlig vægt på personlig og familie-beredskab. Da det land plages af megen arbejds-løshed, har de fået lov til at oprette et arbejds-anvisningscenter sidste år. Et vidunderligt velfærdstjeneste missionær-par og lokale frivillige arbejder flittigt på at hjælpe medlemmer med at finde arbejde eller bedre stillinger.

Omhyggeligt men sikkert foregår

fremskridtet hen mod kirkeberedskab. Imidlertid er vi stadig meget bekymrede over, at vi som et folk er langt fra at være virkelig beredt. Hjertet i velfærdstjenestens succes er ikke kirkeberedskab men medlemmernes beredthed. Det øgede pres på forrådshusenes ressourcer fra biskopper viser, at mange af vore medlemmer ikke har deres reserver og som følge deraf er ude af stand til at sørge for deres egne nødvendigste behov. Jeg er bange for, at nogle af vore medlemmer arbejder ud fra den illusion, at kirken i vanskelige tider vil tage vare på dem. Det er ikke tilfældet! Kirken er kun beredt til at hjælpe et meget begrænset antal af medlemmer i en forholdsvis kort periode.

Der må ikke herske nogen misforståelse på dette punkt. Det grundlæggende princip for velfærdstjeneste er, at *I og jeg m*å sørge for vore egne behov. Hvis der skulle

komme en alvorlig økonomisk krise, vil kirken gøre alt, der står i dens magt for at mildne lidelser ved at supplere medlemmernes egen indsats. Men kirken vil ikke være i stand til at gøre det for de hellige, som vi er blevet belært om at gøre for os selv de sidste 40 år – det vil sige at have et års forråd af fødevarer, tøj og hvor det er muligt brændsel; at have opsparede midler i reserve; og at være i stand til at producere de vigtigste remedier. Det råd er blevet givet mindst to gange om året i alle disse år. Nogle har fulgt brødrenes råd og er beredte, sådan som de fem kloge jomfruer var det. Nogle har, ligesom de fem ukloge

jomfruer, ikke nok olie på deres lamper (se Matt. 25:1–13)

En undersøgelse, som kirken fornylig har foretage blandt et repræsentativt udsnit af medlemmerne i De forenede Stater, viser, at i en nødsituation som f.eks. arbejdsløshed, sygdom eller natur-katastrofer, har den gennem-snitlige familie følgende forråd: Fødevarer, 26 uger; tøj, 52 uger; vand, to uger; brændsel, fire dage. Det er ikke engang nær ved et års forråd. Undersøgelsen viser også, at de økonomiske reserver er små. Kun 17% kunne leve i mere end ét år af deres økonomiske reserver, hvis de ingen indkomst havde; 45% rapporterede, at de kun kunne leve i tre måneder. Herren siger: „Men er I beredt, behøver I ikke at frygte." (L&P. 38:30) Jeg går ud fra, at enhver af os ved, hvilken gruppe han hører til. Hvor ville det dog være vidunderligt, hvis vi alle var beredte.

Vores udfordring for fremtiden er at være beredte og at fuldkommengøre os

ved i højere grad at efterleve befalingerne. Vi kan give af vores tid og talenter i tjeneste for familie, naboer, kirke og samfund. Med tiende og et rigeligt fasteoffer kan vi dele vore midler med kirken til omsorg for de fattige og de trængende. Herren har givet os denne instruktion i afsnit 88 af Lære og Pagter:

„Se til, at I elsker hinanden. Hold op med at være begærlige, lær at give hinanden, som evangeliet fordrer.

Hold op med at være dovne, vær ikke længere urene, hold op med at finde fejl hos hinanden. Sov ikke længere end fornødent, gå tidligt i seng, så I ikke er trætte. Stå tidligt op, at legeme og sind må være styrkede.

Og fremfor alt, ifør jer kærlighedens bånd som en kåbe, thi det er fuldkommenhedens og fredens bånd.

Bed altid, at I ikke trættes, før jeg kommer. Se, jeg kommer snart og skal tage jer til mig." (L&P. 88:123–26; fremhævelse tilføjet)

Må vi velsignes, så vi må have et sådant lederskab overalt i kirken, der vil få medlemmerne til at gøre sig beredte til at blive modtaget af Herren, når han kommer, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Præstedømmets råd: nøglen til imødegåelse af timelige og åndelige behov

Ældste Ronald E. Poelman
De halvfjerds' første Kvorum

„Deltagerne er ikke konkurrerende sagførere, der repræsenterer særlige interesser, men er snarere bidragydende medlemmer af en forenet institution."

Den gamle nephitiske profet, kong Benjamin, tilrådede dem, der havde accepteret Frelseren og fået tilgivelse for deres synder, med disse ord: „For at I kan blive ved med at have forladelse for jeres synder fra dag til dag ... ønsker jeg, at I skal dele af jeres gods med de fattige, hvert menneske efter sin evne ... yde dem lindring, både åndelig og legemlig ...

Og se til, at alt dette gøres med visdom og orden." (Mosiah 4:26–27)

Vor levende Guds profet, Spencer W. Kimball har sagt til os, som også har håb i Kristus: „Velfærdstjenesten er ikke et program men selve kærnen i evangeliet. *Det er* evangeliet i funktion.

Det er hovedprincippet i et kristent liv." (*Ensign,* nov. 1977, s. 77)

Hvordan kan da vi med visdom og orden mest effektivt bruge velfærdstjenesten til at imødekomme de fattiges åndelige og timelige behov?

Svaret findes i præstedømmets råd.

For et år siden blev områderådet det øverste råd i områderne til at korrelere, koordinere, planlægge og løse problemer. Nu et år senere må vi se på, hvordan områderådet fungerer, og mere specielt, dets rolle i (1) velfærdstjenestens overordnede planlægning, (2) undervisning af evangeliske principper som grundlag for velfærdstjenesten, og (3) koordinering af velfærdstjenestearbejdet, som det udføres af kirkens timelige og åndelige embedsmænd.

Hvordan rådene fungerer

Personlig erfaring siger mig, at den vigtigste, umiddelbare gavn, vi har af en fornyet fremhævelse af kirkeråd, er muligheden for at koordinere det arbejde, som kirkens timelige og åndelige embedsmænd udfører. Gennem rådene kan kirkens ledere bedre arbejde sammen i undervisning i lærdomme, principper og praksis i velfærdstjenesten og planlægge med henblik på større resultater. De langvarige personlige venskaber, der udvikles under dette arbejde, vækker de ædleste følelser i os.

Regionalrepræsentanterne og generalautoriteternes områdeadministratorer, der skal tale om deres velfærdstjeneste-

opgaver, kan i udpræget grad støtte sig til velfærdstjenestens områdeleder.

I vores første områderådsmøde blev en planlægningskomité udpeget, inkluderende udvalgte velfærdstjeneste områderepræsentanter og visse specialister fra området. Der blev også lagt en tidsplan.

Koordineret af denne komité identificerede de regionale repræsentanter behov og ressourcer og modtog vejledning fra regionalrådene og fra individuelle præstedømmeledere.

Derpå organiserede specialisterne oplysningerne efter et skema, som General Welfare Services Committee har udarbejdet og kom frem til et forslag, der omfattede områdefase nr. 1 (dvs. stratetisk) hovedplan til overvejelse, modificering og endelig godkendelse af områderådet.

Efter sådan godkendelse vil den foreslåede plan blive præsenteret for hvert enkelt regionsråd i området, og derefter, af en regionalrepræsentant for hver enkelt stavsvelfærdstjenestekomité og biskopråd til gennemgang og godkendelse. Slutteligt vil denne fase 1 (eller stratetiske) plan blive sendt til General Welfare Services Committee.

Når først godkendelse er opnået fra denne komité, vil vi begynde fase 2 (den operationelle dispositions-) plan.

Planlægning og mål

Som planlægningen går frem, erkendes et behov for mere effektivt at udføre det, som Herren allerede har lært os; f.eks. af skaffe mere meningsfuldt arbejde for flere af dem, der modtager hjælp, og at forbedre produktiviteten af vore nuværende ressourcer.

Både forbedring af det nuværende system og planlægning af yderligere aktiviteter kræver, at de principper, der hører ind under velfærdstjenesten, bliver mere effektivt indlært.

Derfor antog vores områderåd en formel undervisningsplan, der omfatter særlige lærdomme, principper og praksis, der skal undervises i; forklarer hvem der skal undervise hvem og hvornår det skal foregå; og involverer enhver i præstedømmerækken og hjælpeforenings-præsidentinderne.

Samtidig udarbejdes en familievejledning for nødhjælps-beredskab. Tillige forslag til hvordan man anvender den og et tidsskema for aflevering af den gennem

præstedømmet til samtlige hjem. Dette projekt, der endnu ikke er endeligt godkendt af vores områderåd, er beregnet til at være et første skridt hen mod mere fuldstændigt familie-beredskab, grundlaget for velfærdstjeneste.

Også den første årlige tjeneste vurdering af velfærdstjenestens funktion blev for nylig foretaget af kirkelige ledere for at finde ud af, hvad der går godt, og hvad der kan forbedres.

En overordnet plan er vores vigtigste redskab ved meningsfuld forberedelse. Dens opstillede data, inkluderende et detaljeret budget, gør det muligt for rådet at træffe underbyggede beslutninger, nøjagtigt at måle handlingsforløbet og forstandigt udnytte ressourcer i henhold til korrekt prioritering.

Åndeligt beredskab

Planen definerer mål og procedurer, der er blevet antaget og godkendt ved almindelig vedtagelse; bereder os til et højere formål og gør det muligt for os at tjene flere enkeltpersoner i en udvidet cirkel. Således bliver planen hjertets udsyn, og vi er i højere grad den inspirerende mening bevidst, der, selv om den ikke er ny, her kommer til os med livgivende friskhed.

Når vi omhyggeligt og bønsomt udvikler en plan for at berede os for de kommende stressede tider, kan udfordringens størrelse synes overvældende. At skaffe selv kortvarig hjælp til 15 for ikke at sige 30% af kirkens medlemmer kan synes langt over vore evner. Men må vi planlægge at skulle skaffe meningsfyldt arbejde til dem, som bliver arbejdsløse, og at hjælpe med de fysiske, følelsesmæssige og sociale problemer, der uundgåeligt følger med perioder af økonomisk stress.

Imidlertid „giver Herren ikke menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så de kan udføre det, som han har befalet dem." (1. Ne. 3:7) Når vi koordinerer vores indsats som kirkens timelige og åndelige embedsmænd i områderådene, kan vi acceptere befalingen og finde en vej.

Salomons visdom siger os, at „uden syner forvildes et folk" (Ordsp. 29:18).

Herren har gennem sine profeter advaret os om, at der vil komme tider med stress, og han har forsynet os med organisationer, principper og vejledning til at berede os derimod. Når vi søger Herrens Ånd i velfærdstjenesten, vil vi blive velsignet med udsyn, og folket vil ikke forvildes. Hvis vi er beredte, behøver vi ikke at frygte (se L&P. 38:30).

Åndelig beredelse er imidlertid ikke fuldstændigt, før vi har gjort alt hvad vi kan for at berede os timeligt. Når det er sket, vil Herren forsyne os med det, som endnu mangler.

Råd skaber enighed

Enighed i timelige forhold såvel som i åndelige er vigtig for vores succes. I hvert enkelt trin må der skaffes enighed mellem rådsmedlemmerne gennem bøn og diskussion, for at man kan opnå den enighed, der er en forudsætning for, at man kan hjælpe Herren. For at være effektiv, må afgørelser træffes i guddommelig enhed, ikke ved at indgå kompromiser. Deltagerne er ikke konkurrerende advokater, der repræsenterer hver sine interesser, men er snarere bidragydende medlemmer af en forenet institution.

Præstedømmerådet er en form for styrelse, der er enestående for den guddommelige kirke. Det samles for at modtage Herrens lov gennem troens bøn, at enes om hans ord, og at lære, hvordan man skal styre kirken og gøre alle ting rigtigt for Herren (se L&P. 41:2–3). Rådets styrke og effektivitet opnås ved koordinering af individuel kunnen og evne, forenet i et fælles formål.

,,Thi alle har ikke fået hver gave; for der er mange gaver, og enhver har fået en gave gennem Guds Ånd.

Nogle har fået én gave og andre en anden, så *alle* kan få gavn deraf." (L&P. 46:11–12, fremhævelse tilføjet)

Alting er åndeligt

Det er af grundlæggende betydning at huske, at der er timelige aspekter i enhver

åndelig kaldelse, og åndelige aspekter i enhver timelig kaldelse. Med Brigham Youngs ord: „Hvis en mand er kaldet . . . til at fabrikere tøj, der er nødvendig for de hellige, og han giver sig i kast med opgaven med det ene formål at opbygge Guds rige på jorden, så er han berettiget til at få det hellige evangeliums ånd, og han vil modtage og glæde sig over det, lige så meget, som hvis han prædikede evangeliet. . . . Han vil få ånden til at vise sig, hvordan man opdrætter får, sikrer sig ulden, hvordan man passer maskineriet til fremstilling af tøjet til fremme, gavn og opbygning af Guds folk på jorden. Og Herrens Ånd er her i dette arbejde – i landbruget, i handelen og i alle de tekniske virksomheder lige så meget som den er med os, når vi prædiker evangeliet, hvis blot menneskene vil leve for det." (*Journal of Discourses,* 11:293–94)

Udfordringen ved og muligheden for velfærdstjenestens hovedplanlægning viser sig tydeligt, når vi, eftersom planen udvikles, forstår, at efter jordiske standarder er opgaven umulig, behovet for stort, ressourcerne utilstrækkelige. Så er det, at vi forstår, at vi må søge op på et højere stade rent åndeligt.

Herren siger os i afsnit 70 i Lære og Pagter, at rigeligheden af manifestering af Ånden blandt os afhænger af vores villighed til at deles om timelige velsignelser (se L&P. 70:12–14).

Derfor må vi ofre vore snævre traditioner, lokalinteresser og selviske stolthed for at opnå den kærlighed og enhed, der er uundværlig i et Zionsamfund. Principperne for kærlighed, tjeneste, arbejde, selvtillid, indvielse og forvaltning må henføres til et særligt plan, i et bestemt område for at tjene individuelle behov med korrekt styrede ressourcer Personlig og familieberedskab og lokal selvforsyning må anvendes i identificerede samfund, familier, produktions-projekter og forrådshuse.

Det abstrakte bliver konkret, når vi identificerer velfærdstjenesteprincipper med mennesker, steder og ting, vi kender. Timelig anvendelse af åndelige love forandrer teoilogi til religion.

Ved hjælp af præstedømmeråd kan vi med visdom og i god orden på, den mest effektive måde benytte velfærdstjenesten til afhjælpning af de fattiges åndelige og timelige behov og derved opleve evangeliet i praksis og lære at leve et kristent liv, og om dette bærer jeg vidnesbyrd i vor Frelser Jesu Kristi hellige navn. Amen.

En dybtgående forpligtelse til principperne for velfærdstjeneste

Præsident Spencer W. Kimball

„Hvis vi efterlever evangeliet og følger ledernes råd, vil vi blive velsignet, så vi undgår mange af de problemer, der plager verden."

Mine elskede brødre og søstre, jeg har glædet mig meget over dette møde, og jeg støtter alt det, der er blevet sagt af de forskellige talere.

Jeg udtrykker min dybtfølte påskønnelse over for jer, for hvad I gør inden for dette vidunderlige velfærdsarbejde. Vi er taknemmelige for de fremskridt, der er nået. Uanset at der er megen tjeneste, der endnu skal ydes, føler jeg, at Herren er godt tilfreds med den tjeneste, der er blevet ydet af de hellige.

Jeg fornemmer en dyb forpligtelse hos vore ledere til i ward og stave at anvende de velfærdstjeneste-principper, som vi i mange år har hørt forkyndt fra denne talerstol. Visselig har der aldrig været et tidspunkt, hvor vi havde brug for at være mere ivrigt engageret i et så vigtigt formål end nu.

Jeg er glad for de rapporter, vi modtager med hensyn til familiehaver. Jeg håber, at I allesammen planlægger køkkenhaver, når foråret kommer, og at I, hvor det er muligt, henkoger eller konserverer fødevarer. Jeg lægger også mærke til den øgede indsats for at tilvejebringe velfærds-projekter, såvel som at forbedre dem, vi allerede har.

Næsten enhver familie i kirken mærker virkningerne af den verdensomspændende inflation på den ene eller anden måde. Må jeg minde os allesammen om, at hvis vi vil efterleve evangeliet og følge kirkens lederes råd, vil vi blive velsignet, så vi undgår mange af de problemer, der plager verden. Herren kender de udfordringer, vi stilles overfor. Hvis vi holder befalingerne, vil vi være berettiget til himmelens visdom og velsignelser til at løse dem.

Brødre og søstre, jeg ved, at evangeliet er sandt. Det indeholder svarene på alle livets spørgsmål og alle problemer. Må Herren velsigne os alle i dette store velfærdsprogram, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

